

ဆစ်ဂျာလွန်းငါဝိင်း
အောင်သိန်း
သမီးရည်းစားဝတ္ထုတိုများ
(ပွေးမှဆိုးသမီးရည်းစား)

ဖြန့်ချိရေး

မိုးကျော်သူ

စာပေ

အမှတ် ၁၁၈၊ (ဒုတိယ/စိ)၊ ဥလမ်း (အလယ်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဇုန်း - ၂၀၆၀၈၈

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ၎ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး နို့အရေး
- ၎ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး နို့အရေး
- ၎ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နို့အရေး

ပြည်သူ့ဝေဖန်ရေး

- ၎ ပြည်ပအားကိုးစုဆိန်ရိုးအဆိုးမြင်ဝါဒီများအာဆန့်ကျင်ကြ။
- ၎ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအာဆန့်ကျင်ကြ။
- ၎ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုပင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအာဆန့်ကျင်ကြ။
- ၎ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအားဆုရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၎ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ၎ အမျိုးသားပြန်လည်စည်လုံးညီညွတ်ရေး။
- ၎ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၎ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

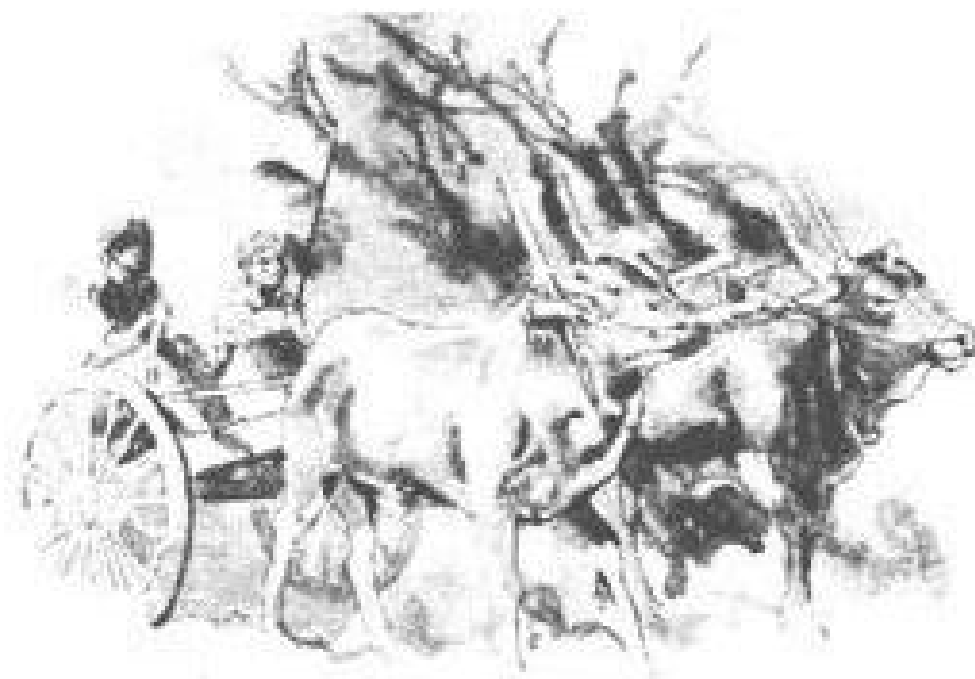
စီးပွားရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၎ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ၎ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပိုပြင်စွဲဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၎ ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ချစွာစီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ၎ နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကိုဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၎ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ၎ အမျိုးဂုဏ်၊ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့်ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၎ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၎ တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး။

**သမီးရည်းစားဝတ္ထုတိုများ
(ပွေးမုဆိုးသမီးရည်းစား)**

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

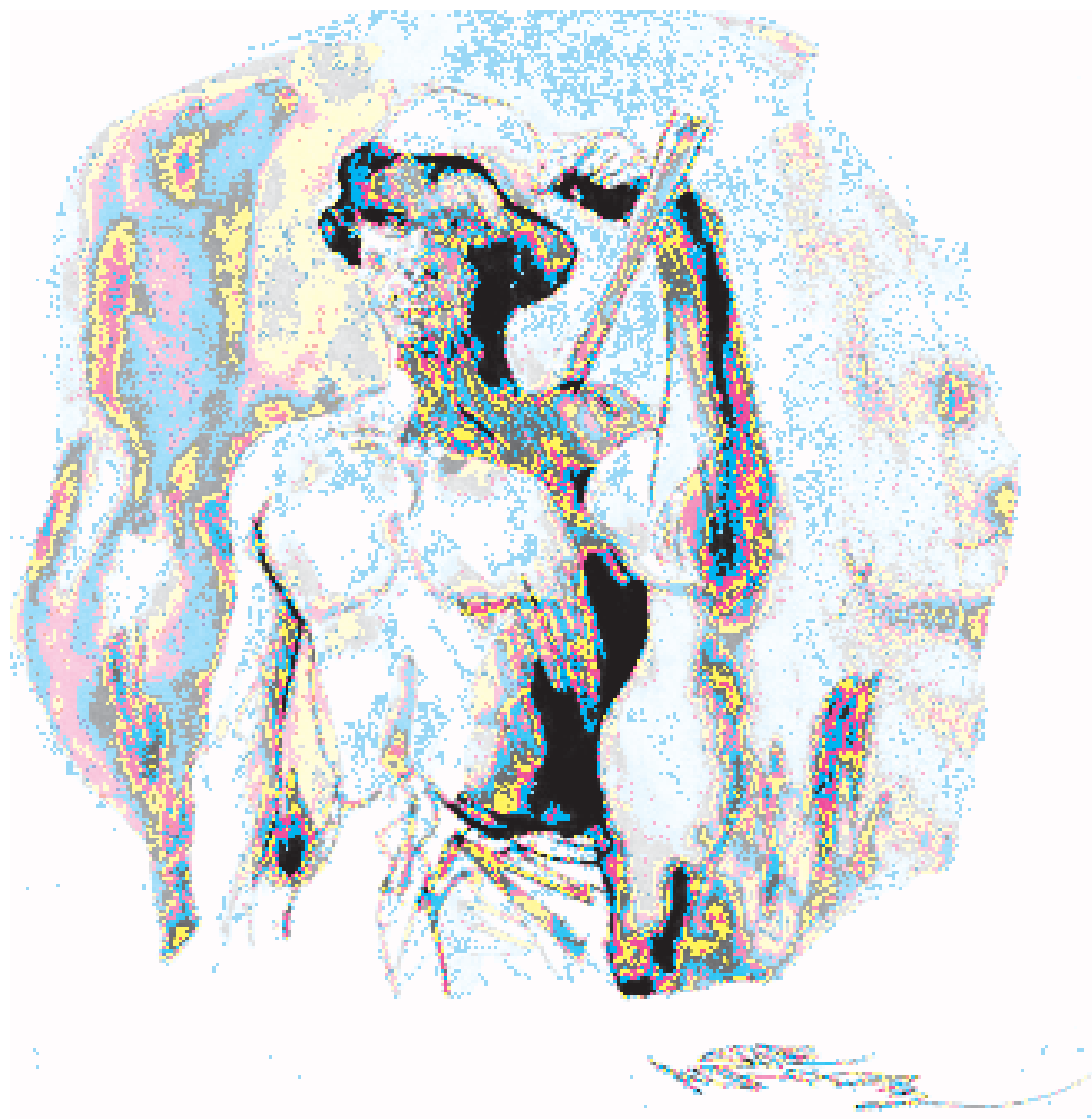
ပုံနှိပ်ပွတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	၁၄၆/ ၂၀၀၃ (၂)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်	၆၄၅/ ၂၀၀၃ (၆)
အုပ်စု	၅၀၀
တန်ဖိုး	၆၀၀ကျပ်
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်	ပန်းချီစိုးအောင်
ကွန်ပျူတာ	ရင်သူအောင်
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	ဦးတင်အောင်ကျော် စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်(၈၇)၊ ၅၆လမ်းတို၊ (၂)ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ	ဦးအောင်မြတ်သူ၊ ယာယီ(၇၆၆) ပြည်မြန်မာစာအုပ်တိုက် အမှတ်(၁၈၈)၊ (၃၈)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပြန်ချိရေး	မိုးကျော်သူစာပေ အမှတ်(၁၈၈)၊ (၃၈)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

မြေဒောက်မုဆိုး	၁
ပင်လက်ပံကြေချိန်ဦး	၁၅
ကြွက်မုဆိုး၏ အံ့ဩခြင်း	၂၅
အရက်သမားဆို သိပ်ကိုမုန်းတယ်	၃၅
မန်ကျည်းပုတ်ချိန်	၄၉
တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ	၆၄
ဘဝရေပွက်ချိုတစ်မြွန်	၇၅
ထွေးပိုက်၍ မယ်ချောပါမည်	၈၇
ဗန်ဗန်ဆိမ့်ဆိမ့် မန်ကျည်းစေ့ကလေး	၁၀၃
ဆပ်ပြာကျင်းမှာ ဆုံကြမယ်	၁၁၆
နား၊ မျက်စိတောင်မှ လည်ပါတယ် မောင်ရယ်	၁၂၈
ကွန်ပြူတာ စိုင်းရပ်ဖိုးတစ်ကောင်အကြောင်း	၁၄၀
အမေပြောမှ ချောတော့သည်	၁၅၀
နဲ့	၁၅၈
အိုလေ့ ကြင်နာတတ်လေသူ	၁၆၅
ထင်းနှစ်စည်းနှင့် လူတစ်ယောက်	၁၇၂

မြေအောက်မှဆိုး

J

မြေအောက်မှဆိုး

ဟို အဝေးမှ တိုးကြီးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ အမေ၊နီးမည်စိုး၍ ခြေဖော့ နင်းကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးမှ နွားစာရေနှင့် **အေးဆောင်** မျက်နှာသစ် သည်။ ခါတိုင်း မျက်နှာသစ်နေကျ ရေအိုးမှာ မီးဖိုထဲတွင်ရှိ၏။ ထိုနေရာသို့ **အေးဆောင်၏** အိပ်ရာနေရာမှ ထသွားလျှင် အသွားအပြန် ဆယ်လှမ်းခန့်ဝေးသည်။ အိမ်တွင် ခင်းထားသော ဝါးကြမ်းတွေက ဆွေးနေပြီ၊ အကွပ်ခပ်များများလည်း ပြုတ်နေပြီ။ သည်အခြေအနေနှင့် ဆယ်လှမ်းလှမ်းလျှင် မည်မျှပင် ခြေချည်သာငြား အမေနီး လိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် **အေးဆောင်**သည် အိမ်ပေါ်မှ အရအမိဆင်း၏။ နွားစာခွက်ထဲ ထည့်ရန် အသင့်ခပ်ထားသော ဘဲဥအိုးထဲမှ ရေဖြင့်မျက်နှာသစ်ကာ ခါးမှ ပုဆိုးဖြင့် မျက်နှာသုတ်၏။ **အေးဆောင်**သည် မျက်နှာသုတ်လျှက်တန်းလန်းဖြင့်ပင် နွားတင်းကုပ် အစပ်သို့ ဝင်ခဲ့၏။ ခိုင်းနွားကြီးနှစ်ကောင်သည် ငြိမ်သက်စွာရပ်၍ စားမြုံ့ပြန်နေကြသည်။ နွားတွေကို သူက မကြည့်အား၊ ယာပြင်သို့ အချိန်မီရောက်ရန် စိတ်စောနေသည်။ လက်ခံဒေါင့်တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်၍ လွယ်ကာ၊ ထုတ်တန်းတွင် ထိုးထားသော သုံးခွမိုန်းနှင့် တံစက်မြိတ်တွင် ညှပ်ထားသော ဓားမတိုကို ယူ၍ တဲထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှ ခေါင်းကို တံစက်မြိတ်နှင့် ထိုးမိသည့်အတွက် ခေါင်းမှာ အဆောင်းအအုပ်မပါသေးပါကလား သတိရသည်။ ထို့ကြောင့် နှမ်းဖတ်စိမ်ထားသော အိုးဖက်သို့ လှမ်းလိုက်သည်။ နှမ်းဖတ်စိမ်သော အိုးကို ခမောက်ဖြင့် အုပ်မြဲဖြစ်ငြား၊ ယနေ့မူမရှိ။ ထန်းပလတ်ကပ်ပြား ဖုံးထားသည့်အတွက် ကြမ်းပြင်တွင် လှမ်းထားသော ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည်ကို ဆွဲယူခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ခေါင်းပေါင်းလိုက်သည်။

အရှေ့ဘက် တံတိုင်းမည်းကြီးတွင် အာရုဏ်ရိပ် အစင်းအစက်များ ထင်စသာရှိ သေး၏။ ကျီးကန်းများပင် မနီးသေး။ သို့ဖြစ်ငြား လှုပ်ရှားမိသည်ဆိုရုံဖြင့် **အေးဆောင်** ချွေးပြန်လာ၏။ ဝိုးတဝါး မြင်ကွင်းအတိုင်း **အေးဆောင်** လျှောက်လာသည်။ လျှောက် နေကျလမ်းမို့ ရွာပြင်သို့ သွက်သွက်လှမ်းလာနိုင်သည်။ ဖိုးအုပ်ကျော်ယာစပ်အရောက် တွင် လင်းရောင်ပြေးလာပြီး၊ လှည်းလမ်းကိုပင် ရေးရေးမြင်ရပြီး။ လွယ်အိတ်ထဲမှ ပြောင်း ဖူးဖက်ဆေးလိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိယင်း **အေးဆောင်** ချိန်ဆသည်။ တောင်ဖက် သွားရ ကောင်းနိုး၊ မြောက်ဖက် သွားရကောင်းနိုး၊ ယမန်နေ့က သူလိုက်လံလေ့လာထားခဲ့သော ‘ပွေးစုံ’ များကို ပြန်လည် စိစစ်လိုက်သည်။ တောင်ဖက်တွင် နံနက်ပွေး သုံးကောင်နှင့် မွန်းတည့်ပွေး လေးကောင်။ မြောက်ဖက်တွင် နံနက်ပွေးနှစ်ကောင်နှင့် မွန်းတည့်ပွေး နှစ်ကောင်သာ။ သို့ဆိုလျှင် **အေးဆောင်** သွားရမည့်လမ်းသည် တောင်ဖက်လမ်းခွဲဖြစ်ရ မည်။ လူကလည်း တောင်ဖက်လမ်းခွဲသို့ ခြေလှမ်းပြင်မိပြီးပြီ။ သို့တစေ ခြေတစ်လှမ်းပင်

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

မလှမ်းရသေး၊ ခြေတစ်ဖက်ကြွခါစတွင်ပင် **အေးဆောင်၏** ခေါင်းထဲသို့ **မြသွယ်** ဝင်ရောက်လာသည့်အတွက် ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် **မြသွယ်၏** စူနေသော နှုတ်ခမ်း၊ ခဲထားသော မျက်လုံးအစုံကိုမြင်လာသောအခါ လက်ကနဲ့ တစ်ချက်ပြုံးရင်း မြောက်ဖက်လမ်းခွဲသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်လေတော့၏။ ပွေးကောင်ရေ နည်းသော်ငြား၊ **အေးဆောင်** မြောက်ဘက်လမ်းခွဲကို ရွေးချယ်ရခြင်းမှာ **မြသွယ်** ကြောင့်ဖြစ်သည်။ **မြသွယ်** မျက်နှာကြော တင်းနေသောကြောင့်ဆိုက ပို၍ မှန်မည်။

မျက်နှာပရ ခြေကျောက်ရ

‘ဟား ငါ့လခွေးမှပဲကွာ’ **မြသွယ်၏** အဖေ **ဦးသက်** မှာ စကားတစ်လုံးမှ မပြောရသေးမီ အတိုင်းအထွာ၊ အဆဲအရေးကလေးနှင့် ချီရမှ ရင်ချောင်သူဖြစ်သည်။ အဆဲကလေး ရှေ့ကမခံရလျှင်လည်း စကားမပြောတတ်။ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲအရီး’ ဆဲပြီဆိုလျှင် တစ်ခုခုပြောတော့မည်ကို သိလိုက်သဖြင့် **အေးဆောင်** က လမ်းခင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ‘မိုးမရွာလို့ ပဲပင်တွေ သေကုန်မလား၊ သေကုန်တော့မလား ရင်မနေရတာက တစ်ဖက်၊ ပွေးက တစ်မှောင့်’ ယာခင်းများသည် တမျှော်တခေါ်ကြီးဖြစ်၏။ အချို့ယာများသည် ရှားစောင်းပင်များဖြင့် အကျအနခြံကာထားစေကာမူ၊ အချို့ယာများမူ ဂျီ(ချေ)စည်းသာသာ ဆူးခက်များ ဝန်းအုံထားကြ၏။ ကိစ္စရှိ၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးစကားပြောချင်လျှင် ကျယ်ဝန်းသော ယာခင်းကြီးကို ဖြတ်သန်းနေရသည်ကပင် တမေ့တမောကြီး၊ ယနေ့မူ ယာနီးချင်း **အေးဆောင်** နှင့် **ဦးသက်** ကို မပင်ပန်းရဘဲ ယာခရီးစပ်တွင် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်၏။

အေးဆောင် မှာ ‘ငါ့လခွေး’ သံကြားကတည်းက **ဦးသက်** မှန်း သိသည့်အတွက် မော့ကြည့်ကာ အလိုက်သင့် မေးပြီးနောက် **ဦးသက်** တို့ ယာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။ ပွေးစုံတွေ။ ပွေးစုံတွေသည် **အေးဆောင်** တို့ ယာခင်းထဲနည်းတူ **ဦးသက်** ၏ ယာခင်းတွင်လည်း စီရီနေ၏။

ပွေးသည် မြေအောက်ရန်သူဖြစ်၏။

ယာခင်းအနံ့ မြေအောက်လမ်းများ ဖောက်သည်။ စိုက်ပင် ပျိုးပင်တွေ ကောင်းသည်ဆိုကာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေစဉ် အပင်များကို မြေအောက်သို့သယ်ယူသွား၏။ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်ပြီ သီးပြီဆိုလျှင် သူ့ရောက်လာပြီ။ အခင်းကြားတွင် ပွေးစုံ မြေပုံတွေ

ထိုးကာ အပင်တွေကို ကိုက်ဖြတ်ယူငင်သွားတော့သည်။ ပွေးသည် တစ်တောင် တစ်ထွာ မြေပဲ၊ နှစ်တောင် သုံးတောင် နှမ်း၊ တစ်လန်နှစ်လန် ဂျုံနှင့် ပြောင်းမဆိုထားဘိ နှစ်ရှည် စားပင်ကြီးတွေပါ သတ်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

ကျေးငှက်တသောသောနှင့် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှသော သစ်ပင်ကြီးဖြစ် သော်ငြား၊ ရေသောက်မြစ်ကို ပွေးစားပြီဆိုက သုံးလေးရက်အတွင်း ညှိုးခြောက်ကာ အနိစ္စသဘောနှင့် ကိစ္စချောရတော့သည်။

ယခု သည်ပွေးသည် **ဦးသက်၏** မြေပဲခင်းကို မွေ့ပြီ။

တစ်ည လက်တစ်ဆုပ် ကိုက်ချီသွားသည်ထား၊ ပဲပင်လက်တစ်ဆုပ်သည် မိုး၊လေမှန် ပါက မြေပဲ တစ်ခွဲထက် မအောက်။

တစ်ညကို မြေပဲ တစ်ခွဲနှုန်း ဆုံးရှုံးပါက တစ်လ ဆယ့်ငါးတင်း။ ယာသမား ရင်ထုရ ချေပြီ။

‘ကျုပ်ထဲမလဲ ပွေးစုံတွေ့ရောက်လာလို့ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတာဗျ။ ဂိုင်းနဲ့ ထောင်ရကောင်းမလားလို့’

အေးဆောင်ထရပ်သည်၊ မီးသေနေသော သူ့ဆေးလိပ်ကို အခေါင်းသိပ်လိုက်ကာ **ဦးသက်**ဆေးလိပ်မှ မီးကူးနေသည်။

‘ဂိုင်းထောင်တာ မဟန်ပါဘူးကွာ၊ ပွေးကို သွားသတိပေးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

ပွေးသည် အရွယ်အားဖြင့် လက်သီး နှစ်ဆုပ်စာမျှသာရှိငြား၊ မျက်စိအမြင်အား မကောင်းသော အကောင်ဖြစ်ငြား ဉာဏ်များလှ၏။ ပွေးစုံတွေ တောင်ဘက်တွင်ပြပြီး မြောက်ဘက်လာပြီး ခိုလား ခိုနေ၏။ အစုံတွေ လိုက်ခေါင်းတွေ ထင်ရှားပြပြီးမှ လမ်း ဖျောက်ပစ်ကာ သီးခင်းအလယ်တွင် ပုန်းနေတတ်၏။

သို့ကြောင့် ပွေးဉာဏ်မကူစေရန် **ဦးသက်**က သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒါဖြင့် အရီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး လိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား။ နှစ်ဖက် ညှပ်ရင် ဒီကောင် ဘယ်ပြေးမလဲဗျ’

သို့လျှင် နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ‘လိုက်’ပါက ပွေးကလည်း တစ်ကောင်တည်းဖြစ်၊ လမ်း ကြောင်းကလည်း တစ်ခုတည်းသာ ရှိပါကမူ ပွေးသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာကာ မြေပေါ် သို့ သွေးရူးသွေးတန်း ပြေးထွက်လာတတ်၏။

ထိုအခါ အမြင်အာရုံညံ့ဖျင်းသော ပွေးမှာ သမင်ချိုရှက်- ပွေးတွင်းထွက် ဆိုစကား အတိုင်း သေရန်မှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိတော့ချေ။ ဤသဘောကို ၄,၅ နှစ်သားမှစပြီး ပွေးလိုက်ခဲ့သော **အေးဆောင်** သိသလို၊ ယာလုပ်သက် နှစ်ပေါင်း ၄၀-ကျော်နေပြီ

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ဖြစ်သော ဦးသက်လည်း သိ၏။

ဦးသက်လည်း ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ **အေးဆောင်**တို့ ခရီးဘက် 'ကဲ'ကြည့် လိုက်သေး၏။

‘ငါ့လခွေး မင့်ဖက်က ပွေးစုံ့က အကောင်ငယ်လေးပဲကွ’

‘အဲဒါကြောင့် ညှပ်လိုက်ရအောင်ပြောတာပေါ့ အရီးရ၊ အရီးဘက်က ပွေးက အဖေနဲ့အမေ ကျုပ်ဘက်က ပွေးက သားသမီး’

‘ဟာ ဟုတ်တယ်ဟေ့’

ဦးသက် သဘောကျသွား၏။

သူတို့သည် လုပ်လက်စအလုပ်များကို ချကာ၊ ချက်ချင်းပင် ပွေးစတင် ‘လိုက်’ကြ တော့သည်။

ပွေးလိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ ပွေးတွင်းလိုက်ခေါင်းတစ်လျှောက် တူးဖော်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် **ဦးသက်**က သူ့ပဲခင်းအလယ်မှ စတင်၍ တူရွင်းဖြင့် တူးသလို **အေးဆောင်**လည်း ပွေးစုံ့ဆုံးရာ ရှားစောင်းမြင်းနားပင်နားမှ စတင်တူးဖော်လေသည်။

အေးဆောင် စတင်တူးသော ပွေးစုံ့မှာ မြောက်ဖက်သို့ ဆက်မသွားချေ။ ထိုပွေးစုံ့ ၏ တောင်ဖက်တွင်မူ ဆယ်ကိုက်လျှင် ပွေးစုံ့တစ်ခုကျလောက် ရှိနေပေသည်။

အေးဆောင်သည် သုံးလေးချက်တူးပြီးနောက် ပွေးစုံ့ သုံးလေးခုလွန်မြောက် အောင်ပြေးသွား၏။ ပွေးစုံ့မြေစာများကို ဖယ်ပစ်ကာ တအားတူးသည်။ တစ်ချက်တူးရုံ ဖြင့် ပွေးတွင်းပေါ်လာ၏။ ချောမွေ့သော လိုက်ခေါင်းကလေး။

သည်လိုက်ခေါင်းအတိုင်း မြောက်ဖက်သို့ လိုက်တူးသည်။ **အေးဆောင်** နောက်တွင် မြေစာများ ပြန့်ကြဲနေသော တူးမြောင်းကလေးဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။

ပွေးသည် အလွန်နားပါး၏။ ကိုက်နှစ်ရာခန့် အကွာအဝေးမှ လာနေသော လူ့ခြေ သံကို ကောင်းကောင်းသိ၏။

သို့လျှင် သိပ်သိငြား၊ သည်ပွေးစုံ့ရှင် ပွေးမှာ ပွေးလားမမြောက်သေးသောပွေး။ အဋ္ဌာရဿပညာများ မစုံသေး။ သို့ကြောင့် နောက်ဆုံး ပွေးစုံ့အောက်တွင် ငြိမ်သက် နေချင်နေမည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး တူးမြဲတူးနေကောင်းနေမည်တွက်ကာ၊ ပြေးလမ်းပိတ်ရန် အတွက် ပွေးစုံ့သုံးလေးခုကျော်မှ ကျော်၍ လမ်းဖျက်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ထနောင်းပင်ကိုင်းကြားမှ ချိုးကူသံသည် ဆွတ်ပျံ့ဘွယ် မြူးလွင့်လာ၏။

အေးဆောင်သည် မော့ကြည့်၏။

ဆွမ်းခံဝင်ချိန်လောက်ရှိပြီ။

စောသည် ခေါ်နိုင်သေးသော အချိန်ပေမင့် နေက ပူလှသည်။ အေးဆောင် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရေချိုးထားသည့်နှယ် ချွေးများရွဲနေပြီ။ ရေရှာသော ပျားများသည် အေးဆောင်အပေါ် နားပြီး ချွေးသောက်ကြ၏။ ကောင်းကောင်း သောက်သူလည်းရှိ၊ တုပ်သွားသော ပျားလည်းရှိ၏။

သို့သော် ပျားကို အေးဆောင် ဂရုမထားနိုင်ချေ။ ပွေးတွင်းကို မဲပြီး တူး၏။ အိမ်မှ ထွက်လာကတည်းက ဘာမျှ မစားခဲ့ရ။ ယာထဲသို့လည်း အမေ ထမင်းပို့ရန် မမှာခဲ့မိ။ ကိစ္စပြီး၍ အိမ်ပြန်ရောက်မှသာ စားရမည်။

တစ်ဖာလုံခန့် တူးမိသောအခါ ပွေးလမ်းဆုံးသွား၏။ ပွေးမရှိချေ။ ထိုအခါကျမှ အေးဆောင် ချွေးသုတ်ရန် သတိရသည်။ လက်တစ်ဖက်က တူရွင်းဆွဲလျက်၊ လက်တစ်ဖက်မှ ပုဆိုးဖြင့် မျက်နှာသုတ်လျက် ဆက်တူးမည့်နေရာသို့ ရွေ့ခဲ့၏။

‘အေးဆောင်ရေ အရေးထဲမှာ အရာပေါ်လာပြီဟေ့၊ ငါလခွမ်း’
ဦးသက် အသံလာရာသို့ အေးဆောင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မောသမျှ ပန်းသမျှတို့ ရုတ်ချည်းကွယ်သွားသည်ထင်၏။ ဦးသက် ကျောဖက်တွင် ရို့ရို့ကလေး ရပ်နေသော မြသွယ်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

‘ဘာကိစ္စတဲ့လဲ အရီး’
မြသွယ်တို့သားအဖအနီးသို့ အေးဆောင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဆီကိစ္စပေါ့ကွာ။ ကိုင်း ငါ့ထမင်းထုပ်ကိုတော့ မင်းပဲယူထားလိုက်တော့ကွာ၊ ပွေးလဲ မင်းပဲ ဆက်လိုက်၊လိုက်ပေါ့။ လုံမ ဟိုဘက်ခရီးစပ်မှာ အဘ ရှာထားတဲ့ ဂဇောင်းခါးတွေ ရှိတယ်။ အဘ သွားနှင့်မယ်’

ဦးသက်သည် မြသွယ်ကိုတစ်ဆက်တည်း ပြောအပြီး၊ ခမောက်ဆွဲကာ ထွက်သွား တော့သည်။ ဦးသက် ခြေဆယ်လှမ်းခန့် လှမ်းမိချိန်တွင် အေးဆောင်က ဟီးကနဲ့ ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘာဟီးလဲ သေနာကြီး’
ပါးစပ်က သေနာကြီးဆိုငြားလည်း မြသွယ် မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ မျက်လုံး ကလေးတွေက ကြည်နေသည်။ အေးဆောင် မြတ်နိုးရသော အပြုံး။

‘မတွေ့သေးဘူး ဟောက်တာက အရင်ကိုးဟ’
အေးဆောင် ပြုံးပြုံးကြီး ပြောလိုက်လျှင် မြသွယ် သူ့အဖေကို တစ်ချက် မျှော်ကြည့်၏။ ဦးသက်ကား တစ်ချက်မှ ပြန်စောင်းမကြည့်။ တောနာနတ်ပင်များ ဝဲယာ ညှပ်ထားသော လမ်းကွေ့ထဲသို့ ချိုးဝင်သွားပြီ။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘တော်နဲ့ အဘနဲ့ အခု ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’
‘ပွေးလိုက်နေကြတာလေ၊ သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက်’
‘သေနာကြီး၊ တင်စီးအုံး’

မြသွယ် လက်သီးဆုပ်ကလေးသည် ချွေးရွဲနှစ်နေသော ရင်အုပ်ပေါ်သို့ အုန်းကနဲ့ မကျ၊ ဖုံပေနေသော **အေးဆောင်**လက်တွင်း ရောက်သွားသည်။ **အေးဆောင်**သည် ပွေးကိုသာ မိအောင်မဖမ်းနိုင်ရုံမည်၊ **မြသွယ်**ကို ဖမ်းရာတွင်ကား ကျင်လည်လှသည်။

မြသွယ်၏ လက်သီးဆုပ်ကို ဖမ်းမိချိန်တွင် မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆောင့် ဆွဲလိုက်သော အရှိန်ကြောင့် **မြသွယ်**ပါလာလျှင် ရင်ခွင်တွင်းသို့ သွင်းပြီး ခေါင်းငုံ့ပြီး ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် အုန်းကနဲ့ ထုရိုက်သံပေါ်လာကာ **မြသွယ်** ရုန်းထွက်သည်။ ရှက်မျက်လုံးကလေး ဝံ့လိုက်သည်။

‘သိပ်ရမ်းကားတာပဲ၊ အမြင်ကပ်တယ်’
‘ချစ်တာကိုးဟ’
‘ကိုင်း အဖေ ခိုင်းထားတာ ပြီးအောင်လုပ်’

နောက်တစ်ကြိမ် **အေးဆောင်** မလှုပ်ရှားမှီ **မြသွယ်** ထသွားတော့၏။ သူ့အဖေ ထားပစ်ခဲ့သည်ဆိုသော ရှားစောင်းခါးပင်ကလေးများရှိသည့် ဟိုဖက်ခရီးမှာ အတော် ဝေးသည်။ ထို့ကြောင့် **အေးဆောင်** တူရွင်းကို ပြန်ကိုင်သည်။

ခါးဖြတ်ထားသော နေရာကို ဆက်တူးသည်။

အေးဆောင် ထင်သည့် အတိုင်းပင် ပွေးတွင်းသည် **ဦးသက်**ယာထဲသို့ ဆက်သွား ၏။ သို့သော် ပွေးတွင်း မည်မျှရှည်လျားပါစေ **အေးဆောင်**မမောပါ။ **မြသွယ်၏** ညှိပြာ ညက်သော မျက်နှာကလေးကို ရှုစားလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

နီရဲသော မြေအပြင်သည်၊ နေရင့်သည်နှင့်အမျှ တိုးဆင့်၍ပူလာ၏။ ငြိမ်နေခဲ့သော လေသည် တညင်းညင်းတိုက်ခတ်စပြုလာ၏။ သို့ဖြစ်ငြား အပူ မလျော့မသက်သာပါ။

ပွေးတွင်းလမ်းကြောင်းသည် ပဲခင်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး။

အေးဆောင် လက်တွန့်မနေပါ။ သည်ပွေးကို မမိမချင်း သည်ပဲခင်း အနှိပ်အစက် ခံနေရမည်။ ပွေးကို အရေးမယူနိုင်တိုင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် နေ့တိုင်း ဒေါသဖြစ်နေ ရမည်။

တောစပ်ဆီက တောကြက်ဖတွန်သံကြားရ၏။ မောနေသော **အေးဆောင်**အား တောကြက်ဖသည် သာယာမှု မပေးနိုင်ပါ။ **မြသွယ်**တို့ယာခရီးနား ထနောင်းပင်ထက်မှ

မြေအောက်မှဆိုး

●

ချိုးတစ်ကောင် ခွဲခွဲပစ်ပစ်ကူငြား၊ **အေးဆောင်** ပင်ပန်းလှသည်သာ။

‘ဟောတော့ ကုန်ပါဘီတော်၊ ကုန်ပါဘီ’

ပြောပြောဆိုဆို အနားရောက်လာသော **မြသွယ်** အသံကလေး ကြားရသည့်အခါ တွင်ကား အမောရော အပန်းပါပြေသွားပြီး။

‘တော့ကို အဖေဆဲတော့မှာ’

‘ယောက္ခမကြီးက မဆဲပါဘူးဟ၊ ပွေးလိုက်ယင် ဒီလိုတူးရမယ်ဆိုတာ သူသိပြီး သားပါ’

‘သေနာကျ’

မြသွယ် ဆဲသည်။ သို့သော် ပြုံးပြီး ထနောင်းရိပ်သို့ ထွက်သွားလေသည် **အေးဆောင်**အဖို့ သည်ဆဲသံသည် ပျားရည်ထက်ချို၏။ ငွေဆည်းလည်း သံထက်လည်း သာယာ၏။

မြေပြင်သည် မြင့်တက်လာ၏။

ပွေးတွင်းကား မေ့တက်မလာ။ စိုက်ဆင်းသွား၏။ **အေးဆောင်**မှာ ပိုပြီး နက်နက်တူးရရုံမက၊ ကုန်းဗဟိုတွင် လိုက်ခေါင်းခက်လက်တွေ ဖြာနေသောကြောင့် အလိုက်ရခက်သွားသည်။ တစ်ခုတစ်လေကို ရေသာခိုပြီး မတူးမိ၍ ပွေးခိုက်ကျန်ခဲ့သော် လူပင်ပန်းထားသမျှ ပစ္စည်းအပျက်ခံထားသမျှ ‘ကော’ပါလေရော။

ခက်လက်တွေမှာ ပွေးမိသားစု နေထိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နေရာ ဟောင်းသာ ဖြစ်သည်။ အစာဟောင်းများမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မဟုတ်ပေ။ ခက် လက်များကို ဖြိုပြီးနောက် ဆက်လက်တူးပြန်ရာ တစ်လန်သာသာ တူးမိပြီးမှ လမ်းဆုံး နေသဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ၊ ပွေးစုံအပုံအတန်းများရှိသောဘက်နှင့် ညှိ၍ တူးရသည်။

မွန်းတည့်ချေပြီ။

မြေကြီး ပူခြစ်နေသည်။ မလှမ်းမကမ်းသို့ ကြည့်လျှင် တရှိန်ရှိန်တက်နေသော မြေငွေ့များကို မြင်နေရသည်။ သို့သော်ငြား **အေးဆောင်** မနား။

အလုပ်တွင် ဇွဲကြီးသူအဖြစ် **ဦးသက်** မြင်စေချင်၍၊ အားကိုးထိုက်သူအဖြစ် **မြသွယ်**မြင်စေချင်၍ ဖြစ်သည်။

ပွေးတွင်းသည် စိုက်ဆင်းရာမှ ပြန်မေ့လာသည်။ မြေပြင်အောက် တစ်တောင် တောင်ဆုပ်မှ သွားနေ၏။ **အေးဆောင်** တူရွင်းရိုး ထိုးသွင်းပြီး မ၊သည်။ တူးသည်ထက် လွယ်သောနည်းပါပေ။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ပွေးစုံ့များတွင် ရောနှောနေသော ချေးလုံးအရွယ်အစားများကို ကြည့်ကာ **အေးဆောင်** ခန့်မှန်းသည်။ ပွေးတွင်းအဆုံးတွင် ပွေးကြီးနှစ်ကောင်နှင့် ပွေးကလေး အနည်းဆုံး တစ်ကောင်ရှိရမည်ဟု။

သို့သော် **အေးမောင်** ကံဆိုးရှာပါသည်။

မွန်းတိမ်း တစ်နာရီခန့်တွင် ပွေးတွင်းလိုက်ခေါင်းသည် ထနောင်းပင်ကြီး အရှေ့ဘက် ရှားစောင်းပြဿဒ် စည်းရိုးဘက်သို့ ထိုးဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အေးဆောင် အားမလျှော့ပါ။

ပွေးဟူသည် ဉာဏ်အများသား။ သည်ကို အယောင်ပြုပြီး ဟိုရောက်ချင် ရောက် သွားသည်မဟုတ်လား။ သို့ကြောင့် ဆက်တူးရာ နဖူးကို ရှားစောင်းပြဿဒ်ဆူးတွေ စူးတော့မှ တုံတော့သည်။

ခဲလေသမျှ သဲရေကျရပြီ။

ရှားစောင်းပြဿဒ်ချုံအောက်ကို တူးချင်လျှင် ချုံများကို ခုတ်ထွင်ရမည်။ အမြစ် တွေကို တူးရမည်။ တစ်ချုံကို တစ်နေ့ရှင်း၍မပြီး။

အေးဆောင် လက်လျှော့သံဖြင့် တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

‘ယုတ်မာတဲ့ ပွေးကွာ၊ အခုနေ ရေတစ်စည်လောက်နဲ့ လောင်းလိုက်ရရင် ဘော လောပေါ်လာမှာ’

‘တော့ပထွေး ရေတစ်စည်က ဘယ်ကရမှာလဲ’

ကျောနားမှ ကပ်၍ ပြောလိုက်သော **မြသွယ်**ကိုလှည့်ကြည့်သောအခါ နှုတ်ခမ်း စုနေသည်။

‘ကိုင်း တော်ဖျက်ပစ်လိုက်တဲ့ ပဲပင်တွေကို ပြန်ကြည့်စမ်းပါအုံး’

များလှသည်။ လှည့်မကြည့်ပဲနှင့် များပြားမှန်း **အေးဆောင်** သိသည်။

‘ဒါကတော့ နင်တို့အကျိုးအတွက်’ **အေးဆောင်** စုံစေ့အောင် မပြောလိုက်ရ။ ခြေ

သလုံး ညိုညိုတုတ်တုတ်ကလေး ပေါ်အောင် ထဘီကို စွန်တောင်စွဲလျှက်၊ **မြသွယ်** ခြေ စောင့်ထွက်သွားသည်ကို **အေးဆောင်** စိတ်ထဲတွင် မိမိရင်ဘတ်ကို ဆောင့်နှင်းသွား သည်ချည်း ထင်လိုက်မိပေ၏။

မကျေချမ်းသောစိတ်ဖြင့်

ထိုနေ့က မြသွယ်ထွက်သွားလျှင် ပွေးတွင်းဆက်တူးနိုင်သောလမ်းကိုအေးဆောင် ရှာဖွေသေးသည်။ ရှားစောင်းပြုသဒ္ဒါကို လှည့်ပတ် တူးဆွကြည့်သေးသည်။

မျှော်လင့်ချက်ကုန်တော့မှ ထနောင်းပင်ရိပ်ဝင်ကာ ဦးသက်ထားခဲ့သော ထမင်း ထုပ်ကို ဖြေသည်။ ထမင်းမှာ ပရွတ်ဆိတ်တွေနှင့် ရဲနေသည်။ သို့တစေ ပရွတ်ဆိတ်တွေ ခဲနေကာမျှနှင့် ထမင်းထုပ်ကို အေးဆောင် မပစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ပရွတ်ဆိတ်ကို ဖယ်ရှားပစ်ကာ ဆီနစ်နေသော အမဲခေါင်းချဉ်ဟင်းနှင့် ဗိုက်ကားအောင် စားသည်။ စားသော ထမင်း လုပ်ထဲတွင် ပါလာသော ပရွတ်ဆိတ်များ ကိုက်သည့်အတွက် ထမင်းလည်း စားပြီးရော၊ အေးဆောင် နှုတ်ခမ်းလည်း ရောင်ကိုင် နေပါလေရော။

လူလည်းပင်ပန်း၊ ပါးစပ်လည်း ပရွတ်ဆိတ်ကိုက်၍ ရောင်ရမ်းနေငြား အေးဆောင် မျက်နှာကောင်း မရရှာ။ ညနေစောင်းတွင် ထနောင်းရိပ်၌ အိပ်နေသော အေးဆောင်ထံ ဦးသက်ရောက်လာသည်။ ပွေးမရဘဲ သူ့ပဲခင်း ပျက်ရပါမည်လားဟု တိုင်းထွာ၏။ ဆဲရေး၏။

ထိုနေ့မှ အစပြု၍ မြသွယ်လည်း အေးဆောင်ကို မြင်တိုင်း နှုတ်ခမ်းစုနေပြီ။ သည်နေ့တော့ ဟင်းစားအတွက် ပွေးထိုးရန် ထွက်ခဲ့သည်။ လှည်းလမ်းဆုံရောက်မှ မြသွယ်ကို သတိရကာ ဦးသက်ယာရှိသောဘက်သို့ လမ်းပြောင်းရင်း နှုတ်ခမ်းကို ယောင် ယမ်းစမ်းသပ်မိသည်။ မိမိနှုတ်ခမ်း အရောင်ပျောက်ခဲ့သလို မြသွယ်နှုတ်ခမ်းလည်း အစုပျောက်စေရန် နည်းလမ်းကို အေးဆောင် တွေးသည်။ တွေး၍ မရ။

တွေးယင်း လျှောက်ယင်းနှင့် မည်းမည်းအုပ်အုပ်အတန်းကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင် ရသည်။ ဘသန်းတင်တို့ ယာဘေးက နာနတ်အုပ်ပေတည်း။

‘ဟုတ်ပြီ ဒီနားမှာ ပွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်၊ မနက်ပွေး’

နံနက်ပွေးဟူသည် နံနက်တွင်မှ စုံ့သော ပွေးဖြစ်သည်။

စုံ့သည် ဆိုသည်မှာ ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ပြီး ဥမင်ဖောက်သော မြေစာများကို ခေါင်းနှင့် တွန်းပြီး မြေပြင်ပေါ် သို့ထိုးတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယမန်နေ့က ကြိုတင်လေ့လာပြီး မှတ်သားထားသောအချက် ခေါင်းထဲဝင်လာ လျှင် အေးဆောင် တုံ့တန့်ရပ်သည်။ ခဏကြာမှ ခြေကြွသည် ဆိုရုံမျှသာ အသာကြွ၍ ရှေ့တိုးခဲ့သည်။

တွေ့ပြီ။ ပွေးစုံ့ အဟောင်းတစ်ခု။ နောက်တစ်ခု၊ နောက်ထပ်တစ်ခု။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ခြေလှမ်းကိုအသံမထွက်အောင်ချုပ်တည်းကာ လှမ်းရသည့်အတွက် **အေးဆောင်** တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်နေသည်။

နာနတ်ရွက်ကို တုတ်ထိုးပြီး **အေးဆောင်** မှတ်ထားခဲ့သော အမှတ်အသားကို လှမ်းမြင်ရလျှင် **အေးဆောင်** မှိန်းကို အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ အသွားတစ်တောင်ကျော် ရှည်သော သုံးခွံမှိန်းသည် **အေးဆောင်** လက်ထဲတွင် တုန်နေ၏။

အမှတ်အသား လုပ်ထားသည့် နာနတ်ရွက်အောက်၌ ပွေးစုံ့ ရှိသည်။ ပွေးစုံ့ဘေး တွင် ထိုင်၍ **အေးဆောင်** အမောဖြေလိုက်သည်။

အမှောင်ရိပ်သည် လျှင်မြန်စွာ ပျက်ပြယ်လာသည်။

အေးဆောင် အမောပြေစ။ ချွေးတိတ်စတွင် ပွေးစုံ့ မြေမှုန့်များ လှုပ်ရှားလာ သည်။ တဖြည်းဖြည်း ကြွတက်လာသည်။

မြေကြီးထဲက ပွေးသည် မြေကြီးများကို ခေါင်းဖြင့် တွန်းပြီးတင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြေမှုန့်များ လှုပ်ရှားမှုနှင့် မြင့်တက်မှုငြိမ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ **အေးဆောင်** မှိန်းသွား ကို ဆောင့်ချလိုက်သည်။ မှိန်းရိုး ငြိမ့်ကနဲလှုပ်ရှားသွားသည်။

‘ဟာ မိပြီကွ’

ပွေးသည် တစ်ချက်သာ လှုပ်ရှားနိုင်ကာ အသက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ပွထ နေသော ပွေးစုံ့ကြီးကို လက်ဖြင့် ယက်ပြီး ဖယ်လိုက်သောအခါ၊ မြေပေါ်သို့ ခေါင်းပြုူ နေသော ပွေးကို တွေ့ရသည်။ မှိန်းသည် ဂုတ်ဆက်၌ စူးဝင်နေ၏။

ပွဲဦးထွက် ကောင်းသည့်အတွက် **အေးဆောင်** ဝမ်းသာသွား၏။ ပွေးကြီး တန်း လန်းနှင့် မှိန်းကိုထမ်းကာ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ နောက်တွေ့သော ပွေးစုံ့မှာ ခြောက်သွေ့နေ သော မွန်းတည့်ပွေးစုံ့ ဖြစ်၏။ နောက်ထပ် နံနက်ပွေးတစ်ကောင်ရှိသော နေရာနှင့် ဝေး သောကြောင့် အေးဆေးစွာ ဆေးလိပ်သောက်မိသည်။

အေးဆောင် ပျော်ပြီဆိုသောအခါ ချိုးကလေးများကလည်း အလိုက်သိသည်။ မကျည်းပင်ထက်မှ သာယာစွာကူပေးကြသည်။ ဒေါသကြီးမြဲဖြစ်သော ခါသည်ပင်လျှင် သည်နံနက်တွင် ကူသံသာပါဘိ။

ဦးသက်ယာစပ်သို့ **အေးဆောင်** ရောက်လာသည်။ သူ့ကို ရှားစောင်းပြုသဒ် အောက် မြှားခေါ် သွားပြီး ဒုက္ခပေးသော ပွေးမိသားစုကို မကျေမချမ်း၍ ဖြစ်သည်။ ပွေးစုံ့ အသစ်မရှိ။

သုံးရက်လုံးလုံး၊ သည်ပွေးမိသားစုသည် မည်သည့်အရာကို စားနေသနည်း။ ရှားစောင်းမြစ်တွေကို စားပြီး ငြိမ်နေကြဟန်တူသည်။

‘နေနှင့်ကြအုံးပေါ့ကွာ’ ကြိုးဝါးကာ **အေးဆောင်** ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ နံနက်ပွေး တစ်စုံရှိသေးသည်မဟုတ်လား။

ထိုနံနက်ပွေးကို **အေးဆောင်** လွတ်သွားသည်။ စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် ထိုးသော် ငြား ထိုပွေးကို မမိချေ။ သို့ဖြင့် ခဏတဖြုတ်နားပြီး မွန်းတည့်ပွေးစုံများ ရှိသည့်ဘက်သို့ လှည့်လာချိန်ဝယ် ရာသီဥတု ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။

မည်းချိပ် တက်လာသော မိုးသားများ၊ ငြိမ့်ငြိမ့် အိအိ တိုက်ခတ်လာသော မိုးသက်လေ ကလေး။

ရာသီဥတုမသာယာလျှင် ပွေးသည် အေးမြသော သစ်မြစ်အောက်၌ ခိုနေတတ် ၏။ အချိန်မှန် စုံချင်မှစုံမည်၊ ပွေးထိုးသူ တွက်ခြေလွဲတတ်သည်။

ပထမ မွန်းတည့်ပွေးသည် **အေးဆောင်** မရောက်မှီပင် အစုံနှစ်စုံ ထိုးသွားသည်။ **အေးဆောင်** မောသွားသည်။ ဒုတိယ တစ်ကောင်ကိုမူ သူမိလိုက်သည်။

ယာဘက်သို့ ပွေးနှစ်ကောင်ကို ‘ပေလက်’လျှော်ဖြင့် ဖောက်သီကာဆွဲလျှက် ပြန် လာချိန်တွင် ယာသမားတို့ တမ်းတသော မိုးကြီးရွာချလေ၏။ တအုန်းအုန်း တဝေါဝေါ ဖြင့် လေရော မိုးပါဆင်ကာ ရေအိုးကြီးမှောက်ချသလို ရွာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရွာစမ်းပါဟ၊ အမလေး ချိုလိုက်တာ’

မိုးရေထဲ၌ **အေးဆောင်** ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား၏။ ပြေးရင်းမှ ပါးစပ်ဟကာ မော့ ထားလိုက်သည်။ ချိုလိုက်သည့် မိုးရေ၊ အရသာရှိသည့် မိုးရေ။

ပပ်ကြားအက်များ နူးကုန်၏။ စေ့ကုန်သည်။ ခြေသွားလမ်းများ လှည်းလမ်း ကြောင်းများတွင် ရေစီးကြောင်းဖြစ်လာပြီး၊ အမြှုပ်တဖွေးဖွေးနှင့် ရေများစီးဆင်း လာ၏။

‘ပွေးသားအမိ သုံးကောင်’

သည်အကြောင်း သူ့ခေါင်းထဲဝင်လာသောအခါ **အေးဆောင်** ခြေကုန်သုတ်ပြေး သည်။ ဝှက်ထားသော သံတူရွင်းကိုယူခဲ့ကာ **ဦးသက်**တို့ယာထဲပြေးသည်။ လှည်းလမ်း ကြောင်းမှ ရေစီးကြောင်းကို ပိတ်သည်။ ရှားစောင်းပြဿဒ်ချုံစပ် ပွေးတွင်းအဝသို့ သွယ်ယူသည်။ မိုးကား သဲကြီးမဲကြီး အော်ချနေသည်။

အေးဆောင် ထနောင်းရိပ်သို့ ပြေးခဲ့သည်။ ပွေးတွဲနှင့် လွယ်အိတ်ကို ချိတ်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဦးသက်တို့သားအဖကို သတိပြုမိသည်။

ဦးသက်ကမှ ‘နှစ်နပ်စာတော့ ဖူလုံပြန်ပြီပေါ့ကွာ’ ပြောဖော်ရသေးသော်ငြား မြသွယ် ကား စုသောမျက်နှာဖြင့် တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။

နာလိုက်တာ။

နုနယ်သည့်နှလုံးသားကို အဆိပ်ပြင်းသော ကျားလျှာဆူး စူးသည့်နှယ် **အေးဆောင်**ရင်မှာ နာကျင်လိုက်ရတာ။

သို့သော် **အေးဆောင်** တစ်ချက်တွေကနဲ့ ဖြစ်သွားရုံမှအပ၊ **ဦးသက်**ရှေ့တွင် မည်သည့်စကားမှ မပြောနိုင်ချေ။ သို့ကြောင့် ခရီးရှိ ရှားစောင်းပြဿဒ်ချုံ့သို့ ပြန်ပြေး လာ၏။

မိုးကား မလျှော့သေး။

အေးဆောင် လွဲယူထားသော ရေစီးကြောင်းသည် ချုံ့အောက်သို့ အားနှင့်အင်နှင့် စီးဝင်နေ၏။ ရေထဲတွင် ပါလာသော အမှိုက်များကို **အေးဆောင်** ဖယ်ပစ်သည်။ ရေအီ နေလျှင် မှိန်းဖြင့် ဆွပေးသည်။

မကြာပါချေ။

အေးဆောင် မျှော်လင့်သော ကိစ္စသည် ဖြစ်ပွားလာ၏။

ယင်းမှာ ပွေးဖြစ်သည်။

လက်သီးဆုပ်သာသာ အရွယ်ရှိပွေးကလေးသည် နှာခေါင်ဖော်လျှက် ရေပေါ်သို့ ပေါလောကြီးပေါ်လာ၏။ **အေးဆောင်** ဝမ်းသာသည်မှာ ပြောစရာမရှိတော့။

မျှော်လင့်ချက် သုံးပုံတစ်ပုံ ပြည့်သွားသော်ငြား **အေးဆောင်** မလှုပ်ရှားသေး၊ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးရင်း ပွေးငယ်ကို ပြုံးကြည့်နေ၏။ ပွေးကလေးသည် ရေစီးကြောင်း ဘေးမှ ကပ်လျက် မြေပေါ်တက်လာကာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေ၏။

ဤသို့ရှိနေဆဲတွင် နောက်ထပ် ပွေးနှစ်ကောင် ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာကြသည်။ ထနောင်းခေါက်ရောင် အမွှေးများမှာ ရွဲနှစ်နေ၏။ သူတို့သည် ရေလွတ်ရာ ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သည်။ အမွှေးကို တစ်ချက်ခါလိုက်ပြီး၊ ရှားစောင်းပြဿဒ် ဆူးချုံ့ထဲ ပြေး ဝင်လိုက်သည်။ **အေးဆောင်**၏ မှိန်းကြီးနှစ်ကြိမ်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

အသွားတစ်တောင်ခန့် ရှည်သောမှိန်းသွားတွင် ပွေးနှစ်ကောင် ထပ်လျက် တံစို့ လျှိုပြီး ဖြစ်သွားတော့လေ၏။ **အေးဆောင်**သည် ပွေးငယ်ကိုမူ ထနောင်းပင်အောက်သို့ ခေါ်လာ၏။

‘အရီး ဟောဒီမှာ ခင်းဗျားတို့ပဲခင်းကို ဖျက်တဲ့ ကောင်တွေ’

‘ဟေ ကောင်းသဟေ’

ဦးသက်သည် တစ်ချက်ပြုံးကြည့်ပြီး ပင်စည်အကွယ်တွင် ကပ်ကာ ဆေးလိပ် မီးညှို့ နေ၏။

‘ဟုတ်ပါကော သုံးကောင်တောင်ပါကလား’

သာယာသော အသံကလေးဖြင့် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာသော မြသွယ် အား အေးဆောင် လှည့်မကြည့် မသိကျိုးကျင် ပြုနေ၏။ ပဲခင်းကလေးအနည်းအပါးပျက် သည်ကို အကျယ်ချဲ့ပြီး မျက်နှာပုပ်နေသော မိန်းမ။ နှုတ်ခမ်းစူကာ မခေါ်မပြော လုပ်နေသော မိန်းမ။

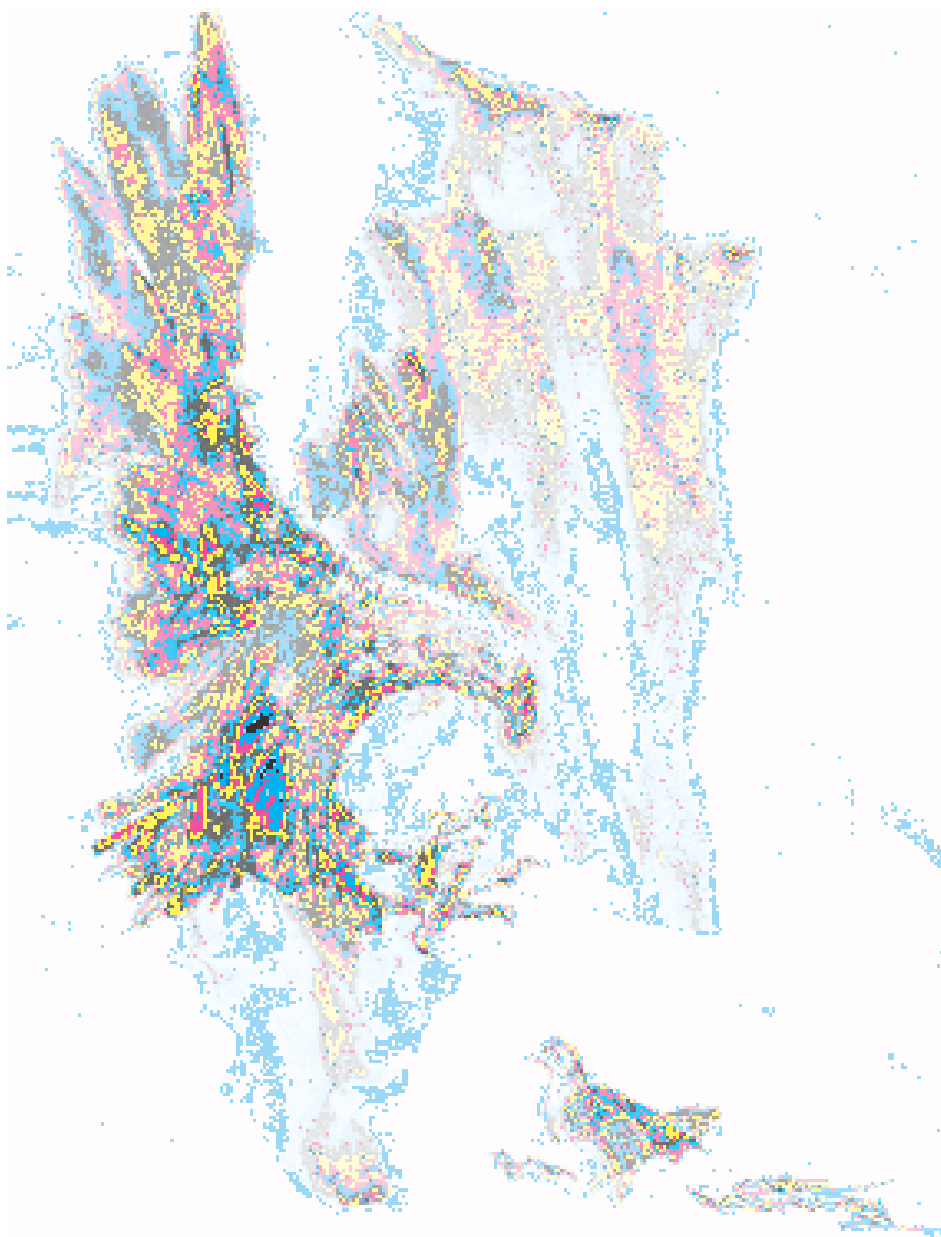
သို့တစေ အေးဆောင် ကြာရှည်တင်းမခံနိုင်ပါ။

‘ကိုရင်အေးဆောင်က သိပ်တော်တာပဲ ဒါကြောင့်’

စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြတ်ကာ မြသွယ် ညှို့့မျက်လုံးကလေးကို တစ်ချက်ဝင့် လိုက်သောအခါ အေးဆောင် သွားကြီးတွေဖော်၍ ဟီးကနဲ့ အသံထွက်လာရတော့၏။

ပင်လက်ပံကြေချိန်စဉ်

- ၁ -

နေ ရာတိုင်းတွင် ကမ္မလာနီကြီးတွေ လှမ်းထားဘိသို့ အနီကိုချည်း မြင်ရ၏။ အိုမင်းနေသော အစိမ်းပုပ်ကန့်လန့်ကာများ၏ ဟိုဖက်တွင်လည်းအနီရောင်ကိုသာ မြင်ရသည်။ ဟင်းလင်းပွင့်နေသော ကွင်းလဟာတွင်ကား၊ အနီရောင်တဖွဲဖွဲ လျှောလွင့်နေသော ရွှေအိုရွက်လျှော်တို့နှင့် ပေါင်းစပ်ထားသည်။ အနီရောင်သည် မျှော်မဆုံးသော ယင်ခင်းများကိုပတ်ရံထားသည်။ ယာခင်းကွင်းကမ္ဘာကြီးကိုလည်း သူသာမင်းမူသည်။

သူနှင့် အတူပါလာသော ညံညံစီစီ အသံရှင်များကား ဆက်ရက်နှင့် ကျေး။ ဆက်ရက်သည် ကျေးသံကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ လက်ပံပင်တိုင်းတွင် အခြားငှက်များလည်း လာကြသည်သာ။ သို့သော် ဆက်ရက်သံကသာ စိုးမိုးနေသည်။

ကသစ်နှင့် ပေါက်တို့လည်း သည်ရာသီတွင် မြူးကြသည်သာ။ လွင်လွင် တောက်တောက် နီရဲနေကြသည်သာ။ သို့ဖြစ်ငြား လက်ပံပင်၏ အနီကသာ စိုးမိုးနိုင်လွန်းလှသည်။ ပြေးနေသော **အေးဆောင်**၏ စိတ်တွင်လည်း သည်နှယ်ပင် **မြသွယ်**ကသာ စိုးမိုးနေသည်။ ‘နင်ဘာမှ မပူနဲ့ ငါ့တာဝန်ထား’ ညှိုးငယ်နေသော **မြသွယ်**၊ **အေးဆောင်** အား မော့ကြည့်လိုက်ပုံမှာ **အေးဆောင်** အား ကမ္ဘာကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ချင်စိတ်ပေါက်လာအောင် တွန်းအားဖြည့်နေသည်။ သည်မျက်နှာကလေးကို ယခု ပြေးရင်းလည်း မြင်ယောင်နေပေ၏။

အနီရောင်ရှုခင်းများသည် **အေးဆောင်**၏ နောက်တွင် ချာချာလည်လျက်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ အစိမ်းသည် အနီရောင်တံတိုင်းကို အေးအလှခြယ်ထား၏။ နှင်းရည်ဝဝကို မှန်မှန်သောက်ချိုးရသောကြောင့် မြေပဲခင်းများသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ထူထပ်လာ၏။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့လည်း အစိမ်းမှ အစိမ်းရင့် အစိမ်းရင့်မှ စိမ်းမှောင်ရောင်သို့ ပြောင်းလာကြသည်။ သည်အစိမ်းရောင်ကလည်း အနီရောင်နှင့် ပနံသင့်လှသည်။

ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် အစိမ်း။ ရွမ်းစည်သော အစိမ်း။ အနီရောင် မြင်ကွင်းများနည်းတူ အစိမ်းရောင် ဆောင်းမြေပဲတောသည်လည်း ချာချာလည်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ **မြသွယ်**တို့ ယာခရိုးရှိ ရှားစောင်းလက်ညှိုးပင်ကြီးကို မြင်ရတော့မှ **အေးဆောင်** အပြေးရပ်တော့သည်။ ဆောင်းတွင်းပေမင့် **အေးဆောင်**တစ်ကိုယ်လုံး ရေချိုးထားသည်သို့ ချွေးဖြင့် ရွဲနေ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

မာကြောသလောက် ဝင်းညိုမို့မောက်ပြီး ပြောင်တင်းနေသော ရင်အုပ်ကြီးမှာ အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနေသည်။ သည်မျှဝေးသော ခရီးကို သည်နှယ်မရပ်မနား ပြေးလွှားလာရခြင်းမှာ မြသွယ်ချောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နေရောင်ခြည်လေးပြူစ သည်နံနက်တွင် မြသွယ်ထံ သူရောက်ခဲ့၏။ အကြောင်းကိစ္စ မယ်မယ်ရရမရှိ။ မြသွယ်၏ အဖေအမေရှိနေလျှင် မြသွယ်ကို မဝသောအကြည့်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေရန်။ လူကြီးတွေမရှိလျှင် အနားကပ်ပြီး သာယာသော ကျိန်ဆဲသံများ နားဆင်ရန် ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့ပေပင်အောက်တွင် နေမြင့်အောင် မီးလှုံလှုံသော ဦးသက်ကို မမြင်။ မီးဖိုထဲတွင်လည်း ဦးသက်ဇနီး ဒေါ်မြမရှိ။ အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ 'တိတိတိတိ'နှင့် ကြက်ခေါ်နေသော မြသွယ်အသံ ကြားရသည်။ မည်းသောမျက်နှာထဲမှ ဝါသောသွားကြီးတွေ ထင်းကနဲ့ပေါ်လာအောင် အေးဆောင် ပြုံးသည်။ အပြုံးသည် အေးဆောင်နှင့်အတူပါလာခဲ့သည်။

မြသွယ် ကြက်တွေကို အစာကျွေးနေ၏။ နေရောင်ထဲတွင် သားနှင့် ကြက်မတွေ ပါသည်။ ရောင်မျိုးစုံတင့်နေသော အရွယ်ရောက်ကြက်တွေလည်း ပါသည်။ ပန်းပွင့်တွေ အသက်ဝင်ပြီး လှုပ်ရှားနေသည်သို့ရှိသည်။

သည်ရှုခင်းကို အေးဆောင်ကြာကြာ မကြည့်လိုက်ရ။

အိမ်ခြေရင်းမှ လှည့်လာခဲ့ရာ အိမ်ထောင့်ကွေ့သို့ ရောက်ရှိသွား။ ပြင်းထန်သော တောင်ဟုန်သံကို ကြားလိုက်ရကာ ကြက်များ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံကိုလည်း ပြိုင်တူကြားလိုက်ရသည်။

တဆက်တည်းလိုလိုပင် ကြက်တစ်ကောင်၏ အော်သံ၊ မြသွယ်၏ 'ဟဲ့ ရွေး ဟဲ့ ရွေး' အော်သံကြားရသည်။ အေးဆောင် မော့ကြည့်ရင်း၊ မီးဖိုချောင်တံခါးဝတွင် ချိတ်ထားသော ဂွလောက်လေး(သားရေခွ)ကို ပြေးယူမိသားဖြစ်သွား၏။

ဖျန်းကနဲ့လောက်စာလုံးကို ပစ်လွှတ်သံနှင့်အတူ သားစားငှက်၏ ခြေထောက်ထဲမှ ကြက်မကြီးလွတ်ကျလာ၏။ လှပသော ကြက်အုပ်ကြီးမှာ ဖရိုဖရဲ ပြေးလွင့်သွားသည်။ တုန်လှုပ်တကြီးအော်သံ ကတော်သံများပေးကာ အရိပ်အောက်ဝင်ပြေးကြသည်။ အိမ်အောက်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

လင်းယုန် အသုတ်ခံရသော ကြက်မှာ ကြက်သားအုပ်မကြီးဖြစ်၏။ လင်းယုန် တောင်ဟုန်သံကြားတွင် အခြားသော ကြက်များ ပြေးရှောင်နိုင်ငြား သူမပြေးနိုင်။ သူ့မှာ ကလေးတွေနှင့် ကလေးတွေကို အုပ်မိုးကာကွယ်ပေးထားရသဖြင့် ကုတ်ခြစ်ယူသွားခြင်း ခံရသည်။

အေးဆောင်၏ လောက်စာလုံး ငှက်ကို ထိပေမင့် ငှက်ကျမလာ၊ အစာသာကျ လာ၏။

ခွလောက်လေးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး **အေးဆောင်** ပြေးသွားသောအခါ ကြက်မကြီးကို ပိုက်ကာ **မြသွယ်**ငိုနေပြီ။ ဘိလပ်ကြက်မျိုးနှင့် စပ်ထားသော ကြက်မို့ အကောင်ကြီး လှသည်၊ ထွားလှသည်။

‘ရှင်သေးလား **မြသွယ်**’

မြသွယ်သည် မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းသော မျက်လုံးကြီးများနှင့် မော့ကြည့်ကာသာ အဖြေပေး၏။ နှုတ်မှ အသံမထွက်။

ကြက်မကြီးမှာ တိုးလုံးလဲလျက် ငြိမ်သက်နေပြီ။ ကျောကုန်းမှ သွေးစိမ်းသွင်သွင် စီးနေဆဲ။

‘တခြားကြက်တွေ သုတ်ပါတော့လား။ အခုတော့ ဒီမှာ ကြက်ကလေးတွေ ၁၅ ရက် သားပဲ ရှိသေးတယ်။ ဟင်း သင်းတော့လား မိရင် ဓားနဲ့ နုတ်နုတ်စဉ်းပစ်မယ်’

‘မပူနဲ့ **မြသွယ်**၊ ဒီကောင်ကို မိအောင် ငါ့တာဝန်ထား’

‘တကယ်လား ဟင်’

‘တကယ်လားဟင်’ မေးလိုက်သံကလေးမှာ ယခုထက်ထိ **အေးဆောင်**နားထဲမှ မထွက်၊ ဝမ်းသာခြင်းဖက်သော အားကိုးတကြီး အကြည့်ကိုလည်း ယခုထိ **အေးဆောင်** မြင်ကာ ကြည်နူးနေရဆဲ။

သည်အသံ၊ သည်အရိပ်ကလေး အာရုံမှာ လွတ်မထွက်မီ **အေးဆောင်**ပြေးလာခဲ့ရ သည်။ မောပေမင့် သူ့ရင်တွင် ကြည်နူးမှုမပြယ်။

- ၂ -

ကလေးတွေ တိုးလို့တန်းလန်းနှင့် ကြက်မကြီးအား သတ်ပစ်သော လင်းယုန်ကို **အေးဆောင်** ထောင်ဖမ်းမည်။ ထောင်ချောက်သည် မခက်ခဲ၊ သို့သော် လုပ်ရန်ကြာမည်။

အေးဆောင်စိတ်ထဲမှာက **မြသွယ်** ချက်ချင်းပြုံးလာစေချင်သည်။ အချစ်တိုးရင်း ပွားဆင့်သောအပြုံးကို ခဏမဆိုင်း ခံယူချင်သည်။

သူ့စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ညွတ်တွေက မသေချာ။ လင်းယုန်မှာ လည်သည်၊ ပါး နပ်သည်။ အားကောင်းသည်။ သို့ကြောင့် ထောင်စရာ ထောင်ချောက်ကောင်းကောင်း ကို **အေးဆောင်** စဉ်းစားသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

စဉ်းစား၍ရသည်။ ပွေးထောင်ချောက်။
သို့သော် ယာထဲမှာ။

ပွေးထောင်ချောက် ယာထဲရောက်နေပုံမှာ ပွေးတစ်ကောင်ကြောင့်ဖြစ်သည်။
ထိုပွေးသည် ပွေးပါး၊ ပွေးနပ်။

သူ့ကို မိလျှင်၊ အသေအချာ ကြည့်ချင်ပါဘိ။ နားရွက်မှ ရှိပါသေးစ၊ ခြေလက်မှ
ပြည့်စုံပါသေးစဟူ၍။

သည်ပွေးသည် မြောက်ဖက်ခြမ်းတွင်ရှိသော ပဲကြီးခင်းအစပ်သို့ ရောက်လာသည်
ဆိုလျှင် **အေးဆောင်** သိခွဲ၏။ သိလျှင် သိခြင်း ပွေးစုံကိုဖယ်ပြီး တွင်းဝပေါ် အောင်ဖော်
သည်။

ပွေးက ပွေးမုဆိုးကြီး **အေးဆောင်**ကို ‘လိုက်ရဲရင် လိုက်ခွဲ’ စိန်ခေါ်ပြီ။

အေးဆောင် မလိုက်ရဲ။

အဘယ်မှာ လိုက်ရဲပါမည်နည်း၊ ပွေးတွင်းလိုက်ခေါင်းသည် ပဲကြီးခင်းထဲ ဝင်သွား
သည်။ သည်လိုက်ခေါင်းအတိုင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ တူးဖြိုပြီး လိုက်သွားလျှင် တစ်ပြည်ကျ
ပဲခင်းကလေး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းရချေရဲ့။

ပဲခင်းကြီးသည် အပွင့်လှိုင်နေပြီ။

မကြုံဖူးသူတို့ ခေါင်းမူးမည်။ **အေးဆောင်** အတွက်မူ ပဲကြီးပွင့်ရနံ့သည် သင်းပျံ
ကြူ၍ လှိုင်နေ၏။ သည်ပဲကြီးခင်း၏ အလှကလေးများသည် ပွင့်ဖြူကလေးတွေ
ထောင်ပွင့်နေသည်။ နှင်းရည်ချိုချိုအေးအေး သောက်ချိုးထားရသဖြင့် လန်းစွင့်နေ
သည်။ လေအေးချော့ရာ တနေ့နေ့ ကြည်နူးနေကြသည်။

ပဲပွင့်ကလေးတွေက လေယူရာ ညွတ်ယိမ်းနေကြသော်ငြား၊ **အေးဆောင်**စိတ်ထဲ
တွင် တစ်မျိုးမြင်နေသည်။ မဝင်ခွဲနဲ့ မဝင်ခွဲနဲ့ သံပြိုင်ကြွေးဟစ်ကာ ခေါင်းရမ်းပြနေကြ
သည် ထင်၏။

အေးဆောင် မလိုက်ရဲ။

မလိုက်ရဲသည့်အတွက် လိုက်ခေါင်းအဝကို ချဲ့သည်။ အဝ၏ အပေါ်ယံမြေသားကို
ပါးပါးကလေးကျန်အောင် ရှုပ်ထားသည်။ သည်နေရာတွင် လက်စွဲတော် သုံးခွဲမှိုန်းကြီး
အသုံးဝင်ပြီ။

ပွေးတို့၏ သဘောမှာ အပလေကို မကြိုက်၊ တွင်းဖြောင့်နေလျှင် အလင်းရောင်
မကြိုက်။ ထိုအပလေဖြစ်စေ၊ အလင်းရောင်ဖြစ်စေ၊ တွင်းထဲ ဆက်လက် ဝင်မနေစေရန်
ပွေးကြိုးစားသည်။

လိုက်ခေါင်းအတွင်း တစ်နေရာမှ မြေစာများကို တွန်းပို့ခြင်းဖြင့် သယ်ယူလာကာ အဝကို ပိတ်သည်။ ပိတ်လေ့ရှိသည်။

သည်သို့ **အေးဆောင်** သိထားသည်။

လိုက်ခေါင်းအတွင်း မြေစာမှုန့်များ ငြိမ့်ကနဲရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ပါးပါးရှုပ်ထားသော လိုက်ခေါင်းအမိုးကို ထိုးလိုက်မည်။ သည်ပွေး ဘယ်ပြေးမည်နည်း။

ထနောင်းပင်ရိပ်အောက်မှာ ပြာမှောင်မှောင် နှင်းရိပ်များပင် ပြယ်လွင့်ချေပြီ။

သည်မြေနှီယာတောမှာ၊ အအေးပြေးလျှင် အပူလာစမြဲတည်း။ နေလုံးမြင့်သည် နှင့်အမျှ အပူက ရင့်စမြဲ။

ပူသည်ထက် ပူ၍ ပူ၍ လာသည်။ ပွေးကား မလာသေး။

အေးဆောင်မှာ ယင်နားသည်ကိုမျှ မပုတ်နိုင်၊ ပရွက်ဆိတ်ကိုက်သည်ကိုလည်း အောင့်ခံနေရ၏။ မွဲမှောင်သော ကျောပြင်ကြီးမှ ရေတံခွန်စီးသည့် အလား ချွေးပြိုက် ပြိုက် စီး၏။ သည်စီးသော ချွေးထဲတွင် နေတစ်စင်း လာရောက်ခိုနားသည်သို့ တပြောင် ပြောင် တဝင်းဝင်း လင်းလက်နေ၏။

မြသားလွင်လွင် မြေပဲပင်တို့ မရောက်သော မြေလွတ်မြေပြင်များတွင် တံလှုပ် ထစပြုပြီ။

မျက်တော်မခတ်ဘဲ ပွေးတွင်းဝသို့သာ အာရုံစိုက်ထားသော **အေးဆောင်** အမြင် အာရုံသည် ဝါး၍ဝါး၍ လာ၏။ မျက်တောင်ခတ်လိုက်လျှင် မြင်ကွင်း ကြည်လင်လာပြန် သည်။

‘ပွေးကလဲ လာခဲလိုက်တာ’

တစ်နာရီခန့် ကြာပြီ။

အေးဆောင် စိတ်မရှည်စွာ တွေးတောသည်။ စိတ်မရှည်သော်ငြား၊ မလူးလွန် မလှုပ်ရှားသင်းဘဲ မလာဘဲနေနိုင်မလား၊ ငါပဲ စောင့်နိုင်မလား’ မခံချင်စိတ်ကြောင့် အာရုံသည် ပိုမို ထက်မြက်လာ၏။

‘ဟကောင်၊ ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

သုံးခွမိန်းကြီးဖြင့် တအား ပစ်ထိုးချင်အောင် **အေးဆောင်** ဒေါသထွက်မိသည်။

ထနောင်းပင်အကွယ်မှ ဘွားကနဲပေါ်လာသူမှာ **ဦးရွှေခဲ**။

ပါးစပ်ဖြင့် နှောက်ယှက်ရုံသာမက၊ လူကပါ အနားသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် တစ်ထောင့်ထွာခန့် ရှည်သော ဝါးတစ်လုံး၊ ပါးဟက်လည်း ထစ်ထား၏။ မျှော့ကြိုးလည်း ချိထား၏။

ဆင်ဖြူကျွန်း၊ဆောင်သိန်း

ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆတ်ကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သော **အေးဆောင်**၊ မုန်ယိုနေသော မျက်နှာသည် ထိုဝါးလုံးကို မြင်သည့် ခဏတွင် လျှော့ကျသွားသည်။

‘အဲဒါ ပွေးထောင်ချောက် မဟုတ်လား ဟင်’

‘နေပါအုံး၊ အခု နေပူကြီးထဲမှာ ဒုက္ခစရိယာ ကျင့်နေတာက ဩ ဩ ပွေးစောင့်နေတာကိုး’

ဦးရွှေခဲသည် မေးလည်း မေး၊ ငုံ့လည်းကြည့်ရာက သူ့ဘာသာသူ ဆက်လက် အဖြေထုတ်၏။

‘စောင့်မနေနဲ့တော့ကွာ နေကပူသနဲ့၊ အဲ မင့်တွင်းက ဖြောင့်ရဲ့လား၊ ဒီထောင်ချောက်က တွင်းဖြောင့်မှ ဖြစ်တာ မောင့်၊ တွင်းသာ ဖြောင့်လိုက်လို့ကတော့ ပွေးရဲ့မျက်နှာကို တန်းနေတာပဲ’ ပြောရာမှ လွယ်အိတ်စုတ်ထဲမှ သံမြားတစ်ချောင်းထုတ်ပြသည်။

‘ဖြောင့်လား၊ မဖြောင့်လား ခင်ဗျားပဲ ကြည့်ပြီး ထောင်ပေးစမ်းပါဗျာ’

အေးဆောင် ဘေးတိမ်းပေး၏။

ဦးရွှေခဲ တွင်းဝတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ထောင်ချောက်ကို ပြင်ဆင်သည်။ ဝါးလုံးကြီးထဲမှ ဝါးလုံးကလေးကို ဝါးလုံးကြီး ပါးဟက်နှင့် ညှိ မျှော့ကြိုးကို ဆွဲတင်၍၊ ပါးဟက်တွင် လျှာဖြင့် ထိန်းပေးလိုက်၏။

အစုံမြေစာသည်၊ လက်တစ်လုံးခန့် အပြင်ထွက်နေသော ‘အတွင်းဝါး’ကို တိုးသည်နှင့် ချက်ချင်း လျှာပြတ်မည်။ မျှော့ကြိုးဖြင့် ကန်ထားသော သံမြားက ပွေးမျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုခုကို ထုတ်ချင်းခတ် ဝင်စူးမည်။

- ၃ -

ယခု သည်ထောင်ချောက်ကို **အေးဆောင်** သတိရသည်။
မြေပဲခင်းဘေးမှ မြှောင်၍ ပဲခင်းကြီးသို့ ခြေလှမ်းကြဲကြီးဖြင့် လာခဲ့သည်။ ပဲကြီးခင်းရနံ့ကို ရှုရှုတ်လိုက်ရသဖြင့် အမောပြေသည်။

ပွေးတွင်းဝ၌ ဒူးထောက်လိုက်၏။

ကျည်တောက်ထောင်ချောက်မှာ မောင်းကျနေနှင့်၏။ ထောင်ချောက် ကျည်တောက်ကို ဝမ်းသာအားရဆွဲယူသည်။ ပွေးမရှိ ပွေးကို မိမနေ။

အတွင်းကျည်တောက် ပြုတ်ကျလျှင် ကျချင်း အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဝင်စူးနှစ်နေမည့် သံမြားထိပ်တွင်လည်း သွေးစသွေးနုများ မရှိ။

ပွေးစုံမှု ရှိသည်။

ပွေးစုံကို ယက်ကြည့်သည်။ ပွေးသေကို မတွေ့ရပါ။ ပွေးနှင့်တူသော အရာဟူ၍၊
ပွေးချေးဖြူဖြူ ရှည်မျောမျောကလေးတွေသာ တွေ့ရသည်။

အေးဆောင် သံသယဖြစ်ရပြီ။

အလာသွက်ခွဲသော **အေးဆောင်** ခြေထောက်တို့သည်၊ သံသယညှောင့်စူးပြီမို့
လေးကန်သည်။ လေးလေးကန်ကန်နှင့်ပင် ထောင်ချောက်ကို မောင်းတင်ကြည့်သည်။

အနေအထားကား အထိမခံတည်း။ တွန်းကန်အားမှာလည်း အမှန်ပင် ပြင်းထန်
သည်သာတည်း။

သူ့အား **မြသွယ်**က အားကိုးတကြီး မျက်လုံးများဖြင့် ဆီးကြိုလိုက်သောအခါ
'နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး'မမိလို့ ဆဲခါမှ ဆဲရော့၊ သူ့ကျေနပ်အောင်တော့ လုပ်ပေးရမှာ
ပါကလား သဘောပိုက်လိုက်ရတော့သည်။

သို့ကြောင့် တိုင်တစ်တိုင်ထောင်ကာ ကြက်လတ်တစ်ကောင်ကို တိုင်ထိပ်တွင် ချည်
ထားရသည်။ ကြက်၏ အတောင်နှင့် လွတ်မည့်နေရာတွင် တိုင်ထိပ်စိုက်ကာ ဝါးကျည်
တောက်ထောင်ချောက်ကို အပေါ်ထောင်လျက် ဆင်သည်။

ခြေနှစ်ချောင်းကို တုပ်နှောင်ခံထားရသော ကြက်မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်
အော်သည်။ အတောင်နှစ်ဖက်ကို ဝရုန်းသုန်းကား ခပ်သည်။

'ဒီကြက်နဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ **မြသွယ်**'

တဲထဲတွင် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်နေငြား၊ **မြသွယ်**သည် **အေးဆောင်**ကို မကြည့်၊
ထောင်ချောက်မှာသာ အာရုံရောက်နေသည်။

မကြာမတင်ကမှ အမိမဲ့သွားသော ၁၅-ရက်သား ကြက်ပေါက်ကလေးများမှာ
'ဆောင်း'ထဲတွင် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေကြ၏။ ဟိုတိုး သည်ခွေနှင့်။

ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်တွင် စွန်သိုးကောင် ပျံဝဲနေ၏။ ရွာအပြင် လက်ပံပင်ကြီး
မှာ ပင်လုံးကျွတ် နီရဲနေ၏။ ပင်ယံထိပ်ဖျားတွင် ညောင်းရွက်ရွေ့ဝါ တစ်ချို့တလေ ကျန်
နေသေး၏။ သည်ရွေရွက်များကြားတွင် ချိုးသိန်းနှစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ လင်းယုန်
မရှိ။

ခဏမျှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးနောက်၊ **အေးဆောင်** မျက်လုံးများ **မြသွယ်**ထံ ပျံဝဲ
လာ၏။

အငိုမျက်လုံးကလေးတွင် ဝမ်းနည်းရိပ်များ မပြယ်သေး။ မျက်ခွံမို့မို့ကလေးများ မှာ
နီနီရဲရဲပူးပူးကလေး။

‘နှင့်အမေနဲ့နှင့်အဖေကောဟင်’

‘ဈေးသွားကြတယ်’

မပွင့်တပွင့် ဖြေပင် ဖြေသော်ငြား၊ **မြသွယ်** မျက်လုံးများက ထောင်ချောက်မှ မခွာ။

‘လူကြီးတွေ မရှိဘူး နင်နဲ့ ငါနှစ်ယောက်ထဲ၊ ပွတာပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို ကျုံးဖက်လိုက်ရန် လက်ကိုလှုပ်လိုက်စဉ်၊ ငှက်တောင်ဟုန်သံကြားရ၏။ အမြင့်မှ ထိုးဆင်းလာသော အသံ။

အေးဆောင် လက်တွေ တို့ဆိုင်းသွားရ၏။ ထောင်ချောက်ဖက်သို့ မျက်လုံး စေ့ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကြီးမားလှသော ငှက်ကြီးလင်းယုန်။

ကြက်ကို ခြေဖြင့်ကုတ်ကာ ထိုးသုတ်သည် မပါ၊ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ပြီး လာသည်။

အေးဆောင် အသက်ပင် မရှုရဲ။

လှည့်လာပြီ။

သားစားငှက်သည်၊ သည်တစ်ခါတွေ့ မသုတ် မကုတ်၊ ထောင်ချောက်ပေါ် ဝင်နားသည်။ ဖျောင်းကနဲ့မျှော့ကြိုးပြုတ်သွားသည်။ သားစားငှက်ကြီး တအားထိုးပျံသည်။

မြားမှာ အလွတ်မဟုတ်၊ ကြိုးချည်ထားသည်။ သို့ကြောင့် သားစားငှက်ကြီးမှာ ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရကာ၊ မြေပြင်ပေါ် သို့ တိုးလုံးကြီး ကျသွားလေ၏။

‘သေပေတော့၊ မသာငှက်ယုတ်’

ဓားမတိုကို ဆွဲလျက် **မြသွယ်** ပြေးထွက်သွားသည်။

အေးဆောင်မှာ ပီတိဖြစ်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ သူသည် **မြသွယ်** အားကိုးသည့် အတိုင်း တာဝန်ကျေခဲ့ပြီ၊ **မြသွယ်**၏ ကျေနပ်ခြင်း ပြုံးပန်းဝေဝေ ပန်ဆင်ပြခြင်းကို အမိန့်သား ခံယူရုံသာရှိတော့သည်။ သို့ကြောင့် **အေးဆောင်** အပြုံးမပျက် ထလာကာ၊ တိုင်ထိပ်မှ ကြက်ကို ဖြုတ်လွှတ်လိုက်ပြီးမှ **မြသွယ်**ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့ကြက်မအား သတ်သော သားစားငှက်ကိုမိလျှင် ဓားဖြင့် နုတ်နုတ်ပါအောင် စဉ်းပစ်မည် ကြိုးဝါးခဲ့သော **မြသွယ်**၊ ယခုမူ ဓားမတိုကို မြေပေါ် ချထားသည်။ သွေးလူးပြီး အသက်ပျောက်နေသော ငှက်သူခိုး၏ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

‘ဓားနဲ့ မခုတ်ပဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်’

မြသွယ်မျက်နှာကို စောင်းကြည့်မိသောအခါ **အေးဆောင်** အံ့ဩရသည်။ **မြသွယ်** မျက်နှာတွင် ဒေါသမရှိ၊ ကြင်နာခြင်း နံသာလူးလျက် နူးညံ့နေ၏။ သို့အတွက် **အေးဆောင်** တအံ့တဩ မေးရခြင်းဖြစ်၏။

‘သနားစရာပါတော်’

‘နင့်ကြက်မကြီးကို သတ်တဲ့ ငှက်စုတ် သနားနေရသေးလား’

‘ကျုပ်ကြက်တွေကို သူသတ်မှ မသတ်နိုင်တော့တာဘဲတော်၊ သနားစရာပေါ့’

မြသွယ်၏ သဘောထားကို သဘောပေါက်အောင် **အေးဆောင်** အတော်ကြိုးစားရသည်။ သဘောပေါက်လာသောအခါ သူသည် **မြသွယ်**ကို တိုး၍ မြတ်နိုးလာရတော့သည်။

‘နင်ဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ကောင်း ရှိတာပဲဟာ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကိုလေ ငါ သိပ် သိပ်’

သို့သော် **အေးဆောင်** စကားမဆုံး၊ တစ်စုံတစ်ရာမျှလည်း မလှုပ်ရှားလိုက်ရ၊ ဝင်ရိုးသံ တအိအိဖြင့် လှည်းတစ်စီး အိမ်ဝိုင်းထဲ ဝင်လာရာက ‘သမီးရေ၊ လုံမလေး’ ဈေးမှ ပြန်လာသော **ဦးသက်၊ ဒေါ်မြတို့** အော်ခေါ်သံကြောင့် **မြသွယ်** ပြေးထွက်သွားရာ၊ **အေးဆောင်** မှာ ငှက်သေကြီးဘေးတွင် ငူငူကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဣန္ဒြေမုဆိုး၏ အံ့ ဩမြင်း

‘ဆ နောင်းပင်လဲ’ရွာဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ အရှေ့အရပ်တွင် နေ့သစ်၏ ရှေ့ပြေး အရိပ်အရောင်များ မထင်သေး။ မှောင်လှသည်လည်း မဟုတ်၊ လင်းသည်လည်း မမည်တတ်။ သို့သော် ရွာကိုကား မမြင်ရသေး။

‘ငတောရေ သွက်သွက်ကလေး လှမ်းပါဟ’ **အေးဆောင်** နောက်တွင် လူငယ်တစ်ယောက်ပါသည်။ သူ့ပုခုံးပေါ်တွင် **အေးဆောင်**နည်းတူ ထမ်းပိုးညွတ်နေအောင် ထမ်းထားရသော ကြွက်တွဲများပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကျလှသော ခြေလှမ်းများ မြေသို့ ကျတိုင်း ကျတိုင်း ထမ်းပိုးသည် ညွတ်ဆင်းသွားသည်။ ခြေအကြွ ကိုယ်အလှုပ်တွင် ထမ်းပိုးက ကော့တက်သွားပြန်၏။

သည်ညွတ်လိုက် ကော့လိုက် လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ထမ်းပိုးများက တကျိကျိ မြည်နေလေသည်။ အရုဏ်မပေါ်တတ်သေးသော အချိန်၏ လင်းတစ်ပြက် အရောင်အောက် ယာခြောက်ကုန်းတန်းတစ်လျှောက်တွင် **အေးဆောင်**နှင့် **ငတော**တို့၏ အမောတကော အသက်ရှူသံကြီးများသည် ထမ်းပိုးမြည်သံနှင့် အပြိုင်ကြဲနေချေသည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ မောနေပြီလားကွ’

‘မောပါဘူးဗျ’

မောပြီလား မေးသူကလည်း မောဟိုက်သံကြီးနှင့်။ မောပါဘူး ဖြေသူကလည်း ဖျစ်ညှစ်ဖြေလိုက်ရသော မောဟိုက်သံကြီးဖြင့်။ မောပါလျက်နှင့် မမောပါဘူးဟု **ငတော** ဖြေရခြင်းမှာ **အေးဆောင်** ဆဲမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ‘မောတာပေါ့ဗျာ’ ဖြေလျှင်၊ ‘ယောက်ျားဖြစ်နေပြီ၊ ဒါလောက်နဲ့ မောနေသလား’ဆိုကာ ဆဲပေါင်းများပြီ။ သို့ကြောင့် **ငတော**မှာ ‘မမောပါဘူး’ ဖြေလိုက်ရသည်။

သည်နှယ် မောဟိုက်နေပါလျက်နှင့် မနားနိုင်ဘဲ ခရီးကြမ်းနှင့်နေရခြင်းမှာ သူတို့ပုခုံးပေါ်တွင် ပါလာသော ကြွက်များကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ သည်ကြွက်တွေ မပုပ်မှီ ရွာသို့ ရောက်မှဖြစ်မည်။ ရွာရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း အမြန်ဆုံး ဖျက်ရ၊ ကင်ရ၊ အဆီထုတ်ရမည်။ လယ်ကွင်းထဲတွင် ဖျက်လျှင်၊ ကင်လျှင်၊ အဆီထုတ်လျှင်ကော မဖြစ်ဖူးလား။ ဖြစ်တော့ဖြစ်၏။ သယ်ရ ပိုးရမလွယ်၊ သည်ကြွက်တွေက မြေကြွက်တွေ။ အတိအကျ ဆိုရ ပါမူလယ်ကြွက်တွေ။

လယ်ကြွက်တွေ သည်မျှ ပေါများရခြင်းမှာ လယ်သမားအတွက် မကောင်း။ အလေအလွင့် နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် လယ်သမားများ ကြိုးစားကြငြား၊ လယ်ကြွက်ကား

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

ပေါ်မြဲ ပေါ်သည်။ ပေါများရုံသာမက ဆူလိုက် ဖြိုးလိုက်ပုံကလည်း ကမ်းကုန်မတတ်။ တစ်ကောင်လျှင် အစိတ်သား သုံးဆယ်သားရှိသော သည်ကြွက်ကြီးတွေကို ဖမ်းဆီးရန် အတွက် **အေးဆောင်**နှင့် **ငတော**တို့မှာ ထမ်းပိုးနှစ်ချောင်း၊ ဓားမနှစ်ချောင်းနှင့် ငန်းပြားနှစ်ချောင်းသာ အရင်းစိုက်ကြရပေသည်။ သူတစ်ပါးလုပ်စာ ဆန်စပါးသီးနှံ များကို ‘အသာရကြွေ’ ခိုးစားနေခဲ့သော လယ်ကြွက်ကြီးများမှာ ယခုလို စပါးပေါ် ချိန်၌ အဆူဆုံး အဖြိုးဆုံးဖြစ်တော့သည်။ သူတို့ကို နှိမ်နင်းရန်အတွက် အခြောက်တောမှ **အေးဆောင်**တို့နှယ် ယာသမားများမှာ နေမဝင်ခင်ကပင် ဆယ်မိုင်ခန့်ဝေးသော လယ်တောသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

အေးဆောင်တို့ ထနောင်းနှစ်ခွ ရွာဝန်းကျင်မှ ရွာများမှာလည်း သည်နှစ်မိုး သဝေ ထိုးသောကြောင့် မျိုးဆုံးကြသည်။ လက်ခုပ်တစ်ဖောင် မြင့်မြဲဖြစ်သော နှံစားပြောင်းဖူး ပင် ဒူးခေါင်းထက် မကျော်။ နွားစာပင် ခပ်ခက်ခက်။

သို့ဖြစ်ငြား၊ သူတို့ ညည်းမနေ၊ မှိုင်မနေ၊ ငိုင်မနေ။ ရိုးပြတ်ရှိသော လယ်တောများ သို့ အဆင်းတွင် လယ်ကြွက်ကြီးများကို တွေ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

အေးဆောင်မှာ ပထမတစ်ရက် နှစ်ရက်သာ မွန်းတည့် မွန်းတိမ်း အရောက်လာရ သည်။ နဘူးကိုင်းကို ပေလက်လျှော်ဖြင့် လောက်လေးကိုင်းပုံ ဖြစ်အောင်ကွေးသည်။ အလယ်တွင် တန်းတစ်တန်း ထပ်ထည့်ကာ လျှော်ဖြင့်တုပ်သည်။ ပြီးပြီ၊ ဤအရာသည်ပင် ကြွက်ထောင်ချောက်။

နေမဝင်မီကပင်၊ ကြွက်ထောင်ချောက် ချမည့်နေရာတွင် ရွံ့ပျော့တွေကို ငန်းပြား ဖြင့် သုံးလေးကော်မျှ ကော်ပြီးပုံထားသည်။ သည့်နောက်တွင် နဘူးကိုင်း ထောင်ချောက် ပေါ်တွင် ပိဿချိန်လေးငါးဆယ် ရှိမည့် ရွံ့များကို သေသပ်စွာ တင်သည်။ ကပ်သည်။

အလေးချိန် လေးငါးဆယ်စီးသော သည်နဘူးကိုင်း ‘ဘိ’ ထောင်ချောက်အောက် တွင် တိုင်ထောက်ရသည်။ တိုင်တွင် မောင်းဆင်သည်။ မောင်းတွင် အစာပါသည်။ အစာကို ဝင်ဆွဲသော ကြွက်သည် မောင်းပြုတ်ကျပြီး ကြွက်ပြား ဖြစ်သွားသည်။

အစသော် **အေးဆောင်**သည် ‘ဘိ’သုံးဆယ်မျှသာ ခြေနိုင်လက်နိုင်လုပ်၏။ သို့ရာတွင် ဖမ်းမကုန်သော ကြွက်တွေကို မြင်သောအခါ လောဘတက်လာသည်။ ‘ဘိ’ သုံးဆယ်မှ ငါးဆယ်၊ ငါးဆယ်မှ တစ်ရာ။

ကြွက်တစ်ရာရသော နေ့တွင် **အေးဆောင်** ထမ်းပိုးကျိုးတော့သည်။ သည်နည်း ဖြင့် **ငတော**ကို နောက်လိုက်ခေါ်ရသည်။ ‘ဘိ’လည်း နောက်ထပ် ခြောက်ဆယ်လောက် တိုးလာပြန်သည်။ ‘ဘိ’မှာ တစ်ကြိမ်လုပ်ပြီးနောက် နောက်ထပ်လုပ်ရန် မလိုတော့ပေ။

၂၀

ကြွက်မုဆိုး၏ ဆုံကြွေခြင်း

ကြွက်ရပြီးလျှင် ‘ဘိ’ပေါ်မှ ရွှံ့ကို ခွာပစ်ကာ ထောင်ချောက်ကို စုဆောင်း သိမ်းဆည်း သည်။ လယ်နှင့် နီးသော နဘူးချုံထဲတွင် ဝှက်ထားခဲ့သည်။

ညနေစောင်းလျှင် ချုံထဲက ထောင်ချောက်များကို ထုတ်ယူကာ ရွှံ့အသစ်ကော်ပြီး တင်ရပြန်သည်။ ‘ဘိ’အားလုံး ထောင်ပြီးသွားသော်လည်း ကြွက်က ချက်ချင်း မလာပေ။ ညဉ့်ဆယ်နာရီမှ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှာသာ ကြွက်မြူးသည်။

သည်အားလပ်ချိန်တွင် **အေးဆောင်**တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ဆုတ်ကာ ကန်သင်းကို ခေါင်းအုံး၍ ပုဆိုးခြုံပြီး တစ်ရေးတမော အိပ်လိုက်သည်။ **အေးဆောင်** တစ်ရေးနီးချိန် တွင် သန်းခေါင်ကျော် တစ်ချက်ခွဲ နှစ်ချက်ရှိပြီ။

သည်တွင် ရှေ့က **ဇတောက** ကြွက်တွေ လျှောက်သိမ်းပြီး တွဲသည်။ **အေးဆောင်** က ရွှံ့တွေ လိုက်ခွာပြီး ထောင်ချောက်တွေ လိုက်သိမ်းသည်။ လောလောဆယ် အရင်း အနှီးအဖြစ် ရွှံ့ကော်စရာ ငန်းပြားသာလိုငြား၊ မြေကိုကား သတိထားရ၏။

မြေကလည်း ကြွက်ကို လိုက်လံရှာဖွေသော မုဆိုး။

အေးဆောင်တို့ကလည်း ကြွက်ဖမ်းသော မုဆိုး။

အကြံတူ မုဆိုးများ ရိုးပြတ်ကြားတွင် ကြုံကြဆုံကြလျှင်ကား၊ မည်သူမျှ မသက် သာ။

- ၂ -

‘ကြိတ်လိုက်စမ်းကွ၊ ရောက်တော့မယ်ဟေ့’

အေးဆောင်သည် မောဟိုက်ခြင်းနှင့် ပင်ပန်းခြင်းကို အံကြိတ်ကာ ချေဖျက်ရင်း၊ သူ့ကိုယ်သူရော **ဇတော**ကိုပါ အားပေးလိုက်သည်။

ထနောင်းနှစ်ခွရွာသည် ပုဇွန်ဆီ ဖျန်းထားသော ကောင်းကင်အောက်မှာ မားမား မဲမဲကြီး ဆီးကြိုနေလင့်သည်။

အမေမူကား သားပြန်ချိန်နီးပြီမို့၊ တစ်ညလုံး ပင်ပန်းလာသောသား သောက်ရန် အဖန်အိုးကို မီးဖိုဘေးတွင် နှပ်ရင်း၊ ကြွက်ဆီဖြင့် ထမင်းလှော်နေပေရော့မည်။

ချစ်ရသော ဇနီးလောင်း **မြသွယ်**သည်လည်း၊ တစ်ရေးနီးတိုင်း နီးတိုင်း **အေးဆောင်**တို့ အိမ်ဘက်မှ ဘာသံကြားမလဲ နားစွင့်ပြီး၊ **ကိုအေးဆောင်** ဘေးကင်း ပါစေ ဆုတောင်းနေတန်ရာ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အေးဆောင်၏ ခြေလှမ်းများသည် ရွာတံခါးနှင့်နီးလေ သွက်လေဖြစ်သည်။
စိတ်အသိဖြင့် သွက်လက်ငြား၊ ဆယ်မိုင်ခရီးကြမ်းကို အပြင်းနှင့်လာရသော ခြေများက
ပန်းပြီ။ သို့ကြောင့် သွက်သွက်လှမ်းသော ခြေသည် တိုး၍မသွက်။

‘ရောက်ပြီကွ၊ ရောက်ပြီကွ’

ပခုံးပေါ်က အထမ်းကြီးကို လွင့်ပစ်ချင်လှပြီ။ မရောက်သေးသောကြောင့်သာ
အံ့ကြိတ်ပြီး ခံနေရသည်။

နွားတင်းကုပ်အစပ်သို့ ရောက်အောင်ပင် မသယ်ချင်။ မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ပင်
အထမ်းကြီးကို ပစ်ချလိုက်သည်။ အမေ့ဘေးသို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ချဉ်းကပ်လာသော
အေးဆောင်ကိုယ်မှာ ပြင်းထန်သော စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲအပြီးတွင် ဒဏ်ရာဘာလပွဲဖြင့် အိမ်
ပြန်လာသော ရှေးဟောင်း စစ်သားကြီးနှင့် တူလှသည်။

ဒေါ်သာယုမှာ သားကိုမြင်မှ ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားသည်။

‘အမောအပန်းဖြေရင်း အဖန်ရည်လေး သောက်ပေတော့ သားရေ။ ထမင်းလဲ
အသင့်ပဲ’

ဒေါ်သာယုသည် ပြောပြောဆိုဆို မီးဖိုဘေးမှ ခွာကာ ကြွက်ထမ်းကြီးဘေးသို့
လာသည်။ ကြွက်တွဲတစ်တွဲကို မနိုင်မနင်းဆွဲလျက် မီးဖိုဘေးသို့ ပြန်လာသည်။

ဓားဦးချွန်တစ်လက်၊ ဒန်အိုးတစ်လုံး၊ ဖျာစုတ်တစ်ချပ်နှင့် စဉ်းတင်တုံး (စဉ်းနှီတုံး)
ကို ကြွက်တွဲဘေးတွင် ချသည်။ မန်ကျည်းသား စဉ်းတင်တုံးမှာ သွေးများ အရိအရွဲများ
ဖြင့် ပေကျံနေသည်။

ကြွက်တစ်ကောင်ကို စတင် အရေဆုတ်လိုက်သည်နှင့် ရန်လုံ ချက်ချင်း ရောက်လာ
သည်။ အမြီးတရမ်းရမ်းဖြင့် ဟိုနမ်း သည်နမ်း နမ်းပြီးနောက် ကြွက်တွဲ ဘေးနားသို့
သွား ရောက်ဝပ်နေ၏။

‘မီးဖိုထဲ ထင်းထည့်လိုက်စမ်းဟေ့၊ မမြင်ဘူးဟဲ့’

ကြွက်ကို အရေဆုတ်ရန် ရင်ခွဲရန်အတွက် အလင်းရောင် မလိုလှပေ။ သို့သော်
အဆီပြင် ထုတ်ယူရန်မူ မြင်သာထင်သာ ရှိမှ ကောင်း၏။ ထမင်းအိုးထဲမှ ထမင်းလှော်ကို
သူတစ်စွန်း၊ ငါတစ်စွန်း ခေါင်းချင်းဆိုင် လွေးနေရာမှ **တော** ထင်းသေးသေး တစ်
ချောင်း ထိုးပေးလိုက်သည်။

တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံနှင့်အတူ ဟုန်းကနဲထတောက်သည်။ မီးရောင်အောက်တွင်
ရင်ခွဲထားသော ကြွက်မှာ နီရဲနေ၏။ သွေးရွဲနေသော **ဒေါ်သာယု** လက်ထဲတွင် အူစ
ပါလာသည်။

အူကို လည်မျိုအဆိုးမှ စတင်ဆွဲခြင်းဖြစ်ရာ အသဲဘေးမှ ကပ်လျက် အဆီပြင်တွဲ လျက်ပါလာသည်။ အဆီပြင်သည် အူထက် မဆိုစလောက် မာကြောသည်။ ဖင်ဝဘက် သို့ သေးသွားသည်။

သည် ကလီစာတွဲကြီးထဲမှ အဆီပြင်ကို ဖြုတ်ယူကာ ဒန်အိုးထည်းသို့ ပစ်ထည့် လိုက်သည်။

အေးဆောင်မှာလည်း ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အဖန်နှစ်ခွက် သုံးခွက်သောက်၊ ဆေးလိပ်မီးညှိပြီး ထလာသည်။ နားမနေနိုင်၊ အမေ့ဘေး ဝင်ထိုင်ကာ ကြွက်ဖျက်လိုက်၊ ရင်ခွဲပြီးသား ကြွက်ကို 'ညှပ်'ဖြင့် ညှပ်လိုက် အလုပ်ရှုပ်ရတော့သည်။

ဇောလည်း နားချိန်မရှိပါ။ သူ့ဝေစုကိုယူကာ သူ့အိမ်သို့ ပြေးလေပြီ။

'အင်း ကိုယ့်အသက်သေမှာ စိုးလို့သာ သူ့အသက်ကို သတ်ရတာ၊ စိတ်မသတိ လှဘူး သားရေ'

ဒေါ်သာယာသည် လက်အံသေသွားသဖြင့် ခဏနားသည်။ နားရင်း ဆေးလိပ် သောက်ရာတွင် အေးအေးမသောက်။ သွေးရွှဲနေသော စဉ်းတင်တိုးကို စိမ်းစိမ်းကြည့် ကာ ညည်းညည်းတွားတွား ဆိုသည်။

'ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ အမေရာ၊ ဒါမလုပ်လို့ ဘာသွားလုပ်ရမလဲ၊ အငတ်ခံ နေမလား'

'အေးပါလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ရေသိပ်မထည့်နဲ့၊ အဲ အဲ တော်ပြီ'

အေးဆောင်က ကြွက်အဆီပြင်များ ထည့်ထားသော ဒန်အိုးကို 'ခွင်'ပေါ် တင်လိုက်ကာ ရေထည့်နေသည့်အတွက် တစ်ဆက်တည်း လှမ်းပြောရချေသည်။ ကြွက်ဆီ ထုတ်ရာတွင် သည်သို့ပင် ရေမဆိုသလောက် ခံပေးမှ ဆီအလေအလွင့် အခန်းအခြောက် သက်သာသည်။

အေးဆောင်သည် ကြွက်ညှပ်တစ်ချို့ကို မီးဖိုဘေးတွင် ဝန်းရံထားလိုက် သည်။ ကြွက်ညှပ်များကား မကုန်သေး။ သို့ကြောင့် စောင်းခြမ်းပင်အောက်ရှိ မီးဖို ဟောင်းတွင် မီးတစ်ဖိုထပ်ဖိုရသည်။ ကြွက်ဒညှပ်(တံညှပ်) များကို တစ်ချို့အံ၊ တစ်ချို့ကို စင်ထိုးပြီး ကင်သည်။

သို့ဖြစ်ငြား မပြီးသေး။ အမေ့ဘေးသို့ ကြွက်တွေ ရွှေ့ပေးရ၏။ ကြွက်ဆီအိုး ကို မွေလိုက်၊ မီးထိုးလိုက်၊ အမေ့ဘေးပြန်လာကာ ကြွက်ဖျက်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ရ ပြန်သည်။

လှည်းဘီးအိမ်များ ကြားရသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

အိပ်မောကျနေခဲ့သော ထနောင်းနှစ်ခွရွာ၏ နိုးကြားမှု ရှေ့ပြေးပေတည်း။

လှည်းဘီး၏ ပုံတောင်းမြည်သံများသည် ထင်းလှည်းများမှ ဖြစ်ပေသည်။ မြို့သို့ တက်မည့် ထင်းလှည်းများ ပုံမှန်ထွက်ချိန်ဖြစ်သည်။ မကြာမီ လှည်းတစ်စီးသည် **အေးဆောင်**တို့ ဝိုင်းရှေ့တွင် အိကနဲရပ်၏။

‘ကိုအေးဆောင် လိုက်တော့မလား’
မေးသံလည်း တစ်ဆက်တည်း ပေါ်လာသည်။
အသံရှင်ကား မြသွယ်ဖြစ်သည်။

မြသွယ်၏ လှည်းကြုံဖြင့် **အေးဆောင်** တစ်ခါသာ လိုက်ဖူးသည်။ သည်ကတည်းက မြို့သို့တက်တိုင်း **အေးဆောင်**ကို မေးလေ့ရှိသည်။ သည်နေ့လည်း ခါတိုင်း နေ့များနည်းတူ **အေးဆောင်** အူယားဖားယား ပြေးသွား၏။

တဖြည်းဖြည်းချင်း လင်းသွားသော အလင်းရောင်အောက်တွင် အလွန်လှနေသော **မြသွယ်**၊ **အေးဆောင်** ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲတွင် ‘လှလှချေလား မြသွယ်ရယ်’ ပြောနေသည်။

‘မမြင်ဘူးတာ ကျနေတာဘဲ၊ မျက်လုံးကို နဂန်(နှင်တံ)နဲ့ ထိုးလိုက်ရမလား’
သည်တော့မှ **အေးဆောင်** အသက်ရှူမိတော့သည်။

‘ဘာပြုလို့ သနပ်ခါး လိမ်းလာတာလဲဟာ’
‘တော့ မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျအောင်လို့ တော်ရေ့’

ရယ်သံကလေးသည် ရွှေသစ်ရွက် ပြေးလှုပ်သံနယ် လွင်မြူးလျက်၊ **အေးဆောင်** ရင်ထဲ ပြေးဝင်လာ၏။

‘ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ နှင်သနပ်ခါးမလိမ်းလဲ လှတာပဲဟ၊ ရွံ့တွေ ပေနေလဲ လှတာပဲ’

‘တော်ပါ၊ အပြောကြီးက’

‘ထင်းရောင်းသွားရတာက တစ်ယောက်တည်း၊ လှလဲလှ ဆိုတော့ ငါ ... ငါ စိတ်မချ’

‘ကဲ ကိုသဲကြီး၊ ဒါလောက်လဲ အဖြစ်မသဲနဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဈေးတောင်ဘက် တမာပင်ရိပ်က စောင့်မယ်နော်’

ပီတိဖုံးသော အသံကလေး မဆုံးခင် လှည်းဘီးသည် တဖြည်းဖြည်းလိမ့်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ **အေးဆောင်** ငေးမောလျက် ကျန်ခဲ့သည်။ လှည်းဘီးသံပျောက် မှ အမေ့ဆီ ပြန်လှည့်သည်။

ဒေါ်သာယာသည် လက်ကျန် ကြွက်အားလုံးကို အရေဆုတ်၊ ရင်ခွဲ၊ ကလီစာ ထုတ်ပြီးသွားသဖြင့် ဒညှပ်(တံညှပ်) ကိုပင် ကောက်ကိုင်နေပြီ။

တံညှပ်မှာ လက်သန်းဖျားခန့် တုပ်သော တောင်ဆုပ်မရှိတရှိ နဘူးသား ဖြစ်သည်။ အလယ်ခွဲပြီး ကြွက်ကို ကန့်လန့်ထား၍ ညှပ်သည်။ ဟမနေစေရန် ပေရွက်ဖြင့် ထိပ်၌ တစ်ချက်တုပ်သည်။

‘အိုးကို မွေသေးလား အမေ’

‘အေး နောက်တစ်ခါ မွေပြီးရင် ချဖို့ တော်ပါပြီ၊ ဒါလောက်ဆို အဆီလည်း ကုန်ရောပေါ့’

ရှေ့ကတစ်သုတ် အဆီထုတ်ပြီးနောက် နောက်တစ်သုတ်မှာ ဖျာစုတ်ပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေသည်။ **အေးဆောင်**သည် ခွင်ပေါ်မှ အိုးကို အထက်အောက် လည်အောင် တစ်ချက် မွေပေးကာ မီးဖိုဘေးမှ ခွာခဲ့သည်။

သည်အချိန်တွင် ရေစည်တိုက်ရန်နှင့် ထင်းလှည်းဆွဲရန်မှတစ်ပါး အသုံးမဝင်သော ခိုင်းနွားတစ်ရှဉ်း တာဝန်ရှိသေးသည်။ သူတို့ကို မန်ကျည်းပင်အောက်သို့ ပို့ထားခဲ့သည်။ နွားချေး ကျိုးသည်။

နွားစာစဉ်းနေစဉ် သူ့အမေက ကြွက်ဆီအိုးကို ချသည်။ စကာတစ်ခုခံလျက် အင်တုံတစ်လုံးထဲသို့ လောင်းချပြီးမှ အိုးကို ခွင်ပေါ်ပြန်တင်ကာ နောက်တစ်သုတ် အဆီပြင်များ ထည့်သည်။

သားအမိနှစ်ယောက် သည်မျှ အလုပ်များနေသော်ငြား ရန်လုံသည် ကြွက်အရေခွံကို ထမဆွဲပေ။ ကလီစာကိုလည်း ထမဟပ်ပေ။ သူလည်း ကြွက်အူ အသည်းစားရလွန်းသဖြင့် မုန်းအီနေချေပြီ။

- ၃ -

တစ်ဈေးလုံးမှာ ကြွက်ကင်တွေချည်းဖြစ်၏။ မြို့ဈေးထဲတွင် ကြွက်ကင်လှိုင်ခွဲသည်မှာ ၁၅-ရက်မကတော့။ လူတွေ ဝယ်မှ ဝယ်ကြပါဦးမလားဟု တစ်ခါတစ်ခါ **အေးဆောင်** စိတ်ပူမိသည်။ သို့တစေ ဝယ်အားက လျော့မကျသွားပေ။ အဘယ်မှာ ဝယ်အား လျော့ပါမည်နည်း။ ကြွက်ကင် တစ်ကင်မှ ငါးမူးသုံးမတ်၊ အကောင်ကြီးလွန်းမှ တစ်ကျပ်၊ ကြွက်ကင်တစ်ကင်ကို ရောနှောချက်စားလျှင် လူလေးငါးယောက်ရှိသော မိသားစုအတွက် ည၊ နံနက် ဖူလုံ၏။ သူ့ချည်း စဉ်းကောပြီး ကြော်စားလျှင်လည်း တစ်နပ်ကောင်းကောင်း စားရ၏။ သို့အတွက် ကြွက်ကင် အရောင်းရမထိုင်း။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

ထိုင်းရုံသာမက ဈေးထဲတွင် မရောင်းရသလောက် ဖြစ်နေသော အရာမှာ ကြွက်ဆီဖြစ်၏။ ကြွက်ဆီသည် ဝက်ဆီနှင့် အရောင်အဆင်းရော အနံ့အရသာမှာ မကွဲပြားလှပေ။ သို့ဖြစ်ငြား ကြွက်ဆီဆိုရုံဖြင့် ‘ဟင်’ကြသည်။ သို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် **အေးဆောင်**နှင့် ကြွက်ဆီပုလင်း လေးလုံး ကျန်နေခဲ့သည်။

နှမ်းဆီ တစ်ပိဿ လေးဆယ်ဈေး၊ ပဲဆီ တစ်ပိဿကို သုံးဆယ့်ရှစ်ကျပ်ရှိနေ ချိန်တွင် ကြွက်ဆီ တစ်ပိဿနှစ်ဆယ်ဈေး ရောင်း၍ မတွင်ချေ။ သို့ဖြစ်ငြား၊ ဝယ်သူရှိလို ရှိငြား **အေးဆောင်** ပေပြီးထိုင်နေသေးသည်။ တစ်နာရီခန့် ကြာသည့်တိုင်အောင် ဝယ်သူမရှိတော့မှ ထလာလေသည်။

ဈေးမြောက်ဖက်တံခါးမှ ထွက်လိုက်လျှင် ခေါက်ဆွဲဆိုင်များမှ ညွှန်နံက **အေးဆောင်**အား ဆီးကြိုလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ **အေးဆောင်**မှာ မိတ်ဆက် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်ချင်ဘဲ လှည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မိတ်ဆက် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ပိုင်ရှင်သည်၊ ဝက်ဆီဈေး သုံးဆယ်ကျော် ရှိပါလျက် နှင့် ကြွက်ဆီကို တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဈေးသာ ပေးသည်။ **အေးဆောင်**က အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ဈေး ရသင့်သည်ထင်ကာ ဈေးခင်းထဲထိုင်ပြီး ကြိုးစားပေါင်းများပြီ။ တစ်ခါမျှ မဟန်။

မိတ်ဆက်ကတော့ ဝက်ဆီနှင့် မည်သို့မျှ မခြားနားသော ကြွက်ဆီအတွက်အခါ မလပ် တံခါးဖွင့်ပေးထားသော ဖောက်သည်ကြီး။ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဈေးဆိုလျှင် လာချင် သမျှလာ မငြင်း။ သည်နေ့တော့ ဆိုင်တွင် လူကျနေရုံမက အလယ်စားပွဲမှလူတစ်ယောက် က လှမ်းပြီး စပ်စုလိုက်သည်။

‘ဘာတွေလဲ မိတ်ဆွေ’
‘ကြွက်ဆီပါခင်ဗျာ’
‘ဪ ဪ’

သည်အမေးအဖြေကို ငွေသိမ်းကောင်တာမှ ဆိုင်ရှင်ကြားသွားသည်။ သူ၏ ဒေါသတကြီး အော်သံသည် တစ်ဆိုင်လုံးကို ချက်ချင်း လှမ်းမိုးသွား၏။

‘ဟေ့ လူ စွား စွား၊ တီဆိုင်ထဲ ကွက်ကီ မီယူခဲ့လဲ့ စွား စွား’
‘ဗျာ’

ကြော်လှော်သော မီးဖိုဘက်သို့ လှမ်းနေသော **အေးဆောင်** ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား၏။ **အေးဆောင်** မျက်လုံးများ ပြူးနေသည်။ ကြားရသော အသံကို သူ မယုံချင်။

‘စွားလို့ ပြောနေလယ်လေ၊ စွား စွား အခုထွက်စွား၊ ကွက်ကီပါရင် မိဝင်ရပူး’
ခြေဖဝါးအကွဲတစ်ခုတွင် ဆီးစေ့အရွယ် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတွေ တစ်လုံးစီ
ဝင်နေသော သပိတ်ရောင်အသားနှင့် ထနောင်းနှစ်ခွရွာသား **အေးဆောင်**မှာ ဆိုင်ရှင်
၏ မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ သူ၏ အံ့ဩမှုသည်၊
မြသွယ် စောင့်နေမည့် တမာပင်အောက် ရောက်သည်အထိ မပြေသေး။

‘ခွက်တစ်ဆယ်ပဲပါပါ တစ်ရာပဲပါပါ ယူခဲ့ပြောထားပြီး၊ အခုမှ ဘာပေါက်သွား
တယ် မသိဘူးဟာ’

အေးဆောင် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြကာ ညည်းတွားပြီးသည့် အဆုံးတွင်၊
မြသွယ်သည် တိုလီမုတ်စများ ဝယ်ထည့်ထားသည့် လွယ်အိတ်စုတ်ကို ဖြေကာ ဂုံအိတ်
ပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သည်။

‘ကဲ ကျုပ်ကိုပေး၊ တော်က လှည်းတပ်ထားနှင့်’

ကြွက်ဆီပုလင်းလေးလုံးကို ထမ်းပိုးမှ ဖြုတ်ပြီး လွယ်အိတ်နှင့်ထည့်ကာ ဈေး
ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ **အေးဆောင်** လှည်းတပ်ပြီးရုံ ရှိသေးသည်။ **မြသွယ်** ပြန်
ရောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ဆယ်တန်နှစ်ရွက်၊ ကျပ်တန်နှစ်ရွက်နှင့် အနှုတ်များ။

‘မြန်လှချည်လားဟ’ **အေးဆောင်** အံ့ဩရပြန်ပြီ။

‘ဈေးတောင်ဖက်နဲ့ မြောက်ဖက် ဘာဝေးတာလိုက်လို့’

‘ဘယ်သွားရောင်းတာလဲ ဟေ’

‘တော့ကို နှင်လွှတ်လိုက်တဲ့ မိတ်ဆက်ပျော်ပွဲစားရုံကိုလေ’

‘ဟေ’ကနဲအော်ရင်း၊ **အေးဆောင်** တတိယအကြိမ် အံ့ဩရပြန်ချေပြီ။

‘နှင့်ကို တရုတ်က ပိုးပြီး ဝယ်လိုက်တာများလားဟာ’

မြသွယ် ခေါင်းကလေး ငဲ့ကာ မွဲလိုက်သည်။

‘ဝေးသေး။ ကျုပ်က မီးဖိုထဲ ဝင်သွားပြီး ကြွက်ဆီလို့ တိုးတိုးလေး ပြောတာ
ကိုးတော့၊ သူတို့ကလဲ အသာလေးယူထားလိုက်ပြီး၊ ပိုက်ဆံသိမ်းတဲ့နေရာကို ခေါ်သွား
တော့ ပိုက်ဆံယူပြီး ပြန်လာတာပေါ့’

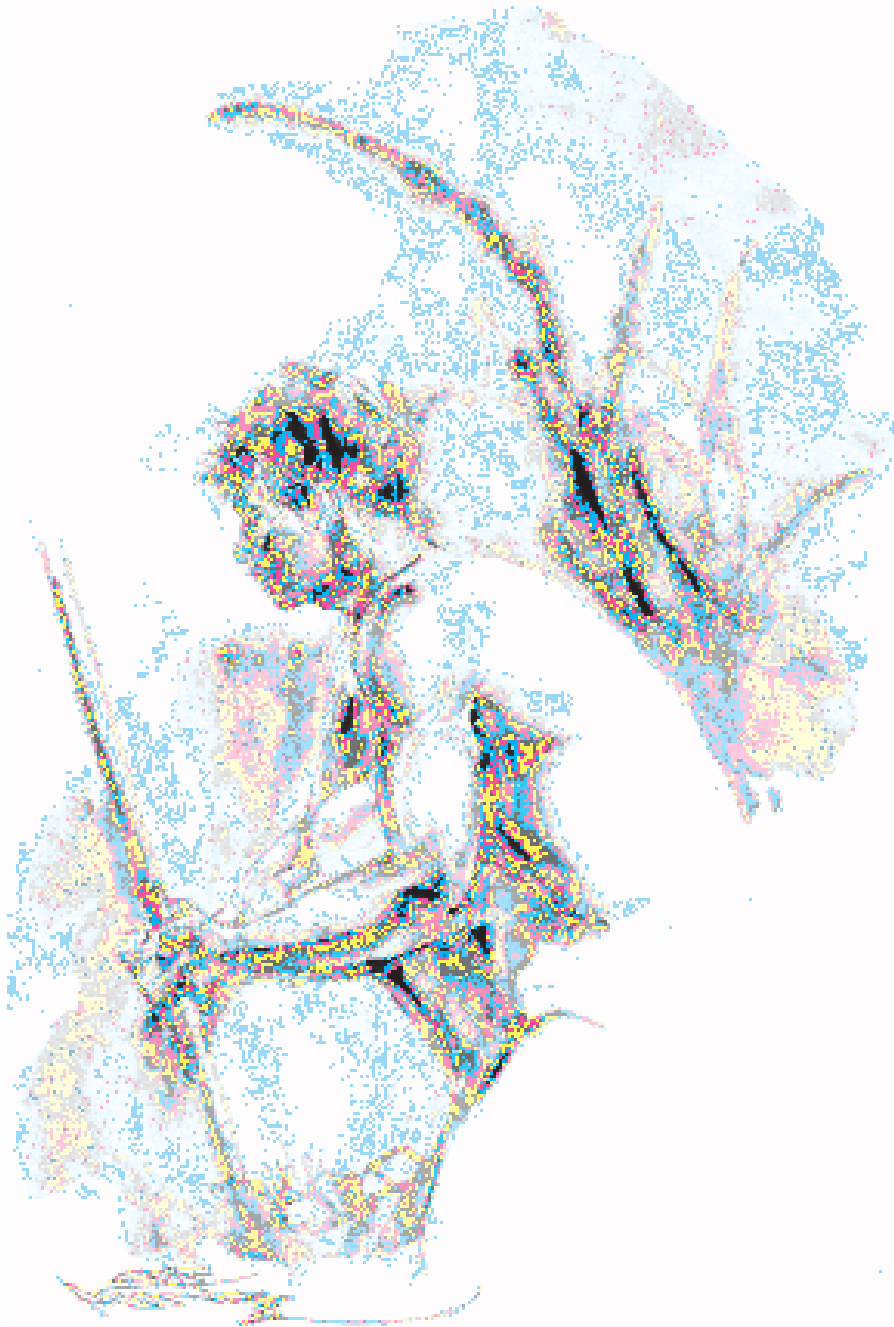
‘အေးဟာ ငါ့ကျ အော်လွှတ်ပြီး’

‘ကဲ မောင်းတော့လေ၊ နွားတွေ နေပူနေလိမ့်မယ်’

နွားချေးနှင့် ကောက်ရိုးမျှင်များ ထပ်ထပ်ကြမ်းနေသော တမာရိပ်မှ နွားနှစ်
ကောင်ကို အသာတို့၍ လှည်းထွက်လာခဲ့ငြား၊ **အေးဆောင်**မှာကား အံ့ဩမပြေ။

အရက်သမားဆို သိပ်ကိုမုန်းတယ်

- ၁ -

အလုံးလိုက် အခဲလိုက် လိမ့်၍ လိမ့်၍ တက်လာသော မိုးသားတိမ်စိုင်များ ယခုပင် ချက်ချင်း ပြိုတော့မည့်အလား၊ ရွာကလေးကိုပင် မိုးရေဖြင့် ဖုံးအုပ် ပစ်တော့မည့်အလား အလုံးလိုက် အခဲလိုက်တက်လာစဉ်က **အေးဆောင်** သည် သည်မိုးသားကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။ ‘နင်ဘယ်ပြေးမလဲမိုး။ နင်မရွာဘဲ နေနိုင်မလား’ စနေထောင့်သို့ မျှော်ကြည့်ကာ **အေးဆောင်** တဟားဟား ရယ်မောခဲ့မိ သည်။ သည်မိုးကို သူတို့ရွာက ယာသမားများသာ တောင့်တသည် မဟုတ်။

တစ်နယ်လုံးရှိ ယာသမားတိုင်း မျှော်လင့်သည်။ မိုးခေါင်ရေရှား ရပ်ဝန်းတစ်ခုလုံးရှိ လယ်သမား၊ ယာသမား ကိုင်းသမားတိုင်း တောင့်တသည်။ ဟော လာပါပြီ။ ခေါင်းပေါ် ကရော ပတ်ဝန်းကျင်ပတ်ချာ ရှစ်မျက်နှာကပါ မိုးချုန်းသည်။ စည်ကြီးကို ထုလိုက်သည့် သို့လည်း ချုန်းသည်။ ရောမဗိုးကြီး ပေါက်ကွဲသကဲ့သို့ ချုန်းသည်။ **အေးဆောင်** ရပ်နေ သော မြေကြီးကိုလည်း တုန်နေသည်အထိ ချုန်းသည်လည်း ရှိသည်။ ဝါးတောကို မီးလောင်သံဖြင့်လည်း ချုန်း၏။ ချုန်းပါ ချုန်းပါ။ သို့သော် မိုးမရွာပါ။

မိုးချုန်းသံများကြားတွင် အရပ်ကိုမျက်နှာမှ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသော အရာကား လျှပ်စီးလက်ပုံများ။ အသံမပါဘဲ ဝင်းကနဲသာ လက်၏။ လက်နေဆဲတွင် မိုးချုန်းသံနှင့် တွဲဖက်ပြီး လက်၏။ ညဉ့်မှောင်မှောင်တွင် လေးကိုင်းကြီး မီးရှို့ပြီး ပစ်လွှတ် လိုက်ပုံနှင့် လက်သော လျှပ်ပန်း။ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်ပုံ ဖန်တီးထားသော ဖန်ချောင်းကို လျှပ်စစ်မီးတစ်ချက်သာ အလင်းခိုင်းပြီး မီးဖြတ်လိုက်သည့်နှယ် လင်းပြက်သော လျှပ် နွယ်။ နောက်ခံကား ကမ္မလာနက်ပေါ် သို့ ကြိုးတိုတိုတစ်ချောင်းကို မီးရှို့ပြီး အောက်မှ အပေါ် သို့ ထိုးတင်လိုက်သည့် အလှကိုပြသော လျှပ်ထောင်။ မည်းနက်သောကောင်းကင် ကြီးသည် အက်ကြောင်းများ ပေါ်လာကာ ရှေ့သို့တိုး၍ ကွဲအက်ကြေမွသွားစဉ်နောက်က စေ့ပိတ်သွားသော လျှပ်လောင်။ လျှပ်ပန်းမျိုးစုံတို့ ပွင့်သစ်ဆန်း၍ အားရသလောက် ရှိမှ စောစောက လေပြည်ကလေးသည် ဝေါကနဲ ဝေါကနဲ သံဟုန်ကြွေးလာ၍ တဆက် တည်းဆိုသလိုပင် အိမ်အမိုးများ လွင့်ပျံ့ကုန်သည်။ သစ်ပင်ကိုင်းတွေ ပဲ့လို့ပဲ့၊ ကျိုးလိုကျိုး၊ လဲလိုလဲ။ သည်အကျိုးအပွဲများနှင့် အတူ အမှိုက်အစအနများ ပျံတက်ကြသည်။ ဖုန်လုံး ကြီးသည် ပြာမှောင်သော ကောင်းကင်၏ အလှကို မရေမရာ ဖြစ်အောင် ဖုံးအုပ်ပစ်ကြ သည်။ ‘လေတွေ မိုးတွေ လာပါလို့ ကဆုန်လပြည့်ကျော်’။ ကိုယ်ချည်းတုံး (ကိုယ်တုံးလုံး) နှင့် ကလေးများသည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ကြ၏။ လမ်းမပေါ် သို့ ခုန်ပေါက်ပြေးလာ ကြသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

‘မိုးကဘယ်နေမှန်း မသိဘူး၊ နင်တို့က တမောင့်’ **အေးဆောင်** လှမ်းအော်သည်။
အေးဆောင်နှင့် အတူပင် အခြားအိမ်များမှလည်း လှမ်းအော်ဟစ်ကြသည်။ မိုးဦး
လေဦးတွင် သစ်ကိုင်းကျိုးများ ရိုက်မိတတ်သည်။ သစ်ပင်လဲ၍ ပိတတ်သည်။ လူ့အသုံး
အဆောင်နှင့် အိမ်အမိုးများက၊ အစ နေသားတကျ မရှိသေးသည့်အတွက် လွင့်ပျံပြီး
ထိမိခိုက်မိမည် စိုး၍ အော်ဟစ်သော သတိပေးသံများဖြစ်၏။ လေပြင်းအောက်တွင်
တစ်ရွာလုံး ဝုန်းဒိုင်းကျနေသည်။ လေတစ်ချက်အလျော့တွင် ဝေါကနဲ ဝေါကနဲ မိုးပေါက်
များ ကျဆင်းလာသည်။

ထန်းရွက်ပေါ်သို့ မန်ကျည်းရွက်တွေ ကြွေကျသည့် အသံနှင့် မှားမည်စိုးသဖြင့်
သေသေချာချာ ကြည့်ရသည်။ မိုးပါ၊ မိုးအစစ်ပါ။

အေးဆောင်၏ ညိုမှောင်သော ပခုံး ရင်ဘတ်တို့တွင် စိန်မှုန် စိန်စနယ် မိုးပေါက်
ကလေးတွေ သီးပြတ်နေကြသည်။

‘ရွာပါဟ ရွာပါဟ’

မိုးသည် လူစကား နားလည်ပုံရသည်။

ဝေါကနဲ ဝေါကနဲ လေသံကဲနေရာမှ လေသံလျော့ပြီး တဖြောင်းဖြောင်းအသံသို့
ပြောင်းလျက် တအားရွာချလေ၏။

‘ဟဲ့ လူကလေး၊ ဟဲ့ ထင်းတွေ မိုးလုံရဲ့လား ဟဲ့’

မိုးသံကို ဖောက်ပြီး အမေ့အော်သံပေါ်လာသဖြင့် **အေးဆောင်** ပြေးရသည်။
ထင်းကို စင်ပေါ်တင်ကာ အမိုးမိုးထားသော်ငြား လေအတိုက်တွင် ပျက်နိုင် လန်နိုင် သဖြင့်
ထပ်မံ စစ်ဆေးရခြင်းဖြစ်၏။

ထင်းစင်ကို ကြည့်အပြီးတွင် နွားတင်းကုပ်ကို အပြေးအလွှား စစ်ဆေးခဲ့သေး၏။
နွားတွေပေါ်သို့ မိုးယိုသလား အမိုးအောက်က အဆင့်ပေါ်ရှိ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကော
လုံရဲ့လား စသည်။

‘ဟဲ့ ရော့ ရော့’

အေးဆောင်၏ အမေသည် အုပ်ဆောင်းကလေးတစ်ခုလှမ်းပေးနေပြန်၏။
နှီးဖြင့် ယက်လုပ်ပြီး ထိပ်ချွန်လက်ကိုင်နေရာတွင် သစ်သားတပ်ကာ ဟင်္သာပြဒါး ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း သုတ်ထားသော အုပ်ဆောင်း၊ သောက်ရေအိုးစင်ကို ဖုံးသော အုပ်ဆောင်း။

‘ခေါင်းကို ရေစိုရင် နှာစေးမယ်ဟဲ့။ ဆောင်းထား’

အေးဆောင် စောဒကမတက်၊ လက်ခံပြီး ခေါင်းဆောင်းထားလိုက်၏။ သို့ဖြစ်
ငြား သူ့အမေသည် အိမ်ထဲမဝင်သေး။

‘တင်းကုပ်ကော မိုးလုံရဲ့လား’
‘ကြည့်ပြီးပြီ အမေ၊ လုံပါတယ်’
‘လှည်းစီးကုန်းကော’
ဟုတ်လေ၏။

လှည်းစီးကုံးကို အမေ သတိပေးမှ သတိရ၏။ လှည်းသန်နှင့် လှည်းထမ်းပုံတုံးကို တွဲနှောင်ထားသော လှည်းစီးကုံးကို ကျွဲသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ သူ့ကို မိုးစိုလျှင် ပျော့ပြဲပြီး ကျွတ်ထွက်မည်။ ပျက်စီးမည်။

မိုးသာမဟုတ် နေပူလွန်းလျှင်လည်း မကောင်း။

သို့ကြောင့် ပေလက်၏ အရင်းပိုင်း (ပေဖတ်)ဖြင့် အမြဲအုပ်ထားသည်။ ယနေ့မူ ပို၍ ဝီရိယတိုးကာ လှည်းစီးကုံးကို ပလက်စတစ်ဖြင့် အခိုင်အခံ့ ပတ်သည်။ အိမ်တွင် ရပ်နားထားသော အချိန်၌ အပေါ်မှ ပေဖတ်ထပ်အုပ်သည်။

သို့သော် အမေပြောမှ **အေးဆောင်** သတိရသည်။

လှည်းစီးကုံးကို အသေအချာ စစ်ဆေးပြီးမှ ပြန်ပြေးလာသောအခါ အမေသည် ပေါက်တူးတစ်လက်ကို လှမ်းပေးနှင့်၏။

အမေကလည်း မပြော၊ သားကလည်း မမေး။

သို့ဖြစ်ငြား **အေးဆောင်** သိပါသည်။ သည်မျှ မိုးသည်းလျှင် ဘာလုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို **အေးဆောင်** သိပါသည်။ မိုးသည် ဖုန်သိပ်အောင် ရွာပြီးလျှင် ဟိုမှသည် သည်မှ ယိုစီးဆင်းတော့မည်။ နိမ့်ရာသို့ဝင်မည်။

အရေးအကြီးဆုံးကား နွားတင်းကုပ်တည်း။

နွားတင်းကုပ်ထဲ ရေဝင်လျှင် နွားတွေ အိပ်စရာမရှိ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် နွားတင်း ကုပ်ဘက်သို့ **အေးဆောင်** ပြေးလာ၏။

ယမန်နှစ် တစ်နှစ်လုံး မိုးသည် ဟုတ်ဟုတ်ဟပ်ဟပ် မရွာခဲ့။ သည်အခါ မိုးရေထိန်း သည့် “တံစက်ကြောင်း” ကိုပင် **အေးဆောင်** တူးမိသည်မထင်။ ဟုတ်လောက်ပေသည်။ တံစက်မြိတ်ကြောင်းသည် တံစက်မြိတ်အောက်၌ အရာသော်မှ မရှိတော့။ အခြားနေရာ များနှင့် တစ်ညီတည်း။

သို့ကြောင့် **အေးဆောင်** တံစက်ကြောင်း ပေါက်သည်။ နွားတင်းကုပ်ကို ပတ်၍ ပေါက်သည်။ ရွှံ့မြှုပ် တဖွေးဖွေးနှင့် ရေသည် ထွက်ပေါက်မရှိ၊ မည်သည့်နေရာသို့ မြောင်းသွယ် ပေးရမည်နည်း။ ဟုတ်ပြီ။ နွားချေးပုံ ဘေးဘက်က မြေသည် နိမ့်သည်။ သည်ဘက်သို့ ဖောက်မည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

အေးဆောင်သည် တံစက်မြိတ်အပြင်ဘက်မှ မြေကိုပေါက်သည်။ ငါးချက်
ခြောက်ချက် သည်မျှသာ ပေါက်ရသေးသည် မိုးတိတ်သွားပြီ။

အေးဆောင်သည် စိတ်ပျက်သွားသည်။ အကြောင်းသော် မြောင်းဖောက်ရန် သူ
တူးသော ပေါက်သော မြေကြီးထဲသို့ မိုးရေသည် လက်တစ်သစ် နက်အောင်ပင် မဝင်
သေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မိုးလာသော တောင်အရပ်သို့ မျှော်ကြည့်၏။ မိုးလုံးညွတ်မျှ မင်တောင် မင်ခဲကြီး
ညိုနုနေဆဲပင်။ ချွန်းသံများကလည်း အရပ်ကိုးမျက်နှာအန့် လွင့်ဆဲ၊ ညံဆဲ။
သို့ဖြစ်ငြား သည်းသော မိုးသည် ဖွဲရာမှ စဲသွားသည်။

အေးဆောင်သည် မြောင်းကိုပင် “ပေါက်” အောင် မတူးနိုင်တော့ပါ။ နွားတင်း
ကုပ်တိုင်ကို မှီ၍ ငေးမောနေမိသည်။ ငေးယင်းက သူ ‘တက်’ ခေါက်မိသည်။ ‘ဒါလောက်
ကလေးနဲ့ ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ’ မြည်တွန်မိသည်။

သည့်နှစ်ဆရွာလျှင် ထွန်သွားတစ်ဆုံး အစိုရမည်။ ယင်းသို့ဆိုက ယာထရေး
ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်သည်။ ရေဝပ်ပြီး စိမ့်စွဲချင်သော အကွက်တွင် ပြောင်းကလေး
ဘာလေး အပြေးအလွှား ကြဲနိုင်သေးသည်။

ယခုသော်ကား၊ တောင်မရောက် မြောက်မရောက်နှင့် ဘာလုပ်မည်နည်း။ တိုးပြီး
ပူရုံ အိုက်ရုံသာ ရှိမည်။

- J -

မိုးသည် တောင်မရောက် မြောက်မရောက်နှင့် မည်သို့မျှ အလုပ်မဖြစ်ငြား၊ ယာပြင်သို့
အေးဆောင် ရောက်ဖြစ်အောင် ရောက်သေးသည်။

ယာပြင်၏ မြေကြီးများအတွက် အကြောင်းမထူးလှပါ။ မြေကြီး ဝမ်းယောင်ရုံ
သာရှိ၏။ မည်သည့်နေရာ မည်သည့်ပစ္စည်းကဟု မသိရသော အနံ့မျိုးစုံတို့ ထွက်ပျံ
နေသည်။ သည်အထဲတွင် အပြင်းဆုံးရနံ့ကား ချိုတိုတို ချိုပျပျ အနံ့ပင်။

‘ဟာ နင့်မေကလွှား၊ မိုးက ငါတို့အတွက် အရာမရောက်ပေမယ့် သစ်ပင်တွေ
အတွက်တွေ အဟန်သားပါလား’

လူမမြင်ရသေး။ ဆဲသံကို အလျင်ကြားရသော **ဦးသက်**၊ **မြသွယ်** အဖေ။ အမှန်ပင်
ရှားစောင်းပြသာဒ် စည်းရိုးတန်း ကွယ်နေသေးသောကြောင့် **ဦးသက်** တယောက်တည်း
လား၊ **မြသွယ်** ပါသေးလားဟူသည်ကို **အေးဆောင်** မမြင်ရသေး။

သစ်ပင် ချုံနွယ်များသည် ရွက်ဟောင်းခွာချွေထားရပေမင့် ရွက်သစ် မဝေနိုင်ကြ ရှာပေ။ ရွက်သစ်ပုရစ်နုကလေးများ ပြုရုံပြုကာ နေပူဒဏ်ကို တင်းခံရင်း မိုးအလာကို ဖုန်းလိမ်းလျှက်ခံနေကြရသည်။ ယခု မိုးလေးတစ်ဖြိုက်လည်း ကျရော မြစိမ်းရောင် တပြောင်ပြောင်တွင် ငွေရည်ဆမ်းလျှက် ခေါင်းထောင်လာကြသည်။ ရွက်သစ် ရွက်နုတို့ နေ့ချင်းညဉ့်ချင်း ပြုလာသည်။ စို့လာသည်။ ဝေဆာလာသည်။

သည်ကိုရည်၍ ဦးသက် ရေရွတ်နေဆဲ။ အေးဆောင်ကို မြင်လိုက်သောအခါတွင် ‘ငါ့လခွေးတဲ့၊ ငါက မင်းတော့ မြေအခြေအနေ ကြည့်ပြီး ပြန်သွားပြီတောင် ထင်နေတာ’ နှုတ်ဆက်စကားဆို၏။

‘မလာတော့ဘူးတောင် စိတ်ကူးတာ အရီးရ၊ နောက်မှ လိုရ မယ်ရဆိုပြီး ထွက် လာတာ’

ဖြေလည်းဖြေ၊ မျက်လုံးကလည်း ဟိုဒီဝေလိုက်ရာ ဟိုးတခေါ်မရှိတရှိတွင် မြသွယ် ကို မြင်ရသည်။ နွားလျှာကြီး ချုံဘေးတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဟင်းရွက်ခူးနေပေ၏။

ချစ်သော မြသွယ် နရှာကြီးရွက် ခူးနေသည်ကို မြင်မှ အမေ့ကိုအမှတ်ရမိသည်။ ‘အမေက နရှာကြီးရွက် သိပ်ကြိုက်တာ၊ ခူးသွားအုံးမှပါ’ တွေးနေဆဲမှာပင် သူ့ အတွေးသည် တို့ကနဲ ရပ်သွား၏။

‘ဟင်းရွက်ရပြီထား။ ဟင်းခတ်မရှိယင် အဲ အဲ ဟုတ်ပြီ’
မမျှော်လင့်သော အကြံကောင်းတစ်ချက်သည် အေးဆောင် ခေါင်းထဲသို့ ပြက် ကနဲ ဝင်လာ၏။ သူသည် မြသွယ်ကို အိမ်သို့ ယခုချက်ချင်း သူ့အိမ်သို့ ခေါ်သွားရမည့် အမိန့်ပေးသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အလား တစ်မျက်နှာလုံး ဝင်းထိန်နေ၏။ မျက်လုံး အစုံကား ရွန်းဝင်းနေ၏။

‘နင့်မေကလွှားမှပဲ၊ စကားတောင် မပြောရသေးဘူး သွားတော့မှာလား’
‘ကိစ္စကလေးရှိသေးလို့ အရီးရေ့’

အေးဆောင်သည် ဦးသက်အား တိုတိုဖြေကာ ယာခရီးကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ မြသွယ်ထံမှ ချုံမြိန်သော သေချင်းဆိုးခေါ်သံ၊ မသာကြီးခေါ်သံတို့ကိုပင် သွားရောက် နားမဆင်နိုင်တော့ပေ။

အေးဆောင် သွက်သွက်လှမ်း၏။
လှမ်းလာသော်ငြား၊ ဦးတည်ရမည့်နေရာကို ရွေး၍မရသေး။ သို့ကြောင့် အိမ်ပြန် လာပြီး၊ နွားမြီးညွတ်များနှင့် ပေါက်တူးကို ယူသည်။ ညွတ်ကိုမြင်လျှင် ကျားဘိုသည် အမြီးနဲ့ကာ ကပ်လာ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

ဤခွေးသည် ယာထဲသို့ မခေါ်ပဲနှင့်မလိုက်ပေ။ သို့သော် ပိုက်ကိုဖြစ်စေ၊ ညွတ်ကို ဖြစ်စေ၊ ပြောင်းဝါးကိုဖြစ်စေ **အေးဆောင်** ကိုင်ပြီး ထွက်လျှင်ကား မခေါ်ဘဲနှင့်လိုက်လာ တော့သည်။

အေးဆောင်သည် ဟင်းအိုးတည်းတွင် ဟင်းလျှာနှင့်ရောနှောစရာ ‘ဟင်းခတ်’ကို စဉ်းစားရာမှ၊ နွားလျှာကြီးရွက် စပ်စပ်ချက်သည် ပုတက်ကင်နှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံးပါ ကလားဟု သတိရသည်။

ရာသီဥတုကလည်း မိုး မစို့မပို့ရွာပြီးတွင် မရွာမီကထက် ပို၍ ပူချိန်၊ ပို၍ အိုက်ချိန်၊ သည်အခါတွင် ပုတက်တွေ မြူးမည်။ အချိန်ကာလကလည်း ပုတက်များ သားပေါက် ပြီးစ အချိန်မဟုတ်လား။

ကျားဘိုသည် **အေးဆောင်**ရှေ့သို့ ရောက်သွားချေ၊ အတူလိုက်ချေ၊ နောက်ကျ ချေ၊ ရှေ့သို့ပြေးသွားချေဖြင့်ပါလာ၏။

ရွာတံခါးမှ ထွက်မိသည်အထိ ပုတက်ထောက်ရန်နေရာကို **အေးဆောင်** မရွေး ရသေး။

ရွာဘေးပတ်ဝန်းကျင် ချုံတွေ ကုန်းတွေတွင် ပုတက်ပေါသည်။ သို့သော် သည် နေရာများသို့ **အေးဆောင်** မသွားချင်။

ရွာမှ လူများသည် အိမ်သာ သုံးစွဲကျင့်မရသေး။ သို့ကြောင့် ချုံကြိုချုံကြားတွင် ဖင်ကို ဆူးစူးခံပြီး ထိုင်ကြသည်။ ရွာနားပျော် ပုတက်များကလည်း သည်အရာကို အလွန် ကြိုက်။

သက်တမ်းတူသော ပုတက်ချင်းဖြစ်စေကာမူ၊ ရွာနားပုတက်က အလုပ်စတစ်စ ကလေးခြုံထားသော လုံမပျိုနှယ်လှ၏။ ဝင်း၏။ အိမ်၏။ ဆူဖြိုး၏။ ရွာနှင့် ဝေးသော ပုတက်ကား မှန်တန်းသာ ဝသည်။ မှန်တမ်းသာ လှသည်။

အေးဆောင်သည် မိမိယာသို့သွားသော လမ်းခွဲသို့ တစ်ကြော့ပြန်ရောက်လာ သောအခါ ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းခွဲသို့ လိုက်လာသည်။ တစ်ခေါ်လောက်သွားမိလျှင် ကုန်းတမ်းကလေးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မွန်းနို့ချုံများ၊ နဘူးချုံများ ကြီးတိုးကျဲတဲ ပေါက်နေသော ကုန်း။ ကြီးကြီးမားမား ပင်စောက်ဟူ၍ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်သာမြင့် သော အုန္နပင်တစ်ပင်သာရှိသော ကုန်း။

ကျားဘိုသည် သည်ကုန်းဆီသို့ ပြေး၏။

အေးဆောင်သည် သံဖြတ်ဖြင့် နှစ်ချက် လေချွန်လိုက်၏။ ကျားဘို ပြန်ပြေးလာ ၏။ **အေးဆောင်** သည် ကျားဘို၏ ကျောကိုပွတ်ကာ ခေါင်းကို နှစ်ချက်ပုတ်လိုက်၏။

သည်သို့ဆိုလျှင် ကျားဘို နားလည်ပြီ။

ရှေ့ကျော်မသွားတော့။ အစက်အပြောက်ပါသော လျှာကြီးထုတ်ကာ သခင့်ထံပါး မှ မခွာတော့ပြီ။

အေးဆောင်နှင့် ကျားဘိုတို့ ကုန်းစပ်သို့ ညင်သာစွာ တက်၍ သွားကြ၏။ မည်မျှ ပင် ခြေသံလုံပေမယ့်၊ ဝါကျင်ကျင်အကောင်များသည် ဟိုနားကရွတ်ကနဲ့၊ သည်နားက ရွတ်ကနဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်များကို တိုးဝှေ့ကာ ပြေးဝင်သွားကြ၏။

သွားပါစေ၊ သွားပါစေ။

သည်မျှမြင်ရလျှင် **အေးဆောင်** ကျေနပ်ပါပြီ။

အေးဆောင်သည် ကျင်းကိုပင် မရှာတော့ပါ။ နဘူးကိုင်းရင့်ရင့် တစ်ချောင်းနှင့် အရွက်မထွက်သေးသော နုနုတစ်ချောင်းကို ခုတ်ယူလိုက်သည်။ ရင့်သော အချောင်းကို အရှည်တစ်ထွာခန့် ငုတ်ကလေးများလုပ်ကာ အဖျားချွန်သည်။ အရင်းတွင် နွားမြီး ညွတ်ကွင်းကို ချီသည်။

ညွတ်ရလျှင် မွန်းနှံချုံတစ်ချုံဘေးတွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။ ကျစ်စာများနှင့် ပုတက်တွင်းသည် ပြေးမလွတ်။

သို့ဖြစ်ငြား၊ တွင်းတွေ့ကာမျှဖြင့် ကျစ်စာရှိကာမျှဖြင့် သည်တွင်းထဲတွင် ပုတက် ရှိမည် မမည်သေး။ တူးဆဲတွင်း ဖြစ်နေလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ ညွတ်ကုန်ရုံ အချိန် ကုန်ရုံ ရှိမည်။

ထို့ကြောင့် နဘူးကိုင်းအနုဖြင့် အသာကလေးထိုးကြည့်သည်။

နဘူးကိုင်းသည် နှစ်တောင်ခန့်အထိ ဆကာဆကာ ထိုးတိုင်းဝင်သွား၏။ နဘူး ကိုင်းအဖျားသည် ပျော့စိစိအကောင်ကို ထိုးမိနေကြောင်း၊ အရင်းတွင်ကိုင်ထားသော လက်က သိ၏။

သေချာပြီ။

သေချာတော့မှ နဘူးငုတ်ကို ဓားနှောင့်ဖြင့် ရိုက်ကာစိုက်သည်။ ညွတ်ကွင်းကို တွင်းဝတွင် ချသည်။ နောက်ထပ် တွင်းသစ်ရှာသည်။ စူးစမ်းသည်။ သေချာမှ ထောင် သည်။ မသေချာလျှင် မထောင်။

ညွတ်သုံးဆယ်ကို တစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီမျှ ကြာသည်။

ညွတ်ကုန်စေကာမူ တွင်းမကုန်သေး၊ သို့သော် **အေးဆောင်**သည် လောဘကို အတောသတ်သည်။ ညွတ်ထောင်စဉ်ကမူ ကိုယ့်ဇော ကိုယ့်အာရုံနှင့်မို့ နေပူသည်ကို မသိ။ ကိစ္စပြီးစီးချိန်ကျမှသာ ကျောက်ကော့ရမှန်းသိသည်။ နေသည် ကျောက်ကော့အောင် ပူနေပါ တကား။

ကျားဘိုကို လက်ဖြစ်တီးခေါ်ပြီး **အေးဆောင်**နှင့်ရှိပ်သို့ လာခဲ့သည်။ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

အမောဖြေသည်။ အမောဖြေရင်း ညွတ်များရှိသော ချုံစပ်များသို့ မျက်လုံးကစား နေမိသည်။

အေးဆောင် ငြိမ်ပေမင့် ကျားဘိုက မငြိမ်ချင်။ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ဖွင့်ထားကာ ဟောင်မည်တကဲကဲ ဟန်ပြင်နေသဖြင့် ခေါင်းကို မကြာခဏပွတ်ပေးရ၏။ မြေပြင်ပေါ် တွင် အသံတိတ်ဆိတ်မှ မြေတွင်းကအကောင်များ ရဲဝံ့စွာ ထွက်လာတတ်သောကြောင့် ငြိမ်သက်ရန် တိတ်ဆိတ်ရန်လို၏။

သည်နှယ် တိတ်တိတ်ကလေးနေမှ ဟိုနားက ရွတ်ကနဲ ပြေးထွက်လာလိုက်၊ သည် နားက ရွတ်ကနဲ ပြေးထွက်လာလိုက် လုပ်နေကြ၏။ မြင်ရသည့် အကောင်တွေကလည်း သေးသေးမဟုတ်၊ လက်နှစ်လုံးခွဲ သုံးလုံးကောင်ကြီးတွေ။

‘အေးပေါ့ကွာ မြူးကြအုံးပေါ့’

အေးဆောင် စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးမိသည်။ ညွတ်ရှိရာမှ မထွက်၊ မရှိသည့် နေရာမှ ချည်း တသွတ်သွတ်ထွက်နေသောကြောင့် မခံချိုမခံသာ ဖြစ်နေရပြန်သည်။

သည်သို့ ရှိနေဆဲ၊ မမျှော်လင့်သော အနှောင့်အယှက်က ဝင်လာသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ တစ်ယောက်ထဲ’

ချဉ်စုတ်စုတ် ထန်းရည်နံ့နှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော အသံ။

အေးဆောင် ထောင်းကနဲ ဒေါသဖြစ်မိသည်။ အသံရှင်ကို ဒေါသတကြီး လှည့် ကြည့်မိသည်။ အရက်သမား ထန်းရည်သမား ဦးပန်းဘူး။

ကိုယ့်အမေထက်ပင် အသက်ကြီးသူမို့ **အေးဆောင်** ဒေါသချုပ်ထိန်းလိုက်ရသည်။ အော်လိုက်၊ ငေါက်လိုက် ၊ မာန်မဲလိုက်မည် ဟန်ပြင်ထားသော ပါးစပ်ကိုလည်း ပိတ်ထား လိုက်ရသည်။

သို့သော် ဦးပန်းဘူးကား အလိုက်မသိ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်မသွား။

‘မိုးရွာပြီးစဆိုတော့ ဒီနေရာမှာ ပုတတ်ပေါ့မှာ သေချာတယ်ကွ’

မြန်မြန်ခွာသွားစေရန် **အေးဆောင်** မျက်နှာ မှန်ထား၏။ စကားမပြော၊ မပြော ငြား **အေးဆောင်** လက်ထဲရှိ ပေါက်တူးကို မြင်သွားသည်။

‘ဟန်တာပဲဟေ့၊ ပုတက် တစ်ခါချက်လောက်တော့ လိုက်အုံးမှ’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် **အေးဆောင်** လက်ထဲမှ ပေါက်တူးရိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ ကျားဘိုသည် မာန်မဲသံပေးပြီး ဦးပန်းဘူး လက်ကို ငိုထားလေတော့သည်။

‘ဟား သောက်ပတ်ကရီးတဲ့ခွေး၊ နင့်အမေငါ’ စသည်ဖြင့် ဆဲကာ ဦးပန်းဘူး နောက်တွန့်သွားသည်။ ထပ်ဆင့်ပြီး အယုတ္တ အနတ္တတွေ ဆဲယင်း အုန္နပင်ရိပ်မှ ထွက် သွားလေတော့သည်။

‘သွားတော့မလား အရီးရ၊ အစောကြီးရှိသေးတာကို’

အေးဆောင်သည် ယခုမှ စကားပြောသည်။ အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် လှိုမ့်ရယ်သည်။ ဦးပန်းဘူးကား တတွတ်တွတ်ဆဲကာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားလေသည်။

ဦးပန်းဘူး အတော်ဝေးသွားချိန်တွင် **အေးဆောင်**သည် ပေါက်တူးဆွဲကာ သစ်ပင်ရိပ်မှ ထွက်လာသည်။ သူ့ကို အသည်းယားအောင် ရွတ်ကနဲ ရွတ်ကနဲ ကိုယ်ရောင် ပြသော ပုတတ်များကို စတင်တူးသည်။

သူတူးနေစဉ်တွင် ကျားဘိုသည် လျှာတလူးလူးဖြင့် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေ၏။ **အေးဆောင်**က မြေစာများ ကုန်အောင် ကဲ့ထုတ်လိုက်ပြီး အတူးရပ်လိုက်သည်။ သည် နေရာကို ကျားဘို ဝင်လျက်သည်။

သူသည် ယက်လိုက် နမ်းလိုက် လုပ်နေရာမှ အမြီးတယမ်းယမ်းဖြင့် ယောင်သံ ပေးစပြုလာသည်။ ပုတတ်နှင့် နီးကပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း **အေးဆောင်** သိသည်။ သိသည့် အလျောက် မျက်စိလျင်လျင်ထားနေရသည်။

‘ကျားဘို ဖယ်စမ်း ဖယ်စမ်း’

ကျားဘိုက မဖယ်၊ အတင်းယက်သည်။ ယက်နေရာက ဝုန်းကနဲ ခုန်တက်သည်။ တွင်းရိုးတွင် ဆက်လက်ပုန်းအောင်းနေလျှင် အန္တရာယ်ရှိနေပြီမို့ တွင်းထဲမှ ပုတတ်သည် ဂယ်ပေါက်မှ ပြေးထွက်သွားသည့်အတွက် **အေးဆောင်**ထက် လျင်သော ကျားဘိုက ပြေးဟပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျောကုန်း ဗျက်လက်သုံးလုံးခန့်ရှိသော အဝါပြောက်ကောင်ကြီးမှာ ကျားဘို တစ်ချက်ခါလိုက်ရုံဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။

အေးဆောင် နဘူးကိုင်းထပ်ခုတ်၏။ အဖျား၌ အလက်ပါသော ကိုင်းအရင့် ဖြစ် သည်။ အခက်အလက်များကို သင်ပစ်ကာ အဖျားတွင်သာ အလက်တစ်လက် ချန်ထား ၏။ တူး၍ရသော ပုတတ်၊ ညွတ်ဖြင့် ထောင်ရသော ပုတတ်များကို သည်နဘူးကိုင်းတွင် သိသည်။

မွန်းတည့်ပြီ။

မွန်းတည့်နေသည် **အေးဆောင်**၏ မွဲပြောင်နေသော ကျောပြင်ကြီးကိုအစွမ်းကုန် ထိုးဆွဲနေသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

အေးဆောင်သည် ကျောက်ကျော့က ဟိုဘက်လှည့်လိုက်၊ သည်ဘက်လှည့်လိုက် ဖြင့် နေအပူကို ခုခံနေသည်။ အလုပ်ကား အပျက်မခံချေ။

ကျားဘိုကား အလုပ်တာဝန်ပြီးပြီမို့ နဘူးချုံရိပ်တွင် ဝပ်နေ၏။ **အေးဆောင်**မူ မနားနိုင်သေး၊ လင်းကတည်းက ဘာမှမစားရသေးသဖြင့် ဝမ်းမီးကလည်း လောင်လှပြီ။ ဝမ်းမီးတောက်လောင်သည်နှင့်အမျှ လုပ်စရာကို မဲပြီးလုပ်သည်။

သည်ပုတတ်တွေကို ရင်ခွဲ၊ တံညှပ်ဖြင့် ညှပ်ကာ မီးကင်ရန် ကျပ်တိုက်ရန် လိုသေးသည်။ အိမ်ခြေ ယာခြေနှင့် ဝေးသော သည်ကုန်းတွင် အမှိုက်လည်း ပေါသည်။ သစ်ကိုင်း အတိုအစလည်း ပေါသည်။ သည်အရာတွင် စုပုံမီးတိုက်ကာ ပုတတ်ကျက်တိုက်ရန် နေရာကောင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ငြား **အေးဆောင်** မခံနိုင်တော့ပါ။ တံညှပ်အတွက် နဘူးကိုင်း ခုတ်နေရသည်ကိုပင် မနည်းအံ့ကြိတ်ထားရသည်။ အမေ စိတ်မချမည်ကို စိုးရိမ်ရမည်ကလည်း တစ်ဖက်။

ထို့ကြောင့် နဘူးချုံမှ နဘူးကိုင်းများအလုံအလောက် ရရခြင်း အိမ်သို့ သုတ်ခြေ တင်ခဲ့သည်။ ရေတံခွန်ပြောင်းပြန်စီးသကဲ့သို့ မြေပြင်မှ တံလှုပ်ခိုးများ တဟပ်ဟပ် ထွက်နေ၏။ မြေပြင်ပေါ် သို့ ခြေနင်းချတိုင်း ချတိုင်း၊ ခြေဖဝါးတစ်ပြင်လုံး ကျက်သွားပြီ ထင်ရသည်။ သည်နှယ် ခြေပူသောအခါ **အေးဆောင်** ပို၍ ခြေသွက်သည်။ ခြေမသွက် လျှင် မြေပြင်ပေါ် ကြာကြာရပ်နေသည်နှင့်တူကာ၊ ခြေဖဝါးကြာရှည်ပူမည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် အမေသည် ခေါင်းပေါ် ပုဆိုးစုတ်တင်လျက် ဝိုင်းဝမှ ထွက် မျှော်နေနှင့်သည်။ **အေးဆောင်**သည် မိခင်အားပင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ ပေါက်တူး၊ ဓားနှင့် ပုတတ်သီတံကို အိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပစ်ချလိုက်သည်။

မီးဖိုထဲတွင် ပလုံးတောင်းဖုံးလျက် တချို့၊ ဆန်ဆေးတောင်းအုပ်တစ်နည်းဖြင့် ထမင်းဟင်း ခူးခပ်ထားပြီးရှိသည်။ လက်ဆေးမိသည် မဆေးမိသည်ကိုပင် **အေးဆောင်** မသိ။ နွားရေငတ်ကျ အတင်းဝင်စားမိတော့သည်။

ခွက်ဝင်အိုးတစ်လုံး မပြည့်တပြည့်ချက်ထားသော ထမင်းများ၊ အိုးထဲတွင် ပြောင်စင်သွားတော့မှ **အေးဆောင်** လက်နှေးသွားသည်။ ရေသောက်ပြီးချိန်တွင် သူ့ဝမ်းဗိုက်မှာ ကောင်းကောင်း မတင်းတိမ်သေး။ ထည့်ထားဆဲ တစ်ပန်းကန်ကို ကုန်အောင် စားလိုက်ချင်သေးသည်။ သို့သော် စောစောက ဆာဆာနှင့်မို့ ဟင်းကို သတိမထားမိ၊ အခုမှကြည့်မိသည်။ ဟင်းခတ်မပါသော ကြက်သဟင်းရွက်ဟင်းချိုနှင့် ငရုတ်သီး ထောင်းဖြစ်ပေသည်။

သူထမင်းစားနေခိုက်တွင် ကျားဘိုလည်း ပွဲတော်ကြီးတွေ့နေ၏။ အေးဆောင် အမေသည် မန်ကျည်းရိပ်တွင် ထန်းရွက်တစ်ချပ်တည်းခင်းကာ ပုတတ်ကိုင်လျက်ရှိ သည်။ ရင်ခွဲ၍ ထွက်လာသမျှကို၊ အူအသည်းကလီစာမှန်သမျှ ကျားဘိုအတွက်ချည်း။

အေးဆောင်လည်း ထမင်းစားပြီးလျှင် စားပြီးခြင်း ပြေးဆင်းလာကာ၊ နွားစာ ခေါင်းထဲတွင် ရေရှိမရှိ ကြည့်သည်။ နွားစာ ထပ်ဖြည့်၊ ရေထပ်ဖြည့်ပေးပြီးနောက် သူ့ အမေဘေးသို့ ရောက်လာ၏။

ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်အသေးကို ပါးစပ်တွင် ချိတ်လျက် လက်က တစ်ခုပြီး တစ်ခုလုပ်ရသည်။

ပထမ နဘူးကိုင်းတွေကို တောင်ဆုပ်မရှိတရှိ ဖြတ်ရသည်။ ဒုတိယ ဖြတ်ပြီးသား နဘူးကိုင်းကို ထိပ်ခွဲကာ ဟထားသည်။ တတိယ ရင်ခွဲပြီး အသင့်ဖြစ်နေသော ပုတတ်ကို လက်ဖြင့် ဆားပက်ကာ တံညှပ်တွင် ညှပ်သည်။

ပုတတ်အမြီးသည် တံညှပ်ထက် ပိုရှည်နေသေးသည့်အတွက် အတွင်းသို့ ကွေးယူ ကာ ကျောပေါ်တင်ထားပြီး၊ မလှုပ်ရွေ့အောင် ညှပ်လိုက်သည်။ ထိပ်မှပေရွက်ဖြင့် တုပ် နှောင်လိုက်သောအခါ၊ ‘ပုတတ်ကော့ ကော့သွားမယ်’ ဆိုသော စကားအတိုင်း ကား လည်းကား၊ ကော့လည်းကော့နေသော ပုတတ်ကို မီးကင်ရန် အသင့်ဖြစ်သွားချေပြီ။

ပုတတ် အကြီးအသေး အကောင်ခြောက်ဆယ်ကျော်ကို နှစ်နာရီခန့် ကိုင်ရသည်။ တံညှပ်ဖြင့် ညှပ်ပြီးသား ပုတတ်များကို တစ်တောင့်ထွာခန့်မြင့်သော စင်တွင် အချို့ကို တင်သည်။ အချို့ကို မီးဖိုလေးတွင် ဝန်းရံပြီး ကင်သည်။

အေးဆောင်၏ တာဝန်မှာ သည်မျှနှင့် မပြီးသေးပေ။

ပုတတ်လိုက်ရာတွင် ကျောကွဲမတတ် ပူသည်။ ကျပ်တိုက်ရာတွင်လည်း မီးခိုး အခိုးခံ၊ မီးအပူခံရသေးသည်။ သို့သော် သည်မျှဖြင့် တာဝန်မကုန်သေး၊ ပိုက်ဆံဖြစ် အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး အမေ့လက်ထဲထည့်ရဦးမည်။

သို့ကြောင့် မနက်စောစော ဈေးတက်မည့် လှည်းကို စောင့်နေရသည်။

သူ လှည်းကြုံစောင့်တော့မှ ရှားလိုက်သည့် လှည်း၊ အတော်ကလေး လင်းရောင် သမ်းတော့မှ အိမ်ရှေ့သို့ လှည်းတစ်စီးထိုးရပ်၏။

‘ကိုအေးဆောင် လိုက်အုံးမလား’

အေးဆောင် ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။ လှည်းကြုံ ရ၍မဟုတ်၊ မြသွယ်၏ လှည်းဖြစ်နေသောကြောင့်။

စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ ဈေးအနီးတွင် ဆုံရန်နေရာ သတ်မှတ်ပြီး

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

နောက် လူစုခွဲကြသည်။ **မြသွယ်**မှာ ရောင်းစရာ လှည်းတစ်စီးစာထင်းနှင့် ပျားရည် တစ်ပုလင်း ပါသွားသည်။

အေးဆောင်မှာ ကုန်ခြောက်တန်းနှင့် ဟင်းရွက်တန်းကြားရှိ အုတ်ခုံစွန်းတွင် ပုတတ်ကင်တွေ ချရောင်းရာ မျက်နှာငယ်လှသည်။

‘အမယ်လေးတော် ပြောက်တိပြောက်ကြားနဲ့ မစားရဲပါဘူး’ဆိုသူက ဆိုသွား၏။

‘ကြားဖူးပေါင်တော် ပုတတ်တဲ့’ မြည်တွန် သွားသူကလည်း ရှိသေးသည်။

အေးဆောင်ကလည်း မညံ့ပါ။

‘ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ အမဲသား ဝယ်စားပါအမရာ တစ်ဆယ်သား တစ်မတ် မရပါဘူး၊ ကျုပ်အကောင်တွေက ပုဇွန်ခြောက်လိုလည်း ဆိမ့်တယ်၊ အမဲသားလိုလည်း ချိုတယ်ဗျ။ တစ်ကောင်မှ တစ်မတ်ပါ။ တစ်ခါဝယ်စားရင် လျှာလည်သွားမနော်’

‘အမလေး လျှာမလည်ချင် နေပါစေ၊ မစားရဲပါဘူး’

တစ်ယောက်လာလည်း ဟင်၊ တစ်ယောက်လာလည်း ရှုံ့မဲ့သွားနှင့် အတော်နေမြင့် သည်အထိ ဈေးဦးမပေါက်။ ထင်းလှည်းတစ်စီးလုံး ရောင်းချပြီးသော **မြသွယ်** ရောက် လာချိန်တွင်မူ၊ ဆယ်ကောင်သာ ရောင်းရသေးသည်။ ဝယ်သွားသူများမှာ **အေးဆောင်** တို့နှင့် များစွာ မခြားနားလှ၊ မြို့စွန်တွင်နေသော ဆင်းရဲသားများဖြစ်ကြသည်။

‘ညီလေး ဒါ ဘာတွေလဲကွ၊ တောက်တဲ့လား ပုတ်သင်ညိုလား’

အာလေး လျှာလေးနှင့် မေးလာသူထံမှ ချဉ်စူးစူးအနံ့မှာ ပြင်းထန်လှသည်။ နဂိုရံကပင် အရက်သမားကို မကြည်ညိုသော **အေးဆောင်**သည် ယမန်နေ့က ဦးပန်းဘူး နှင့် ဆိုသောအခါ ပိုပြီး မုန်းသည်။ ယခု လာပြန်ပြီ၊ ပုတတ်ကို တောက်တဲ့လားတဲ့။

‘ပုတတ်ပါဗျာ။ ဘယ်က ပုတ်သင်၊ တောက်တဲ့ရမှာလဲ’

အေးဆောင် ငေါက်ဆက်ဆက် ဖြေပစ်သည်။

‘ဘယ်လိုစားရမလဲ။ အကိုက မသိလို့ မေးတာနော်’

‘တောက်တောက်စင်း စင်းကောပြီး ကြက်သွန်နဲ့ ကြော်ချင်ကြော်၊ ကြွပ်အောင် မီးကင်ပြီး၊ ငသိုင်းခြောက်တို့ ငါးကျည်းခြောက်တို့ သုံးတဲ့နေရာမှာ အစားထိုးပြီး သုံးရင် လဲ ရပါတယ်၊ ချိုတယ် ဆိမ့်တယ်’

အရက်သမားကို မျက်နှာကြော မတည့်စေကာမူ၊ ရှည်လျားပြည့်စုံစွာ ပုတတ် ကြော်ငြာကို ရွတ်ဆိုခွင့် သည်တစ်ကြိမ်သာ ရသေးသောကြောင့် **အေးဆောင်** စိတ်ရှည် လက်ရှည်ထားကာ ရှင်းပြမိ၏။

‘တစ်ကောင် ဘယ်လောက်လဲ’

‘တစ်မတ်ထဲပါဗျာ’

‘အကောင်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ ငါးကျပ်။ ငါးကျပ်ဖိုးကို နှစ်ကောင် အဆစ်ပေးကွာ’
အေးဆောင် ငြင်းမနေတော့။ သေးသေးနှစ်ကောင် အဆစ်ပေးလိုက်သည်။

သည်လို လူမျိုး ကြုံခဲ့ဘိခြင်း။

နောက်တစ်နာရီအတွင်း ဝယ်သူ တစ်ယောက်မှ မလာပေ။ ပုတတ်ကင်ပါဟု ပြော
လိုက်တိုင်း၊ နှာခေါင်းရှုံ့သွားသူ ကြက်သီးထသွားသူက များနေချိန်မို့ **အေးဆောင်**မှာ
အော်၍လည်း မရောင်းရဲ။

‘ဒီနားမှာ ပုတတ်ကင်တွေ ရောင်းတယ်ကြားပါတယ်။ ကုန်သွားပြီလား’

သူ့ညာဘက် ငါးယောက်ကျော်လောက်မှ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနှင့် မေးသံကြား
လိုက်ရသဖြင့် **အေးဆောင်** ဝမ်းသာအားရလှမ်းကြည့်သည်။

‘ဒီမှာပါဗျာ၊ ဒီမှာပါ’ လူသုံးယောက် ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်စလုံး အရက်စော်ဖြင့် ဟောင်နေရုံသာမက၊ ယိမ်းထိုးနေသေးသည်။
ပါးစပ်တွင် ကွမ်းတွေးပေကျံနေသည်။ အင်္ကျီအောက်နားမှာ လုံချည်အပြင်သို့ ဖရိုဖရဲ
ထွက်နေကာ၊ ပုလင်းကို ခါး၌ ထိုးထားသေးသည်။

သည်ပုံကို **အေးဆောင်** မရွံ့တော့ပါ။ အော့နှလုံး မနာတော့ပါ။

‘နှစ်ကျပ်ဖိုး ပေးပါ အစ်ကို’

‘ငါ့လည်း နှစ်ကျပ်ဖိုးကွ’

‘ကျန်တာ အကုန်လုံး ငါယူမယ်ဟေ့’

ပထမ နှစ်ယောက်က ကျပ်တန်နှစ်ရွက်စီနှင့်၊ နောက်ဆုံးလူက ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်
ထုတ်ပေးရင်း၊ နတ်ဝင်သည် ယိမ်းကနေဘိအလား ယိမ်းထိုးနေကြသည်။

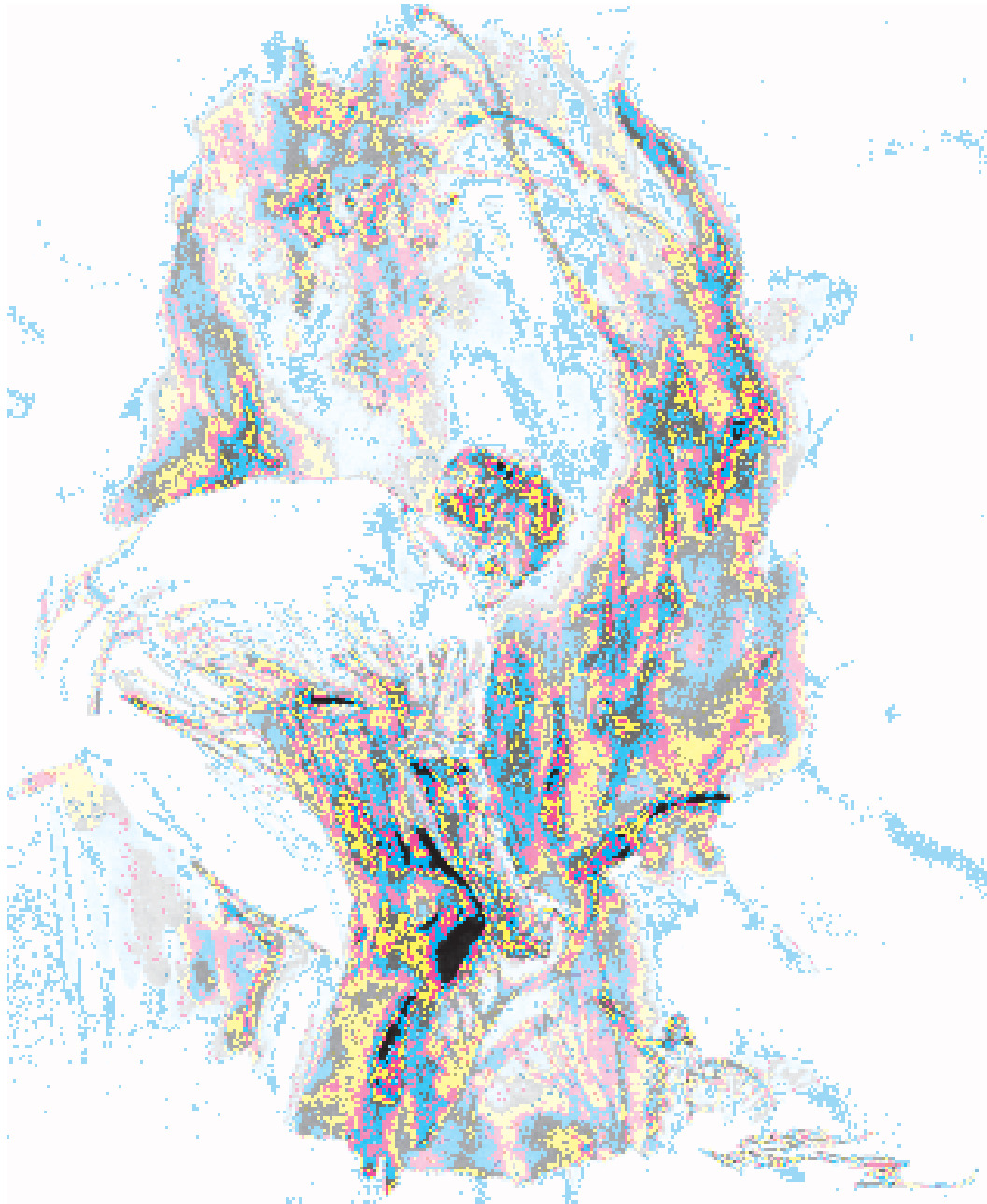
သူတို့ ပါးစပ်ဟလိုက်တိုင်း၊ ဟလိုက်တိုင်း ထွက်ပျံလာသော ရနံ့သည် **အေးဆောင်**
နှာခေါင်းထဲ၌ ချဉ်စုတ်စုတ် တူးတူးခါးခါး မဟုတ်ချေပြီ။ နှင်းဆီနံ့ စပယ်နံ့နယ် သင်းပျံ့
ကြူမွှေးနေလေသည်။

‘အကိုတို့ နှစ်ကျပ်ဖိုးသမားတွေကို တစ်ကောင်စီ အဆစ်ပေးလိုက်ပါတယ်။
လေးကျပ်ဖိုးသမားကိုတော့ နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နှင့်လွယ်၊ သုံးကောင် အဆစ်ပေးလိုက်
ပါတယ်။ လမ်းမှာ ကျကုန်မှာစိုးလို့၊ သေသေချာချာ ကြိုးနဲ့ စည်းပေးလိုက်ပါတယ်’

အေးဆောင်၏ အပြောသည် ချိုသာပါဘိ။ ယမန်နေ့က အရက်သမားတစ်ဦးဖြစ်
သော ဦးပန်းဘူးကို ကြည့်ခဲ့စဉ်က မျက်လုံးများနှင့်လည်း မတူ၊ နူးညံ့လှပါဘိ။ ကြည်လင်
လှပါဘိ။

မန်ကျည်းပုတ်ချိန်

- ၁ -

‘အေး

ဆောင်ရေ၊ သွားရအောင်ဟေ့’

ဟိုဖက် သုံးအိမ်ကျော်လောက်က ဦးကြွက်၏ အသံဖြစ်သည်။

သည် အချိန်တွင် **အေးဆောင်** မှာ အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင် (ကပြင်)

ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေလျက် ထမင်းကြမ်းဇလုံကို ပေါင်ပေါ် တင်ကာ စားနေဆဲဖြစ်၏။

ဦးကြွက်၏ အသံကို ကြားရချိန်တွင် ငါးပိဖုတ်နှင့် ရောနှော မျိုချလိုက်သောမညက် တညက် ထမင်းစေ့များက **အေးဆောင်**၏ လည်ချောင်းထဲသို့ ကျဆင်းနေခိုက်ဖြစ်ရာ **အေးဆောင်**မထူးနိုင်။ လည်တံကို ဆန့်ပြီး အသံလာရာသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ အရေး ထဲတွင် လည်ပင်းက နှင်နေသေး၏။ သို့ကြောင့် **အေးဆောင်** အားစိုက်ကာ မျိုချ၏။ လည်ချောင်းတစ်နေရာမှ စူးစူးနှင့်နှင့် ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ **အေးဆောင်** မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

‘အေးဆောင်ရေ’သည်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိ။ ဦးကြွက် ကုန်းပြီးခေါ်နေသည်။

‘ဗျိုး’

အေးဆောင် အားယူပြီး ထူး၏။ အသံမထွက်။ သို့အတွက် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မံ ထူးတော့မှ ဗျိုးကနဲ့ အသံထွက်သွား၏။

‘သွားကြမယ်လေကွာ၊ အပြန်မိုးချုပ်နေမယ်ကွ’

‘အလကားနေရင်း လောနေတာပဲ။ နောက်ကလူ လိုက်လာသလား မသိမှ မသိ တာ’ သည်စကားကိုကား **အေးဆောင်** အော်မပြော။ သူ့တစ်ကိုယ်ကြား မကျေချမ်းသံ ဖြင့် အောက်သိုးသိုး ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ အော်ပြောသည်။

‘ညတုန်းက နှင်းနည်းနည်းကျတယ်ဗျ၊ အဲဒါကြောင့် နေကလေး သွေ့ပါစေ တော့လို့’

‘တို့ သည်က သွားမှာနဲ့ နေပူမှာနဲ့ဆို၊ အလောတော်နေမှာပါကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့’

သည်သို့ဖြင့် လက်ကျန်ထမင်းကြမ်းကို ကသုတ်ကယက် လက်စသတ်လိုက်ရတော့ သည်။ သည်အလုပ်မှာ မိန်းမသားများပင် လုပ်နိုင်သော အလုပ်ဖြစ်ရာ မတော်တဆ ဦးကြွက် စိတ်ကောက်ပြီး အခြားသူကိုခေါ် သွားမှာ စိုးရသည်။ မိမိမှာ သူ၏ ဖောက်သည် ဟောင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် အခြားသူများ ဝင်အလုပ်မခံရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

အေးဆောင် ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် သူ့အမေမှာ ထမင်းထုပ် ထုပ်ပြီး၊ ရေပူး ရေထည့်ပြီး၊ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးတွေ အဝတ်တွေဖြင့် ပတ်စည်းပြီး၊ ခေါင်း ပေါင်း ပေါင်းထားပြီးကာ အသင့်ဖြစ်နေ၏။

‘မီးဖိုမီးကို တစ်ကျော့ ပြန်ကြည့်လိုက်ပါအုံး အမေ။ ကျုပ် လှည်းတပ် လိုက်အုံး မယ်’

ကပြင်က ခုန်ဆင်းရင်း **အေးဆောင်** လှမ်းပြောသည်။

‘မီးဖိုမီးလည်း စိတ်မချတိုင်း ရေလောင်းရတာနဲ့ ဗွက်ပေါက်နေပြီ သားရဲ့။ ညနေ မီးမွှေးရင်တောင် အခက်’

ပါးစပ်ကသာ ဆင်ခြေပေးငြားသော်ငြား အမယ်အိုကြီးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တစ်ကျော့တက်သွားပြန်၏။ **အေးဆောင်** လှည်းတပ်နေသည့်နားသို့ ကျားဘိုရောက် လာပြီး အမြီးတနန့်နန့် နန့်ပြသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ထမင်းထုပ်နှင့် ရေပူးကို မြင်ကတည်း က ယာထဲလား၊ ထင်းခုတ်လား ဟု ကျားဘို တွေးပြီးသားဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် လှည်းရှေ့မှ သူလိုက်မည်။ သူ့ကြောက်ရသော ခွေးရှိသည့် နေရာနှင့်ကြုံ လျှင် လှည်းအောက်မှ လိုက်မည်။ ဤသည်မှာ ကျားဘို၏ အလုပ်။

အေးဆောင်ကမူ အခင်းနွားခွံ၊ ရိုင်းပတ်၊ ရှေ့တုတ်နှင့် နောက်တုတ်များ စစ်ဆေး နေရသည်နှင့် ကျားဘိုကို သတိမထားမိ။ **ဒေါ်သော့**က အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာရင်း ကျားဘိုကို မြင်သည်။

‘ကျားဘို နင်မလိုက်နဲ့၊ အိမ်စောင့်နေခဲ့ကြားလား’ ကျားဘို အမြီးနန့်မြဲ နန့်နေ၏။

‘အမြီး နန့်မနေနဲ့ လာ။ အိမ်ပေါ်တက်နေ’

ကျားဘိုကို ကုပ်မှဆွဲကာ လှေကားရင်းသို့ တွန်းပို့၏။ ထိုအခါ ကျားဘို နားလည် ပေပြီ။ ကပြင်ပေါ်ရောက်အောင် တက်ပြီးနောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကျန်ခဲ့၏။

လှည်းသည် ‘ဘိုး’ချော်သော တယောသံဖြင့် အီလျက်၊ ဖုံတထောင်းထောင်းထ ကာ အိမ်ဝိုင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏။

ရွာဦးစေတီသည် ထုံးသက်န်းပင် မနွမ်းသေးပေ။ စေတီတော်သည် အနီရောင် နောက်ခံနှင့် ထင်းနေ၏။ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် လက်ပံ၊ ကသစ်နှင့် ပေါက်ချည်း မဟုတ် လား။ သည်ရာသီကလည်း လက်ပံ၊ ကသစ်နှင့် ပေါက်တို့ အလှပြိုင်ချိန်ဖြစ်ရာ နှောင်း ကျန်ပွင့်နီများ နောက်ခံနှင့် စေတီတော်သည် သာမန်ချိန်ထက် ပိုပြီး ဖွေးနေသည်။

နီရဲသော လက်ပံပွင့်တို့နေရာတွင် မြသီးနုကလေးတွေ ဝင်ရောက်စ ပြုနေပြီဖြစ် ငြား ကသစ်နှင့်ပေါက်ကား ရဲ၍ ကောင်းဆဲ၊ တွတ်၍ ကောင်းဆဲ။

ရှားစောင်းပြသား၊ ရှားစောင်းမြင်းနားနှင့် ရှားစောင်းလက်ညှိုးတို့ ဆီးဆို့ဝန်းရံ ထားသည့် ယာများသည် နိုးကြားနေ၏။ နှံစားပြောင်းပင်များသည် လေပြည်တွင် မြူး နေကြကာ ပဲပင်များသည် မြေပြင်တွင် ဖုန်လူးနေကြ၏။

ဟိုရှေ့ ထနောင်းပင်ကြီးပေါ်တွင် ချိုးနှစ်ကောင် စောင်နေကြသည်။ တစ်ကောင် က တောင်ကိုင်း၊ တစ်ကောင်က မြောက်ကိုင်း။ ဒေါသတကြီး တွန်ကြော်နေကြပုံက ကြင်ဖော်အတွက်လား၊ စားကျက်အတွက်လား တွေးချင်စရာ။

လှည်းနှစ်စီးနောက်တွင် နီရဲသော ဖုန်လုံးကြီး ပိတ်ထူလျက် ကျန်ခဲ့သည်။ လှည်း ဝေးသွားမှ ပါး၍ ပါး၍ ပျောက်သွား၏။ လှည်းလမ်းဝဲယာရှိ ယာခရီးအားလုံးမှာ သည်ဖုန်ကြောင့် သနပ်ခါးနီ လိမ်းကျံထားဘိသို့ ရှိတော့သည်။

လှည်းများ ဖွတ်ချေးကုန်းတစ်ခုကိုကျော်ပြီးနောက်တွင် စည်ကားသော မန်ကျည်း ပင်အုပ်တစ်ခု၏ အစပ်သို့ ဝင်စပြုပေပြီ။

သည်မန်ကျည်းပင်အုပ်မှာ သည်မိုးခေါင်ရေရှားသည့် **အေးဆောင်**တို့ ကျေးရွာ များတွင် အံ့ဖွယ်တပါးဖြစ်နေ၏။ နတ်ကပဲ ဖန်ဆင်းထား သယောင်ယောင်၊ မိဖုရား တစ်ပါးပါးကပဲ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သလိုလို ပြောနေကြ၊ ယုံနေကြ၏။

ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါပေ။ ရှိနေသော အုတ်ရေတွင်းကလည်း တိမ်တိမ် ကလေး။ သရက်ပင်တွေကလည်း အသီးတွေဖြင့် ခဲနေသည့်နည်းတူ မန်ကျည်းတောမှာ လည်း မှောင်နေ၏။ ယာအို ယာခြောက်များအလယ်မှ အိုအေစစ်ကလေး မဟုတ်လား။

မည်းမှောင်နေသော **အေးဆောင်**ကျောပြင်ကြီးမှာ လှည်းချွတ်ချိန်၌ မည်းမှောင် မနေတော့ပေ။ ဖုန်ကြောင့် နီရဲနေပြီ။ သည်ဖုန်လောက်ကိုကား သူမမူ။ ပါးစပ်တွင် ခဲထား သော မီးသေနေသည့်ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်သေးသေးကလေးကို မီးညှိပြီး ဦးကြွက် လှည်းပေါ်မှ ဝါးလုံးကို ယူကာ မန်ကျည်းတစ်ပင်တွင် ထောင်ထားသည်။ မန်ကျည်းပင် ပင်စည်၏ အပူအထစ်များကို နင်းအားယူကာ ပေါ့ပါးစွာ တက်လိုက်သည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ပထမခွဲဆုံ ရောက်လျှင် ဝါးလုံးကိုလှမ်းယူကာ ခွကြားတွင် သေချာအောင် ထောင် ထားသည်။ လူကမူ အတက်ရလွယ်သော နေရာများမှ ကွေ့ပတ်တက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယဝါး တစ်ပြန်ဆုံးပြန်သော်ငြား ထိပ်ဖျားသို့ **အေးဆောင်** မရောက်သေး။ နောက်တစ်ကြိမ် ထောင်ကာ တက်ပြီးမှ အမြင့်ဆုံး ကိုင်းဆုံသို့ ရောက်တော့၏။

လှုပ်ရှား၍၊ ထိုင်၍ ကောင်းမည့် ခွကြားတစ်ခုတွင် **အေးဆောင်** ထိုင်သည်။ ဝါးလုံး ကို လှမ်းဆွဲရင်း သူရိုက်ခြေရမည့် နေရာများသို့ မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ အပင်ပေါ် သို့ သူတက်လာကတည်းက ပင်စည်လှုပ်သည်နှင့် ရော်ရွက်ဝါများ တဖြောဖြော ကြွေကျ ခဲ့သော သည်အပင်ကြီးမှာ အရွက်များ ပါးလျားနေပြီ။ ကိုင်းလက်ခက်မြွှာများကြားတွင် တိုးလို့တွဲလောင်းနှင့် မန်ကျည်းသီးများ ပြတ်သည့်နေရာ ပြတ်၊ ကျသည့်နေရာ ကျနှင့်။

သို့သော် အပေါ်ထောင်နေသော နတ်နေကိုင်းတွင်မူ မမှည့်သေး။ ငါးတန်သီး ဘဝတွင်သာ ရှိသေးသည်။ အနည်းဆုံး တစ်ခွဲသားလောက် ရှိမည်။

‘ဗျိုး အရီးကြွက်’

‘ဘာတုန်းက’

‘ငါးတန်သီးတွေပါ ရိုက်ချရမလား’

‘ဒါပေါ့ကွ။ ငါးတန်သီးတွေဆို လိပ်သားနဲ့ ချက်စားစား၊ ငါးပိတစ်နဲ့ ချက်စားစား၊ ဆေးပေါ့ကွာ’

အေးဆောင်မှာ အပေါ်မော့ကြည့်နေရင်းမှ သွားရည်တထွေးကြီး ယိုလာ၏။ သွားရည်ကို သူမထိန်းလိုက်နိုင်။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ရွဲသွားသည်။

‘ငါးပိတစ်များတော့ အိမ်မက်တောင် မမက်ရဲပါဘူးတော်’

မန်ကျည်းရိပ်နှင့် လွတ်ရာတွင် ထိုင်လျက် ဆေးလိပ်မီးခိုး တထောင်းထောင်း လွတ် နေသော **ဒေါ်သော့**က ဝင်ပြော၏။

‘အလိုလေးအေ၊ တို့လဲ မမြင်ဖူးတာ ကြာပါသကော’ ဦးကြွက်၏ ဇနီးဒေါ်မူန့်ကပါ အားကျမခံ ဝင်ပြောရာ **ဒေါ်သော့**မှာ လေးလေးပင်ပင် စကားဆက်၏။

‘လိပ်သားတော့ လူလေးရှာခဲ့လို့ ရတဲ့အခါများ တစ်နှစ် တစ်ခါနှစ်ခါ စားရပါရဲ့’

သူ့အမေစကားကို ကြားရတော့မှ ယာဘေးက ခမ်းတောက်ချုံ့စပ်တွင် လိပ်ဝပ် မဝပ် စူးစမ်းရန် **အေးဆောင်** သတိရသည်။

‘ဟကောင် လုပ်လကွာ။ နေစောင်းလာရင် လေတိုက်တတ်သနော်။ အချိန်ရှိခိုက် လို့လစိုက်ဟ’

ဦးကြွက်အော်တော့မှ လက်ငင်းအလုပ်ကို **အေးဆောင်** သတိရသည်။ ဝါးလုံးကို လွဲကာ လွဲကာ မန်ကျည်းကိုင်းဖျားများကို ရိုက်ပစ်သည်။ မရိုက်သာသော နေရာများတွင် ဝါးလုံးထိပ်ဖြင့် အကိုင်းကို ထိုးကာလှုပ်ခါချသည်။ မန်ကျည်းပင်အောက်ဝယ် မန်ကျည်း သီးမှည့်ကြွေသံများသည် ထန်းရွက်မိုး အိမ်ပေါ် သို့ မိုးသီးကြွေသံနှယ် ဆူညံနေတော့ သည်။

အပေါ်ပိုင်း လက်တစ်ကမ်းကုန်မှ **အေးဆောင်** အောက်တစ်ဆင့် ဆင်းလာသည်။ အပေါ်မှ မန်ကျည်းသီးများ ကြွေကျစဉ်က တိုက်ခိုက် ခြွေချသွားသဖြင့် အောက်ပိုင်းကို အရိုက်ရ၊ အခြွေရ သက်သာသွားငြား ဝါးမမှီသောနေရာများသို့မူ လူကိုယ်တိုင်သွား ရ၏။ လှုပ်ခါ၍ ရနိုင်သည့် အဖျားသို့တိုင်သွားပြီး လှုပ်ခါရသည်။

တစ်ပင်မှ ဆင်းရုံဖြင့် **အေးဆောင်** မနားနိုင်ပါ။ သုံးပင်၊ လေးပင်၊ ငါးပင်၊ **အေးဆောင်** လုံးဝမနား။ ဒသမမြောက်အပင်မှ ဆင်းလာချိန်တွင်ကား ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။ ဝမ်းထဲမှ ထမင်းကြမ်းဇလုံလည်း ကုန်ပေပြီ။

ရေတစ်ကျိုက်သောက်၊ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ညှိပြီးနောက် မန်ကျည်းရွက်မွေ့ရာပေါ် သို့ ပက်လက်လှန်ချလိုက်လေ၏။ မန်ကျည်းရွက်အစိုများရော အခြောက်များပါ သူ့ကိုယ် တွင် ချွေးစေးများဖြင့် ကပ်နေရာ မည်းမှောင်သော အသားကို မမြင်ရ။ မန်ကျည်းရွက် သံချပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော **အေးဆောင်** ဖြစ်နေပေပြီ။

ဒေါ်သော့ မှာမူ သူ့သားကို လုံးဝလှည့်မကြည့်နိုင်သေး။ ဒေါ်မှန်တို့ ဦးကြွက်တို့နှင့် တန်းတူ မန်ကျည်းသီးများကို စိုက်တောင်းတစ်လုံးဖြင့် လိုက်ကောက်ကာ တစ်နေရာတွင် စုပုံနေရ၏။

အေးဆောင် မှာကား မှန်မှန်ဆွဲနေသော ဖားဖိုကြီးတစ်လုံးသဖွယ် အသက်ရှူရင်း အမောဖြေနေ၏။ နားနေလိုက်ခါမှ ချွေးက ပိုထွက်လာသည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ချွေးရည် သည် ချက်ဆီသို့လည်း စီး၏။ ဘေးဘီသို့လည်း ဦးတည်ချက်မဲ့ စီးဆင်းနေပေသည်။

သည်နှယ် ချွေးထွက်လာတော့မှ ဟိုကစပ်၊ သည်ကစပ် စပ်လာတော့သည် မန်ကျည်းခက် ခက်သေး ခက်မြွာကလေးနှင့် ရှုထား၊ မန်ကျည်းခေါက် အပွေးတွေနှင့် ခြစ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖက်ဖြူဆေးလိပ်တစ်ဝက်ကျိုးမှ သူ့ဘေးသို့ **ဒေါ်သော့** ရောက်လာ၏။ ရေတစ် ကျိုက် မော့သောက်အပြီး၌ မော့ဟိုက်ဟန်ဖြင့် မေး၏။

‘ဆာပြီလား လူကလေး’

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘ဆာတာတော့ မပြောနဲ့အမေရေ့’ ပြောပြောဆိုဆို **အေးဆောင်** ထထိုင်သည်။
‘တစ်ပင်တက်ပြီးကတည်းက ဆာတာပဲ။ နောက်ထပ် နှစ်ပင်တက်ပြီးမှ ထမင်းစားတာ ပေါ့ အမေရာ။ အမေလဲ မောလှပြီ၊ မကောက်နဲ့တော့၊ ကျုပ်ဆင်းလာမှ ကောက်တာပေါ့’

‘ဟဲ့ လူလေးရဲ့၊ အမေလိုက်လာတာကိုက နင်တစ်ယောက်ထဲ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ကူရ အောင် လိုက်လာတာကို’

အေးဆောင် ကျောတစ်ပြင်လုံး မန်ကျည်းရွက်တွေချည်း။ သို့သော် သူထထိုင် သည့် ခဏတွင် ချွေးရည်အလျဉ်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ မျောဆင်းလာကြရာ ကျောအလယ်တွင် စုပုံတစ်ဆို့နေ၏။

‘လှဲရင်လဲ ပုဆိုးလေး ဘာလေး ခင်းပြီး လှဲတာမဟုတ်ဘူး။ ကျောတစ်ပြင်လုံး မြင်မကောင်းဘူး’

နွားကျောင်းရင်း၊ ယာထွန်ရင်းဆိုလျှင် မြေကြီးပေါ်မှာပင် လှဲအိပ်ခဲ့သော **အေးဆောင်** အတွက် မန်ကျည်းရွက်ပေါ် အိပ်ခြင်းမှာ စာမဖွဲ့လောက်ပေ။ သို့ကြောင့် ပင် လက်ပြန်ခါခြင်း၊ ပွတ်ခြင်းသော် မပြုဘဲ နောက်အပင်များ ဆက်တက်ရန် ထသွား လေသည်။

- ၃ -

မန်ကျည်းမှည့်ပုတ်ရန် ငါးပင်သာကျန်တော့ချိန်တွင် နေသည် အနောက်ဘက်သို့ စောင်းယိမ်းစပြုပြီ။ ဝမ်းဗိုက်အားလုံးတို့သည် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်မျှ ပူလောင် နေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထမင်းစားရန် ဒေါ်မူန့်က စတင်ဆော်သြသဖြင့် နေရိပ်ကွယ်ရာ ကုန်းပြောင်တွင် ထမင်းစားကြသည်။

အေးဆောင်တို့ သားအမိမှာ ဆန်ဆေးတောင်းနှင့် တစ်လုံးအပြည့်၊ ထမင်း တစ်ခွက်ချက်ပါလာ၏။ ဟင်းသော်ကား ထမင်းဖြူထဲ မြှုပ်သိပ်ထည့်လာသော ပန်းကန် စောက်ဖြင့် ငရုတ်သီးထောင်း တစောင်၊ ငါးပိဖုတ် တစောင်။

သည်ဟင်းမျှဖြင့်ပင် **အေးဆောင်** ခံတွင်းတွေ့လှသည်။ ငါးပိဖုတ်ကို ပါလေကာ ယူပြီး မြှုပ်လိုက်၊ ငရုတ်သီးထောင်းကို မြှုပ်လိုက်ဖြင့် ထမင်းတစ်လုတ် တစ်လုတ်မှာ လက်သီး ဆုပ်ထက် ကြီးသေး၏။

‘မသော့၊ ဒီမှာ ဟင်းတွေ ပိုချက်လာတယ်။ မန်ကျည်းရွက်နဲ့ မျှစ်နဲ့ စပ်စပ် ချက် ကလေး၊ ဟဲ့ အေးဆောင် ယူစားပါဟဲ့’

ဒေါ်မူန့်က ဟင်းခွက်ကမ်းလာသဖြင့် ဒေါ်သော့မှာယူစားသော်ငြား၊ အေးဆောင်
မူ လှမ်းမကြည့်။ သို့ကြောင့် ဒေါ်မူန့် ထပ်ပြော၏။

‘ဟဲ့အေးဆောင်’

‘မစားချင်ပါဘူးဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွံလို့လား။ ရွံမနေနဲ့၊ နင်နဲ့ မြသွယ်ရရင် ကလေးအနီးကို နင် လျှော်
ရမှာ’

‘ရွံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းမလောက်မှာ စိုးလို့ပါ’

‘အမလေးဟယ်၊ တို့မလဲ ထမင်းတွေ အများကြီးပါ’

ပြောပြောဆိုဆို မန်ကျည်းရွက်ဖတ်တွေ၊ မျှစ်ဖတ်တွေ ခပ်ထည့်ပေး၏။
အေးဆောင်ဘက်မှလည်း သူ သတိပေးထားသည့်အတိုင်းပင်၊ သူတို့ သားအမိ ပါလာ သော
တစ်ခွက်ချက် ထမင်းသာမက ဦးကြွက်လင်မယား၏ ထမင်းကိုပါ ပြောင်အောင်
စားပစ်လိုက်တော့သည်။

‘မင့်ဗိုက်က ဗိုက်သူခိုးပဲကွ’

ဦးကြွက်က အေးဆောင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ကြည့်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်၏။ အေးဆောင်
ဗိုက်မှာ အခေါက်ထူ၏။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ခွက်ကျော်ကျော် စားထားပါလျက် ဗိုက်ကပူမလာ၊
နံ့ကသာ ကား၍ ကား၍လာ၏။

အေးဆောင်က သူ့ဗိုက် သူ့ခွံကြည့်ပြီး ‘အင်း နောက်ထပ် တစလယ်ချက်လောက် တော့
မျိုပင်း ထည့်လိုက်ရရင်တော့ အပျိုဗိုက် သုံးလသားလောက်တော့ ပူလာမလား
မသိဘူး’ ပြောကာ တဟားဟား ရယ်လေ၏။

‘လူလေးရယ်၊ နင့်ဟာက သူများ မသထာအောင် စားတာကိုးဟဲ့’

သူ့အမေကလည်း ပြုံးစေ့စေ့ ပြောသည်။

‘အမေကလဲ ဇူဇကာ နာလန်ထဆိုသာ ကျုပ်ပေါ့ဗျ’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် ထမင်းကို လက်စသပ်လိုက်တော့သည်။ လက်ဆေးလောက်
အောင် ရေမပါသဖြင့် တွေ့ရာချုံ့များမှ သစ်ရွက်ဖြင့် လက်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သည်မျှစားထားမှတော့ ထမင်းဆိပ်ကလေးလည်းတက်၊ ဗိုက်ကလည်း လေးနေ
ရာ ဆေးလိပ် လေးငါးဖွာ ဖွာမိလျှင်ပင် အေးဆောင် မျက်တောင် စင်းလာ၏။ သို့ဖြစ်
ငြား သူအိပ်ခွင့်မရ။

‘အေးဆောင်ထဟေ့၊ ဝေစုခွဲရအောင်’ဆိုသော အသံကြောင့် မျက်လုံးကျယ်
လာ၏။

‘ညနေကျမှ ခွဲတာပေါ့ဗျာ’

‘လေမိုးက စိတ်မချရဘူး ဟကောင်ရ၊ အချိန်ရှိခိုက် လုံလစိုက်ရတယ်’

မန်ကျည်းသီးမှည့်က မိုးကြောက်သည်။ မိုးရေစွတ်သွားလျှင် အသားတွေ ပွယံကုန်သည်။ အသီးထဲက အစေ့ကလည်း မိုးကလေးမိလိုက်လျှင် အညောက်ပြုချင်လာ၏။

သည်တော့ အေးဆောင် ဒဿိဒယိုင်နှင့် ထရသည်။ စုပုံထားသော မန်ကျည်းသီး ပုံထဲမှ မန်ကျည်းသီးတောင့်များကို တင်းတောင်းဖြင့် ခြင်ကာ လှည်းများပေါ်သို့ တင်ရသည်။

မန်ကျည်းသီးပုတ်ခမှာ ထက်ဝက်စားဖြစ်သည်။ ရိုင်ပတ်ထားသော ဦးကြွက်လှည်းထဲသို့ တစ်တောင်းလောင်းပြီးတိုင်း အေးဆောင်တို့လှည်းပေါ်သို့ တစ်တောင်းလောင်းသည်။ ဒေါ်မူန့်က ဦးကြွက်အား ကူထည့်ပေးပြီး ဒေါ်သော့က မန်ကျည်းတောင့်များချကာ ပရိုချိုးပေးသည်။

မန်ကျည်းသီးပုံကြီး ပြောင်တလင်းခါသွားချိန်တွင် နေစောင်းနေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း လေပူလေပွေကလေးလည်း လှုပ်လာသည်။

အေးဆောင် ခဏသာ နားချိန်ရပြီး ကျန်ငါးပင်ကိုတက်ရန် ထရတော့သည်။ သည်အခါ ဦးကြွက်က သတိပေး၏။

‘လေလာရင် ခဏဆိုင်းထားနော် ဟေ့ကောင်’

လေသည် မြေပြင်တွင် အအိုက်ပြေရုံ၊ အမှိုက်ရှင်းပေးရုံကလေး တိုက်စေကာမူ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာကား ယိမ်းထိုးနေသည်။ အေးဆောင်မူ သည်မျှ ယိမ်းထိုးနေခြင်းကို မမူပေ။ သူက မကျည်းသီးသာမဟုတ်၊ လက်ပံသီး ပုတ်ချိန်တွင်လည်း ဝေသီမြင့်ခေါင် သော လက်ပံပင်ပေါ်တက်ခဲ့သူ။ သရက်သီးချိန်တွင် သရက်သီးဆွတ်ပေးသူ စသည်ဖြင့် အမြင့်ဖျားတက်သည့်ကိစ္စကို ထမင်းစား ရေသောက်သဖွယ် လုပ်ခဲ့ရာ လေပြည်တို့၏ မန်ကျည်းပင် လှုပ်သည်ကိုကား လေအချွန်မပျက်။

အသီးကောက်သူများက ပုတ်သူ ဆင်းသွားမှ အပင်အောက်ဝင်ရဲ၏။ အသီးကြော့သည့် ဒဏ်ကို ခံနိုင်ငြား ကိုင်းဆွေး၊ ကိုင်းခြောက် ကျိုးကျမည့် အန္တရာယ်နှင့် ဝါးလုံးလွတ်ကျနိုင်သည့်ဘေး ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

နောက်ဆုံးအပင်ကို တက်ခါနီးတွင် အေးဆောင် မော့ကြည့်ရာမှ အော်လိုက်မိ၏။

‘နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ်တာပဲ အရီးရေ့၊ ပွက်ဆိတ်(ပုရွက်ဆိတ်)အုံကြီးနဲ့ဗျား’

ထိပ်ဖျားခွဆုံမှ တစ်လံအကွာသာသာတွင် ပျားစွဲ(ပျားအုံ)လို မည်းမည်း ပြားပြားကြီးကို မြင်ရသောကြောင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပုရွက်ဆိတ်အနက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အနီလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အနီဖြစ်ဖြစ် အနက်ဖြစ်ဖြစ် တူညီသော အချက်မှာ အကောင်
သေးသည်။ ဒေါသတကြီးနှင့် ဖင်ထောင်ပြီး ကိုက်သည်။ အလွန်နာသည်။

‘ပွက်ဆိတ်က မင့်အသားကို နာအောင် မကိုက်နိုင်ပါဘူးကွာ’

ဦးကြွက်က အပြတ်ပြောသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ **အေးဆောင်** ရင်ဆိုင်ရမည်သာ။ သူ့အသိုက်ကို လက်ဦးမှုယူပြီး
ဖျက်ချရမည်။ အံ့အပြင်ဘက် ရောက်နှင့်သော အကောင်များကိုကား မတတ်နိုင်။
ပွတ်ကာ သပ်ကာဖြင့် ကိုယ့်အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ရန်သာ။

မန်ကျည်းပင် ဆယ့်ခြောက်ပင်တက်ပြီးသည်အထိ ရှဉ့်သံမကြားခဲ့ရ။ သည်အပင် ကို
တက်တော့မှ ဟိုသရက်ပင်များပေါ်မှ ရှဉ့်များက တောက်သံ ပေးလာကြသည်။
စုတ်ထိုးလာကြသည်။

‘အေးပါ အေးပါ၊ ကတောက်နှင့်ကြပေါ့၊ သရက်သီးဆွတ်ချိန်ကျမှ နင်တို့ကို သရက်
သီးခြောက်နဲ့ ချက်စားမယ်’

အေးဆောင် စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးရင်း မန်ကျည်းပင်ပေါ် တက်လာသည်။ ပုရွက်
ဆိတ်အံ့နှင့် လက်တစ်ကမ်းရောက်သည်အထိ တစ်ကောင်မျှမတွေ့။ သို့တစေ အကျန်
အကြွင်းရှိနိုင်သဖြင့် ကိုင်းခြောက်တစ်ခုဖြင့် ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

ပြီးသွားပြီ။ အေးအေး ဆေးဆေး ပုတ်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

အလယ်ခွဆုံမှ ဝါးလုံးကို ဆွဲယူကာ သီးမှည့်ရှိသော ကိုင်းဖျားများကို လှမ်းပုတ်
သည်။ သည်နေရာမှ မမှီလျှင် မီသည့်နေရာသို့ ရွေ့ကာပုတ်သည်။ သို့သော် တစ်နေရာ
ကျန်နေသေး၏။ ဝါးမမီ။ အသီးကလည်း တစ်တင်းသားခန့် ရှိ၏။ **အေးဆောင်**သည်
ဝါးလုံးကို ကိုင်းကြားတွင် ညှပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ထိုနေရာသို့ သွားရန်ပြင်လိုက်စဉ် ပါးပြင်မှ စစ်
ကနဲဖြစ်သွား၏။ လက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်လိုက်စဉ် ရင်ဘတ်မှလည်း စူးကနဲ ဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် **အေးဆောင်** ကြာရှည်စဉ်းစားမရပါ။ မန်ကျည်းပင် လှုပ်သဖြင့် ကိုင်း
ချင်းထိကာ လှုပ်ခါခါရသော သရက်ပင်မှ ဒေါသတကြီး ကူးလာကြသော ခါချဉ်များဖြစ်
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများဖြင့် ငန်နေသောကြောင့် များများ မကိုက်နိုင်ကြ။
သည်ကြားထဲက တစ်ကောင်တလေ ဇွတ်တိုးကိုက်သည်နှင့်ပင် နာလှပြီ။

ခါချဉ်တွေကို ပွတ်ခါချပြီးနောက် စောစောက လျှောက်သွားရန် ရည်ရွယ်သော
ကိုင်းဖျားသို့ လာခဲ့သည်။ အောက်ကိုင်းကို မတ်တတ်ရပ်နင်းပြီး အပေါ်ကိုင်းကို ကိုင်ပြီး
လျှောက်ရလျှင် မြန်မြန်ရောက်၏။ ယခုသော်ကား လက်တစ်ကမ်းတွင် အပေါ်ကိုင်း
မရှိသည့်အတွက် အောက်ကိုင်းကို ခွထိုင်၊ ခွကိုင်လျက် တရွေ့ရွေ့ ရှေ့ရသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

ခါချဉ်များကလည်း ဟိုနားက စူးကနဲ့၊ သည်နားက စစ်ကနဲ့နှင့် ဖင်ထောင်ပြီး ကိုက်ကြ၏။ **အေးဆောင်** ကြိတ်ခံသည်။ ကိုက်နှင့်ကြအုံးကွဟူ၍ သို့ရာတွင် ပေါင်ကြား တစ်နေရာကို အကိုက်ခံလိုက်ရသောအခါတွင်ကား ‘အူး ဟီး’ မြည်လျက် ပုဆိုးပေါ်မှ တအား ဖျစ်ချေလိုက်စဉ် သူ့ကိုယ်လေးကြီးသည် ကိုင်းပေါ်မှ လည်ကျသွားလေ၏။

ဟိုက်ကနဲ့ ဖြစ်ကာ ‘သွားပဟ’ ထင်လိုက်သော်ငြား သတိမလွတ်။ လက်ကလည်း အားသွင်းကာ ညှစ်ကိုင်ထားသေးသည်။ အကိုင်းကို ဆုပ်ထားသော လက်သည် ကိုင်း ငုတ်ဆွေးတစ်ခုပေါ် ရောက်သွားချိန်တွင်ကား ဆက်ပြီး ဆုပ်ကိုင်မထားတော့၊ လွတ် လိုက်ရပြီ။

အေးဆောင် ပက်လက်ကြီး ကျလာသည်။ တစ်လံကျော်မျှ ကျလာပြီးတော့ အခက်အလက်များပေါ်သို့ ပက်လက်ကြီးကျ၏။ ကျလာသော အရှိန်ဖြင့် အပေါ်သို့ တဖန်ပြန်မြောက်တက်ပြီးချိန်တွင် **အေးဆောင်** ဆုပ်မိဆုပ်ရာ ဖမ်းဆုပ်လိုက်မိသည်။

သစ်ပင်အောက်ကလူများကမူ တဖြောဖြော တဖျောင်းဖျောင်းကြွသံများ ကြောင့် **အေးဆောင်** အဖြစ်ကို မသိလိုက်ကြ။

ပြဲသွားသော လက်ဝါးကို ပြုံးကြည့်ရင်း ‘ကံကောင်းလို့ဟေ့။ နို့မို့ရင် မြသွယ်ကို မရဘဲသေတော့မလို့’ ဟု **အေးဆောင်** ရင်ထဲက ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

- ၄ -

အေးဆောင် အသက်နှင့်ရင်းနှီးခဲ့ရသော မန်ကျည်းသီးမှာ ၂၅ တင်းခန့် ရှိပါ သည်။ ရိုင်ပတ်ထားသော လှည်းတစ်စီး အမောက်ပင်။ သည်မန်ကျည်းသီးကို သည်အတိုင်း ရောင်း၍မရသေးပါ။ သားအမိ တကုတ်ကုတ်နှင့် အခွံခွာရ၊ အစေ့ထွက် အောင် ထုရသေးသည်။

အေးဆောင်မူ အားလျှင် မအေကိုကူသည်။ သူ့တွင် ယာထဲပြေး၊ နွားစာ ရှာရ၊ နွားရေခပ်နှင့် အလုပ်များလှသည်။ သို့ဖြင့် ဆယ်ရက်ခန့်ကြာမှ မန်ကျည်းသီးများ အစေ့ ထုတ်၍ ပြီးသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် ကုလားမောင်း ငှားချိန်ကြည့်သောအခါ အချိန်ခြောက်ဆယ် ကျော်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက် တပြုံးပြုံးနှင့်ပါ။

‘အိမ်သုံးဖို့နဲ့ လူပေးသူပေးအတွက် တစ်ဆယ်လောက် ချန်ထားပြီး ကျန်သာ အားလုံး ရောင်းပစ်တာပေါ့ အမေရာ’

‘ဒါပေါ့ကွယ်။ ဈေးထဲမှာ တစ်ဆယ်သား၊ ငါးကျပ်သား၊ လက်လီဈေးကတော့ ဆယ်ငါးကျပ် နှစ်ဆယ်ဈေး ရှိတယ်။ လက်ကားဈေး ဘယ်လောက်များ ရှိမယ်ထင်လဲ လူလေး’

‘တစ်ဆယ်’

‘ရပါလိမ့်မယ် အားကြီး’

ဒေါ်သော့ မျက်စောင်းထိုးပြီး ဆိုသည်။

‘ငါးကျပ်ထက်တော့ မအောက်တန်ရာပါဘူး အမေရာ’

‘ငါးကျပ်ပဲ ထားပါလေ။ အချိန် ငါးဆယ်ကို ငွေနှစ်ရာငါးဆယ်’

အတွေးနှင့်တွက်ကာ **ဒေါ်သော့** ပီတိဖြစ်သွား၏။

မန်ကျည်းသီးအသစ်မှာ ဖျော်ရည်သမားများလည်းနှစ်သက်သဖြင့် **အေးဆောင်** မှာ ရက်မညောင်းမီ မြို့ဈေးတက်ရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ ထန်းခေါက်တောင်းအတွင်းပိုင်းတွင် အင်ဖက်အခြောက်တွေခံကာ မန်ကျည်းသီး ထည့်သည်။ အပေါ်မှလည်း အင်ဖက်ပင် ဖုံးထားသည်။

မန်ကျည်းသီးမှည့် ထည့် ထားသော ထန်းခေါက်တောင်းနှစ်လုံးတင်ကာ **အေးဆောင်**၏ လှည်း အိမ်ဝိုင်းထဲမှ ထွက်လာချိန်တွင် မိုးပင်စင်စင် မလင်းသေး။

အိမ်ဝိုင်းအတွင်းမှ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ထွက်လာပြီးမှ **မြသွယ်**ကို သတိရသည်။

‘မြသွယ်များ မြို့တက်အုံးမလား’

ရွာဟိုဘက်ဖျားသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အမြင် မသဲကွဲ။ သို့ရာတွင် ရွာလည်ပိုင်း ဆီမှာတော့ လှည်းတစ်စီး လာနေသလို လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နှင့် ။

‘ကိုအေးဆောင်ရေ၊ ဘာမှာအုံးမလဲ’

ရှေ့နားတွင် ရပ်ထားသော လှည်းကို မမြင်ဘဲ နောက်ရောက်လာသော လှည်းပေါ်မှ မိန်းမတစ်ယောက် လှမ်းအော်၏။ သူကား **မြသွယ်** ။

‘ငါက ဒီမှာဟ။ နင်လားလို့ ရပ်စောင့်နေသာ’

မြသွယ် ရှက်သွားသည်။

‘မသာကြီး၊ စောစောက အသံပြုပါလား’

အေးဆောင် နားထဲတွင် ဆိမ့်အီသွားသည်။ တဟဲဟဲ ရယ်မောလျက် နွားနှစ်ကောင်ကို တို့လိုက်သည်။ ရွာပြင်ရောက်၍ တာလမ်းဘေး လှည်းလမ်းပေါ်ရောက်လျှင် **မြသွယ်** ထင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းကာ **အေးဆောင်**လှည်းပေါ် ရောက်လာသည်။

‘သည်လိုဆိုတော့ မြသွယ်က လိမ္မာသား ဟဲဟဲဟဲ’

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘သေချင်းဆိုး ရိုးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်။ ကျုပ်လှည်းလေးမှာစိုးလို့ တော့ လှည်းကို လာစီးတာ သိလား’

‘စီးပါဗျာ စီးပါ။ ကုပ်ပေါ် တက်စီးအုံးမလား’

‘ပြောင်ချော်ချော်တွေ လုပ်မနေနဲ့ ကိုအေးဆောင်။ တော့ ငွေတစ်ထောင်ကလဲ ခုထက်ထိ မပြည့်သေးဘူးလား။ အမေကလဲ မေးလှပြီ။ ညည့်ကောင်ဟုတ်မှ ဟုတ်သေး ရဲ့လားတဲ့။ တောင်ပိုင်းက ငွေရှင်နဲ့ ဘာလိုလိုတဲ့’

မြသွယ် အတည်ပေါက် ပြောလာသည့်အတွက် **အေးဆောင်** ပြူးပြူးပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။

‘အမေလေးဗျာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါဟာ’

‘ဘာပဲပြောပြော အမေကျေနပ်အောင် အိမ်လာခဲ့အုံး။ ထင်းရောင်းပြီးရင် ဈေး တောင်ဘက်က တမာပင်ရိပ်က စောင့်နေမယ်နော်’

မြသွယ် သူ့လှည်းသို့ ပြန်သွားသည်။

လှည်းသည် မြို့အဝင် တာလမ်းပေါ်တက်နေရပြီဖြစ်သဖြင့် လှည်းကို ဂရုစိုက် ထိန်းရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ **အေးဆောင်** ပျော်သည်။ မိန်းကလေးဘက်က လောလာ သဖြင့်လည်း ပို၍ ပျော်သည်။

မြို့တွင်းလမ်းများသို့ **မြသွယ်၏** လှည်းခွဲထွက်သွား၍ မကြာမီ **အေးဆောင်၏** လှည်းလည်း ဆိုင်တန်းများရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ အလှကုန်ဆိုင်များနှင့် စတိုးများ လွန်လာသည်။ တောကုန်သာရောင်းသော တိုက်ဆိုင်ဝမှ တရုတ်မတစ်ယောက် လှမ်းမေး ၏။

‘ဆရာကြီး ဘာတွေပါလဲ’

‘မန်ကျည်းသီးမှည့်လေ၊ အချိန်ငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်’

‘ဘယ်ဈေးလဲ’

အေးဆောင် ရုတ်တရက် တွေဝေသွားပြီးမှ ကြိုကြိုပိုပို ပြော၏ ။

‘တစ်ဆယ်ဈေး’

‘အာ ဒီဈေး မရှိဘူး။ တစ်ကျပ်ခွဲရရင် ယူမယ်’

အေးဆောင် နတံ(နှင်တံ)နှင့် ဆင်းရိုက်ချင်စိတ်ကို ချုပ်တီးကာ လှည်းကို ဆက် မောင်းလာ၏ ။

‘ဘာတွေလဲဗျို့’

သည်တစ်ခါ မေးသူက ဗမာ။

‘မန်ကျည်းသီး အစေ့ထုတ်ပြီးသား၊ အချိန် ငါးဆယ်ကျော် ပါတယ်။ ဘယ်ဈေး ပေးမလဲ’

ထိုသူကလည်း တစ်ကျပ်ခွဲဈေးသာ ပေးသဖြင့် **အေးဆောင်** ဆက်မောင်းပြန် သည်။ ပဲ၊ နှမ်း၊ မန်ကျည်း၊ ထန်းလျက် ဝယ်တတ်သော တိုက်များ၊ အိမ်ရှေ့များသို့ တစ်တိုက်ပြီးတစ်တိုက် တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် ဝင်ရပ်သည်။ သူတို့သည် ညီညွတ်လှစွာ၏။ တစ်ကျပ်ခွဲထက် ပိုပေးသူမရှိ။

တဖြည်းဖြည်း နေမြင့်လာ၏။ ယမန်နှစ်က မန်ကျည်းမှည့်ရော၊ လဲမှို့ပါ သူရောင်း ခဲ့သော ဆိုင်ရှေ့သို့ နောက်ဆုံး သူရောက်လာ၏။ ထိုဆိုင်ကလည်း တစ်ကျပ်ခွဲပင်။

အေးဆောင် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ခုံတန်းလျားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဖောက်သည်ပဲဗျာ။ လက်လီ ဆယ့်ငါးကျပ် နှစ်ဆယ်ဈေး ပေါက် နေချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ ရောင်းတဲ့ လက်ကားဈေးဟာ အနည်းဆုံး တစ်ဆယ်တော့ ရှိမှာပါ။ ဒီတော့ သုံးကျပ်ပေးဗျာ’

‘မိတ်ဆွေ ပြောတာ ဟုတ်ပါသယ်။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒါတွေဝယ်လိုက်ပြီးရင် စင်အောင် ကျွန်တော့်မှာ ပြန်လုပ်ရသေးတာဗျ။ မန်ကျည်းစေ့ တစ်စေ့တစ်လေ ပါလာရင် ပိုးထိုးပြီး ပျက်စီးကုန်တာ’

‘ကျုပ်ပစ္စည်းက သန့်ပါတယ်ဗျာ’

‘ရောင်းတဲ့လူမှန်ရင် သည်လိုချည်းပဲပြောကြတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒါတွေ မကုန် မချင်း ကျွန်တော့်မှာ ငွေစိုက်ထားရတာဗျာ’

‘ဒါကတော့ဗျာ မြတ်တာလဲ ကြည့်အုံးမှပေါ့။ ကိုင်းဗျာ၊ မိတ်လဲ မပျက်ရအောင် နှစ်ကျပ်ခွဲ’

ထိုသူ ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်း၏။ **အေးဆောင်** နတံကောက်ကိုင်ကာ ဆတ်ကနဲ့ ထရပ်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တော့ဖြင့် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သဘောနဲ့ ပေးခဲ့ပါ။ နောင်လဲ ဆက် ဆံကြည့်ပါ ဘာညာနဲ့ ပြောလိုက်တာ ရွန်းရွန်းကို ဝေလို့။ အခုတော့ တစ်မျိုးပါလား။ ဒီမယ်မိတ်ဆွေ နေမြင့်ပြီဆိုပြီး ဈေးနှိမ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ အကုန်လုံးပြန်သယ်သွားပြီး ဟင်းရွက်ပြုတ်နဲ့ စားနေရင်လဲ နေလို့ရတယ် သိရဲ့လား’

အားရပါးရ ပြောခဲ့ရပေမင့် **အေးဆောင်** မကျေနပ်သေး။ စောင်းငန်း စောင်းငန်း ကြည့်လျက် လှည်းပေါ်တက်သည်။ ဘီး လေးငါးလှိမ့် လှိမ့်ပြီးချိန်တွင် သူထွက်လာသော ဆိုင်နှင့် တစ်အိမ်ကျော်တွင်ရှိသော ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ကလှမ်းပြီး လက်ပြ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

‘ခင်ဗျား အော်ပြောနေတာ ကျွန်တော်ကြားတယ်။ ကဲ ကျွန်တော် ငါးမူး ပိုပေး
မယ်။ ကြိုက်ရင် ချပေတော့’

အေးဆောင် တွက်ကြည့်သည်။ နှစ်ကျပ်ဈေးဆိုတော့ ငွေတစ်ရာ။ သို့ဖြင့်
နှစ်ရာငါးဆယ်ဈေး မရသည့်တိုင် တစ်ရာငါးဆယ် မှချရမည် မျှော်လင့်ထားသော
မန်ကျည်းအချိန် ငါးဆယ်ကို တစ်ရာဖြင့် ရောင်းလိုက်ရလေ၏။

ငွေတစ်ရာ ရင်ဝယ်ပိုက်ပြန်ရငြား **အေးဆောင်** မကျေနပ်။ လှည်းကို ရှေ့ဆက်ပြီး
ခဲတစ်ပစ်ခန့် မောင်းလာခဲ့သောအခါ လက်ဝဲဘက်တွင် မြို့နယ်သမဝါယမပွဲရုံကို တွေ့
ရသည်။

အေးဆောင် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှည်းရပ်ထားခဲ့ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီး
စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူအား မေး၏။

‘နောင်ကြီးတို့ မန်ကျည်းသီးမှည့် မဝယ်ဘူးလား’

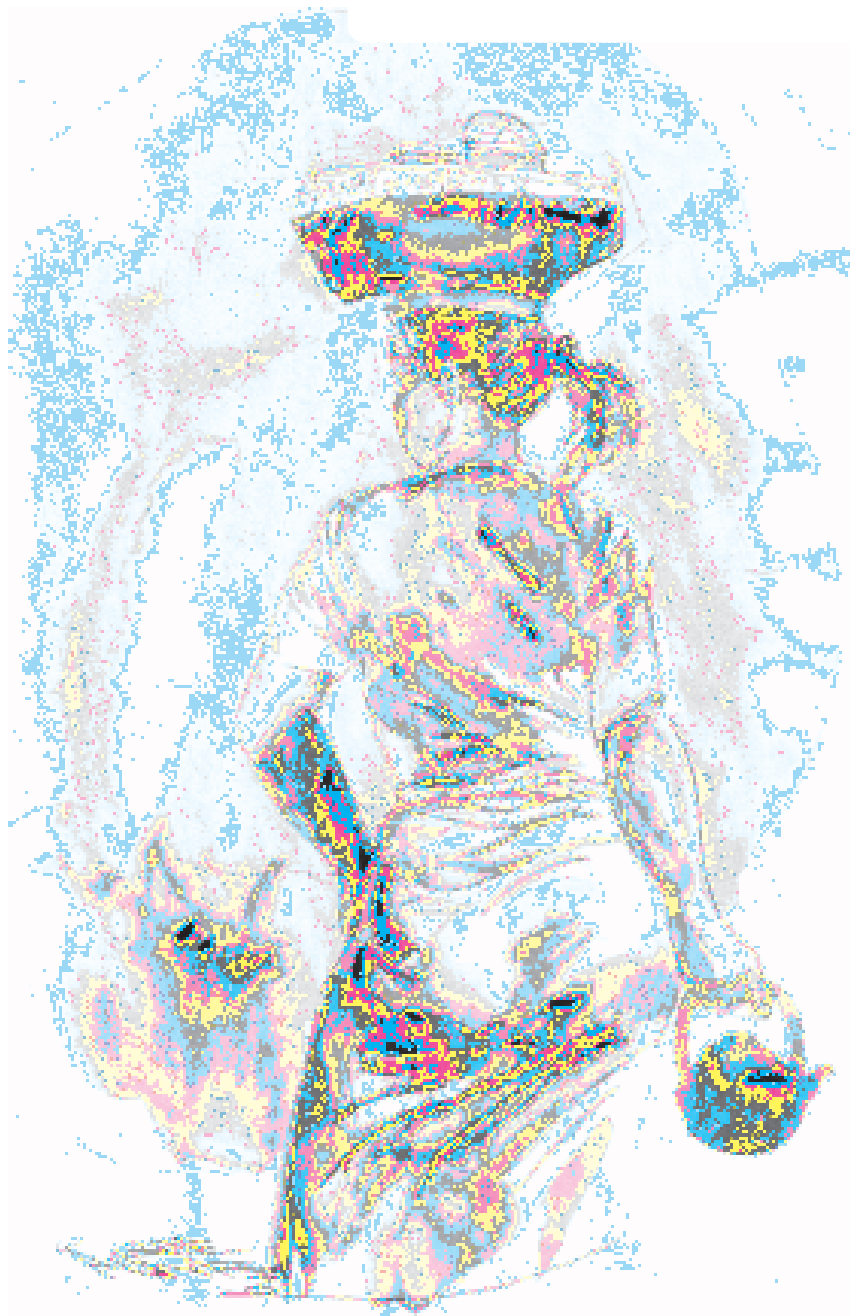
‘အစီအစဉ် မရှိသေးပါဘူးခင်ဗျာ’

‘နောင်နှစ်များကောဗျာ’

‘နောင်နှစ်များတော့ ဝယ်ကောင်းဝယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော **အေးဆောင်** ခြေလှမ်းများသည် အဝင်တုန်းက
လောက် မသွက်လက်ချင်တော့ပေ။

တနင်္ဂနွေထာင့်မှာ

အ ဂီထောင့်မှာ တစ်လိပ်လိပ်တက်လာသည်မှအပ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး တစ်ခွင်လုံးမှာ ပြာစင်နေသည်။ တဟူးဟူးတိုက်နေသော လေ၏ အနံ့နှင့် အငွေ့အသက်တို့တွင်လည်း မိုးရွာမည့် လက္ခဏာ မပါ။ သို့ဖြစ်ငြား **အေးဆောင်** စိတ်မပျက်ပါ။

တက်လာသော တိမ်လိပ်ကြီးသည် နေလုံးကြီးဘက်သို့ ဦးတည်နေသည် မဟုတ်ပါ လား၊ သည်တိမ်လိပ်ကြီး နေလုံးကို ဖုံးအုပ်မိလျှင် **အေးဆောင်** ကျေနပ်ပြီ။ မိုးရွာ သလောက်နီးနီး ဝမ်းသာမည်။ မည်းသိပ် ခဲချိပ်နေသော သည်တိမ်လိပ်သာ အုပ်မိလျှင် မနည်းအေးသွားမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

လက်ယာဘက် ယာခရီးတွင် ရှားစောင်းပြဿာဒ်တွေ ဖူးအံ့မူးမူး နီလွင်သော ဖူးစို့ကလေးတွေ ထွက်နေကြသည်ကို ပျပျကလေး မြင်ရသည်။ ရှားစောင်းမြင်းနားတို့မှ ရှားစောင်းပြဿာဒ်နှင့် အရပ်ချင်း မပြိုင်နိုင်သောကြောင့် ရှည်လျား ပြန့်ဝင်းသော လက်တံများတွင် မြရွက်နု သားမြေးတို့ကို မွေးမြူနေကြသည်။

ခရီးဘက်တွင်ကား **အေးဆောင်** တို့သားအမိ၏ ယာ။ မသိသူတို့မူ ‘အလကား သဲပြင်ကြီးပါ’ ဆိုကြမည်ဖြစ်ငြား၊ ကာလပေါက်ဈေး တစ်ကေ ရှစ်ထောင်လောက်ရှိသော မြေမသဲနုနုယာပြင်ကြီးမှာ ‘တုံး’ အုပ်ထားသဖြင့် ပြေပြစ်နေပေ၏ ။

သေသေချာချာကြည့်လျှင် သည်ဝါကျင်ကျင် သဲနုနုမြေမ အပြင်ကြီးထဲမှ မြေပဲ ပင်ကလေးတွေ အစို့အညောက် ပြုထွက်လာကြပြီ။ ယာခင်း ဗဟိုမျဉ်းကြောင်းတွင်မူ ဝါငုတ်တွေကို ထိုးထိုးထောင်ထောင် တန်းစီနေကြ၏ ။

အေးဆောင်သည် ထွန်တုံးပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါရင်း ထွန်သွားများကို ငုံ့ကြည့် နေမိ၏ ။ ထွန်ရေးဟောင်းတွင် ကဆုန်မိုးကြီး မိထားသဖြင့် ထွန်၍ ကောင်းလှ၏ ။ အမှိုက် သရိုက်နှင့် ပေါင်းများ မပါသလောက်၊ မငြိသလောက်ပင်။

ထွန်ချေးစာများသည် ဖြူစင်တောက်ပသော ပုလဲလုံးကလေးများကိုတစ်ကြောင်း ပြီး တစ်ကြောင်း ဖုံးအုပ်သွား၏ ။ ထွန်တုံးနောက် မလှမ်းမကမ်းတွင် ချိုးတစ်အုပ်သည် ထွန်ကြောင်းထဲမှ အစာကို လုယက်ကောက်ယူနေကြ၏ ။

အမှိုက်မပါ၊ ပေါင်းမငြိသော ထွန်သွားများကို **အေးဆောင်** ငုံ့ကြည့်နေခြင်းမှာ အကြံအိုက်နေသောကြောင့် ကြည့်မိ ကြည့်ရာ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကေတစ်မတ် သာသာရှိသော ယခု ထွန်ဆဲနေရာကလေးမှာ မြေပဲ မချရသေး။ မချရသေးချင်းမှာ တမင်ချန်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ၊ ယခု မည်သည့်အရာချရလျှင် ကောင်းမည်နည်း၊ စဉ်းစား နေခြင်းဖြစ်၏။

‘ပဲစဉ်းငုံ ချရကောင်းမလား၊ ပဲကြီးချရကောင်းမလား။ နွားစာပဲကြဲရ၊ ဟာ ကုလား ပဲရိုးနဲ့ အရွက်နဲ့ပဲ နွားစာရနေပြီပဲ’

သို့အစဉ်တွင် တစ်စုံတရာ သတိရသဖြင့် တနင်္ဂနွေထောင့်ဘက်သို့ ဆက်ကနဲ့လည် ရှည်ကာ ကြည့်မိ၏။ ကန်ကြိုးကို ဆွဲမိမတတ်ဖြစ်သွားပြီးမှ တံဖျာကို မြှောက်လိုက်၏။

‘နေမပူခင် သွားလိုက်ကြစမ်း သားတို့ရေ’ နွားနှစ်ကောင်ကို အားပေးလိုက်သည်။ သူ့လည်ပင်းကို ဆတ်ကနဲ့ ရှည်စေသောအရာမှာ ပွေးဖြစ်သည်။ သည်ပွေးမှာ ပွေးလည် ပွေးနပ်ဖြစ်၏။ ပွေးတွင်းအဝ ဥမင်အမိုးကို ပါးပါးကလေး ရှပ်ကာ ဥမင်အဝ ဖွင့်ထားပြီး သုံးခွမ့်နိုးဖြင့် စောင့်၏။ ပွေးတို့ထိုးစံ ကျစ်စာ လာထိုးမြဲရှိငြား သည်ပွေး မလုပ်။ အဝေးကြီးမှ ကျစ်စာထိုးပြီး ပိတ်သွား၏။

ကောင်းကင်ကျ ထောင်ချောက်၊ မြားထောင်ချောက်တို့ဖြင့် လုပ်ပြန်သည်။ မမိ။ ပွေးလမ်းကြောင်း အဆက်မပြတ် တူးပြီးလိုက်သောအခါတွင် ထနောင်းပင် အမြစ်များ အောက် ဝင်ခို၏။

ယခု လူပြော သူပြော နောက်ဆုံးနည်းဖြင့် စမ်းသပ်ထားရာ မိမိ သိချင်၏။ သည်နေရာသို့ သွားနေလျှင် အသွားအပြန်ဆိုပါက ထွန်နှစ်ခေါက်စာလောက် လစ်ဟင်း မည်။ သည်အထဲ ပုလဲပက်ပြီး ယခု ထွန်နေသော အကွက်တွင် ဘာချရမည် မသိသေး။

သည့်နှယ် အကြံအိုက်နေဆဲတွင် **အေးဆောင်** မျက်လုံးများသည် တစ်ဖက် ယာခင်းထဲသို့ ရောက်သွားပြန်၏။ တစ်ဖက်ယာခင်းနှင့် သည်ယာခင်းကို ဝပင်တန်းကြီး သာ စဉ်းခြားထားသည့်အတွက် တရွေ့ရွေ့ လှမ်းဝင်လာသူကို သေချာစွာမြင်ရ၏။

‘**မြသွယ်**’ နောက်ကျိနေသော **အေးဆောင်** ခေါင်းသည် ကြည်လင်သွားပါပြီ။ မရွှင်မလန်းဖြစ်နေသော မျက်နှာကြီးမှာလည်း ကြည်လင် စင်စင်းလာပါသည်။

မြသွယ်သည် သနပ်ခါးထူထူလိမ်းထား၏။ အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် လုံချည် ခပ်နွမ်း နွမ်းကိုဝတ်ကာ ရေနံဝနေသော နှီးခမောက်ကို ဆောင်းထား၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ **အေးဆောင်** မျက်စိထဲတွင် **မြသွယ်** မှာ လှနေသည်သာ။ အစုတ်ဝတ်ဝတ်၊ အကောင်း အဝတ်ဝတ် **မြသွယ်** ကို ချစ်သည်။ ကြိုက်သည်။ တွယ်တာမြတ်နိုးသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

မြသွယ်သည် ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ယူလာသော အဝတ်စုတ်ကို ပစ်ချရင်း အေးဆောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာက တစ်ဆက်တည်း ပြုံးပြလိုက်၏။ အေးဆောင်ရင်မှာ ကြည်နူးသွားရပေ၏။ မောသမျှ ပန်းသမျှ နွမ်းသမျှတို့ လွင့်စဉ်ပြေး ပြီ ထင်ရလေ၏။

- J -

ဟို ယာခင်းဘက်တွင် အေးဆောင် ရှိသည်။ မုန်ညင်းထူသည်ဆိုကာ မြေပဲ မချ သေးဘဲ ချန်ထားခဲ့သော မြေကေတစ်မတ်ခန့်ကို ယနေ့မှ ပုလဲဓါတ်မြေဩဇာပက်ပြီး ထွန်မည်ဖြစ်သည်ကို မြသွယ် သိထားသည်။

မုန်ညင်းသည် မြေပဲ၏ ရန်သူဖြစ်သည်။ မြေပဲနုကလေးများကို မုန်ညင်းထိုးပြီ ဆိုလျှင် မြေပဲခင်းပိုင်ရှင် ငိုခန်းပေတည်း။

သည်မုန်ညင်းမြက်မျိုး ပြုတ်စေချင်လျှင် ပုလဲပက်ပြီး လေးစပ်ထွန် သုံးလေးည သိပ်ထားရသည်ဆို၏။ သည်နည်းကို မြစ်နောက်ဖက်ရှိ လယ်သမားများထံမှ ရသလား၊ ဥယျာဉ်သမားများထံမှ ရသလား၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြံဆခြင်းလား ဟူသည်ကိုကား မြသွယ်မသိ၊ မြသွယ်အပေ ဦးသက်ကအစ သူတို့တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံး သည်နည်းကို ယုံကြည် လက်ခံနေကြကြောင်းကိုမူ မြသွယ် သိသည်။

သည်မုန်ညင်းကြောင့် ချန်ထားသောအကွက်တွင် အေးဆောင်ရှိသည် ကို ယာတဲ ခြေမလှမ်းခင်ကတည်းက မြသွယ် သိထားခဲ့သဖြင့် သူ့ကို မကြည့်ဘဲနေမည်၊ သို့ဆိုလျှင် သူမနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်မည်တွေးကာ မကြည့်ဘူး စိတ်တင်းထားပြီး ဝင်ခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့် ကြည့်မိရ၊ ပြုံးမိရပါလိမ့်။

‘ကြည့်ပါအုံး၊ ငါပြုံးတာမြင်တော့ သူပြုံးလိုက်ပုံကြီးကလဲ ပြဲသွားတဲ့ ပါးစပ်က ဟိုဘက်နားရွက် သည်ဘက်နားရွက် ထိတော့မတတ်ဘဲ’

သို့ဖြစ်ငြား မြသွယ်သည် ခေါင်းပြန်ငုံပြီး ကြည်နူးနေသည်။ ရင်ထဲတွင် ချမ်းမြ နေသည်။

ထန်းပင် ပင်စည်အလား နက်မှောင်သော အသားအရောင်ရှိသူ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို မြသွယ် အင်မတန်ချစ်သည်။ မြသွယ် စိတ်ဆိုးလည်း အပြုံးမပျက်၊ မြသွယ် စိတ်ကောက်လည်း ပါးစပ်ကြီးဖြဲကာ တဟဲဟဲဖြင့်။

ကြည်နူးစိတ်မွန်သွားသောကြောင့် ရုတ်တရက်သော် မြသွယ်မှာ မေ့လျော့ သွား မတတ် ဖြစ်ရ၏။ လူမသိ သူမသိ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ကူနေ့ဆည်ရင်း စဉ်းစားတော့မှ ပေါ်လာတော့သည်။

‘ဪ၊ ငါ ဝါကောက်ဖို့ လာတာပါကလား’

သည်အတွက်ကြောင့်လည်း လွယ်အိတ်ယူလာသည်။ အပြန်တွင် ဝါပေါက်တွေ ထည့်လာရန် အဖေပုဆိုးစုတ်ပါ ယူလာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် အဖေမှာစကား ကြားရ၏။

‘ပဲချတုန်းက ဝါပင်တွေ ခုတ်မပစ်တာက ပေါက်ခါနီး အသီးတွေမြင်ရလို့ မခုတ် တာပဲ သမီးရေ၊ သည်တခါ ကောက်ပြီးရင်တော့ ခုတ်ရတော့မယ်’

မြသွယ်တို့စိုက်သော ဝါမျိုးမှာ ရေကြိုက်သော ချည်မျှင်ရှည် ဝါမျိုးမဟုတ်ပါ။ ပိုးမွှားနည်းပါးပြီး ရောဂါဒဏ်ခံနိုင်၊ ရေငတ်ခံနိုင်သော ဝါကြီးမျိုး ဖြစ်သည်။

ယင်းတို့ကိုလည်း ဦးစားပေး မစိုက်ပါ။ မြေပဲ လေးငါးကေကြားတွင် တစ်တန်းမှာ သုံးလေးပင်နှုန်းဖြင့် ယာကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ဖြစ်စေ၊ ဘေးအစပ်တွင် ကပ်လျက်ဖြစ်စေ တစ်ကြောင်းစိုက်ကြသည်။

ချည်မျှင်ရှည်ဝါက တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် စိုက်ရငြား မြသွယ်တို့ သီးညှပ်ဝါကြီးမူ သုံးလေးနှစ်ကြာမှသာ တစ်ကြိမ်အသစ်ပြန်စိုက်သည်။ မြသွယ် ယခု ဘိတ်ဆုံး ကောက် မည့် ဝါပင်တန်းမှာ တစ်နှစ်သားသာရှိသေး၏။ ပြာသိုလမှစ၍ ဝါကောက်ခွဲရာ ယခုထက် ထိ မတိုးသေး။

မတိုးသေးစေကာမူ သည်တစ်ကျော့ ကောက်ပြီးလျှင် ခုတ်ပစ်တော့မည်။ အငုတ် ဟောင်းများ ထွက်လာသော အကိုင်းအခက်သည် ပိုမိုစည်ကားစွာဖြင့် ပင်သစ်အောက် မယိုသော ဝါပေါက်များကို ပေးလိမ့်မည်။

မြသွယ်သည် သူ့ကို ဝါပင်ကြားမှ လှမ်းကြည့်သေးသည်။ သူ တံဖျာ တဝဲဝဲဖြင့် ကျောပေးကာ ထွန်ကို မောင်းသွားနေသည်။ သူ့ကျောပြင် သပိတ်ရောင်ကြီးမှာ ချွေးသီး ချွေးဥများ လက်လက်ထနေပေ၏။

လွယ်အိတ်ကို လည်ပင်းတွင် စွပ်မိပြီးဖြစ်ငြား လက်ကိုင်ထားပြီးသား ဝါပေါက် ကိုပင် မြသွယ် မခြေမိသေး။ အေးဆောင်ကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်၏။

‘ငါ့ကို တောင်းဖို့ဆိုပြီး ငွေစုထားတဲ့ ငွေကလေး၊ သူ့အမေ မမာတာနဲ့ တော်တော် များ လျော့သွားပြီလား။ သူ သူ့စိတ်များ ဆင်းရဲနေရှာရော့လား’

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အေးဆောင်၏ ထွန်သည် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ပြန်ကွေ့လာတော့မှ **မြသွယ်**သည် အကြည့်သိမ်းကာ ဝါပေါက်များကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ဝါကိုင်း ဝါရွက်များ ပေါ်တွင် လိမ္မော်ရောင်၌ အပြောက်ချယ်သော နှစ်ကောင် တွဲပိုးကောင်လေးတွေ မြူးတူးနေကြ၏။ **မြသွယ်**သည် တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်း၊ တစ်ပင်မှ တစ်ပင် သွက်လက်စွာ ရွှေ့ရင်း အလုပ်ထဲသို့ စိတ်သွင်းလိုက်သည်။

‘ငါ့ဖို့ ထမင်းထုပ် မပါဘူးလား ဟ’

နွားမောချိန်သည် ထွန်နားပြီး ထမင်းစားချိန် ဖြစ်၏။

ညက ထမင်းကြမ်းကျန်လျှင် တလက်စတည်း ထမင်းထုပ် ထုပ်ပြီး ယူလာလေ့ရှိသည်ကို **မြသွယ်**သိ၏။ ထမင်းကြမ်းမကျန်လျှင် **အေးဆောင်** အမေသည် အပြေးအလွှားချက်ပြီး ထမင်းထုပ်ကို လှူကြံ့ပါးလေ့ရှိသဖြင့် **မြသွယ်** မကြာခဏ ယူလာရလေ့ရှိသည်။ ဤသည်ကို ရည်စူးပြီး မေးကြောင်း **မြသွယ်** နားလည်ပါသည်။

မေးသံကြားရသဖြင့် **မြသွယ်** လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်တွင် **အေးဆောင်၏** ရင်ဘတ်ကြီးမှာ ချွေးတွေရွဲနေရုံသာမက ဖိုထိုးဘိသကဲ့သို့ ဟိုမှာ ရပ်ထားခဲ့သော နွားနှစ်ကောင်နှင့် အပြိုင်မောနေ၏။

မြသွယ် ရင်ထဲ သိမ့်ကနဲ့ လှုပ်သွား၏။

သည်ချွေးတွေကို သုတ်ပေးပြီး အဖေပုဆိုးစုတ်နဲ့ ယပ်ခတ်ပေးလိုက်ရရင် သူဘယ်လောက် အမောပြေလိုက်မလဲ။

သည်နှယ် ရင်မှာ အကြင်နာဝင်လာငြား သတိဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ချက်ချင်း ပြန်ချုပ်ရ၏။

‘အင်မတန် လက်ရဲ ဇက်ရဲရှိတဲ့ လူ၊ မျက်နှာချို သွားသွေးလို့’

သတိကို ကိုယ်တွေ့အသိဖြင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ **မြသွယ်၏** အင်္ဂါတူးသံ ပေါ်လာတော့သည်။

‘တော့ဖို့ ထမင်း ယူလာရအောင် တော်က ကျုပ်တို့ရဲ့ စာရင်းငှားလား’

‘သည်လိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ’

ဝါပင်တန်းများကို အလယ်ကထားလျက် **မြသွယ်**ရှေ့သို့ **အေးဆောင်** ရောက်လာသည်။

‘ပြောမှာပဲ’

‘တော့ဖို့ ထမင်းယူလာရအောင် ကျုပ်က တော့ဇနီးလားမေးပါ ဟီးဟီး’

‘သေနာကြီး’

ဟန်လုပ်ပြီး သေနာကြီးဆိုလိုက်ရငြား ထိုးသော မျက်စောင်းတွင် ကျေနပ်ရိပ်
ကလေးများ ပါသွားသည်ကိုကား မြသွယ် မတားဆီးနိုင်။

‘နွားမောလို့ နားနေတုန်းမှာ ထမင်းစားမှ အလုပ်တွင်မှာပေါ့ဟ။ နွားအမောပြေလို့
ပြန်ထွက်ခါမှ ထမင်းရောက်လာရင် ဘယ်မှာ အလုပ်တွင်ပါတော့မလဲ။ အမေကလဲနော်’

အေးဆောင် ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ခေါင်းကုတ်သည်။ သည် ညည်းတွားသံ
ကြောင့် မြသွယ် မျက်လုံးလှန်ကြည့်မိသည်။

‘ကြည့်စမ်း သူ့ခမျာ ခုထက်ထိ အမောမပြေသေးဘူး။ ရင်ဘတ်မှာလဲ ချွေးတွေ
ဖုန်တွေနဲ့ ရောလို့ပါကလား’

မြသွယ် ကြည့်သည်ကို **အေးဆောင်** မသိ။ ဝါပေါက် လေးငါးပေါက်ကို လှမ်းပေး
ရင်း မေးသည်။

‘နင့်အဖေက ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဒီအပင်တွေကို ခုထက်ထိ မခုတ်ဘဲ ထားသေးတာ
လဲဟ’

‘ခုခုတ်တော့မယ် ပြောလိုက်ပါတယ်တော့’

‘အခုလို အရိပ်ခိုစရာရူးတုန်းမှာ ခုတ်မှ ဝါပင်မှာ ကပ်နေတဲ့ အကောင်တွေ
သေမှာဗျား’

ဝါပင်တွင် ကျရောက်သော လိမ္မော်ရောင် ပြောက်တောက်တောက်နှင့် သည်နှစ်
ကောင်တွဲ ပိုးကောင်များသည် ဝါပင်နှင့် မျိုးရင်းချင်းတူသော ချဉ်ပေါင်ပင်၊ ဗောက်ခွေး
ပင်၊ ရုံးပတီပင်များတွင်လည်း မှီခိုနိုင်သည်။ လက်ပံပွင့်ကိုလည်း မှီခိုနိုင်၏။

ယခုနှယ် ပဲကြီးပြီးစ ကာလ၊ မှီခိုစရာ နားနေစရာ အရိပ်အာဝါသ ခေါင်းပါးချိန်
တွင် ဝါကိုင်းများကို ခုတ်ပစ်ပါက ကျဲကျဲတောက် နေရောင်အောက်က သဲပြင်တွင်
နှစ်ကောင်တွဲပိုးကောင်များ ပျက်စီးကုန်လေ့ရှိပေသည်။

အရိပ်ခိုစရာ ပေါင်းပင်၊ သီးနှံပင်ရှိလာခါမှ ခုတ်ပစ်လျှင်ကား ရှေ့နှစ်တွင် ထွက်လာ
မည့် ဝါပင်၏ ရွက်သစ်ကိုင်းသစ်များမှာ ပိုးဟောင်းပိုးသစ် နှစ်အား နှိပ်စက်သဖြင့်
ကောင်းလှရန် မလွယ်တော့ချေ။ **အေးဆောင်**က ဤသည်ကို ရည်ရွယ်ပြောလိုက်ရာက
တနင်္ဂနွေထောင့်မှ ပွေးကို ဖြတ်ကနဲ သတိရ၏။ သို့ကြောင့် ဝါတန်းဘေးမှ ခွာမည်ပြုစဉ်
လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်၏။ **မြသွယ်၏** အဖေ **ဦးသက်**ဖြစ်၏။

‘ဟိုမှာ ယောက္ခမကြီးလာနေပြီဟေ့’

မြသွယ် လှည့်ကြည့်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြား ဆဲရေးသည်။

‘မသာကြီး သူ့မှာ ဒါနဲ့ပဲ အိုသေတော့မယ်’

- ၃ -

ဦးသက်သည် ယာတဲသို့ ယနေ့လာရန် စိတ်ကူးမရှိချေ။ ဝါပင်များကို နက်ဖြန်မှ လာခုတ်မည် ကြံစည်ထားသည်။

သို့သော် မြသွယ် ဝါကောက်ရန်ထွက်သွားပြီးမှ တစ်ဖက်ယာတွင် အေးဆောင် ရှိနေမှန်း သတိရသည်။ သူ့သမီးနှင့် အေးဆောင် ကြိုက်နေမှန်းလည်း သူ့သိနေသည့် အတွက် အရံအတားအဖြစ် သမီးငယ်ကို နောက်ထပ်လွတ်မည် စိတ်ကူး၏။ အငယ်မမှာ မြသွယ် လုပ်သမျှကို သဘောတူသူဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် ဇနီးကိုလွတ်မည် စိတ်ကူးသေး၏။ သည်အမယ်အိုကြီးလည်း အေးဆောင်ဘက်တော်သားမို့ မဟန်သေးချေ။ သို့အတွက် ခမောက်ဆောင်းကာ ဓားမတိုတစ်ဘက်၊ ဒန်ရေချိုင့် တစ်ဘက်ဆွဲပြီး ထွက်လာခါမှ 'ကိုဖိုးသက် ယာထဲသွားမှာ ဖြင့် ထမင်းထုပ်ကလေး ဆွဲသွားပေးစမ်းပါတော်' ဟု လူကြုံပါးခံရ၏။ ထမင်းထုပ် ပေး လိုက်သူမှာ အေးဆောင် အမေ ဒေါ်သော့။

ဦးသက်သည် အဝေးကြီးကတည်းက သူ့သမီးကို လှမ်းကြည့်ရာ ဝါပင်တန်း ဟိုဘက်ရှိ အေးဆောင်ကို မမြင်ရသဖြင့် ကျေနပ်သွားသည်။ ဝါပင်များအပေါ်တွင် ကဲကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ထွန်နားနေသည်ကို မြင်ရ၏။

'အေးဆောင်ရေ၊ ထမင်းပါတယ်ဟေ့။ ထမင်း ထမင်း'

ထိုအချိန်တွင် အေးဆောင်သည် သူရည်မှန်းရာ တနင်္ဂနွေထောင့်သို့ ရောက်လု နေပြီ။

'ဟေး အေးဆောင်'

'ဗျိုး'

'ထမင်းပါသဟ ထမင်း'

ဆာလောင်လျက်ရှိစဉ်ကို ထမင်းအသံကြားရသည်။ ပွေးသည် အေးဆောင် စိတ်ကူးထဲမှ ပျောက်သွား၏။ အေးဆောင် ပြေးလာသည်။ လှည်းလမ်းဘက်ရှားစောင်း ရိပ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ ထမင်းလုပ်ကို အတင်းဖြေစား၏။

ဟင်းဟူ၍ မည်မည်ရရ မပါ။ ညတုန်းကကျန်သော ငါးပိဖုတ် အကပ်ကလေးနှင့် ငရုတ်သီးထောင်းမျှသာ။

သို့တစေ အေးဆောင် ပလုတ်ပလောင်း လွေးသည်။ ဦးသက်က သူ့အနီးမှ ခွာခါနီးတွင် လှည့်မေး၏။

‘မင်း ဘာထွန်နေသာလဲကွ’

‘မုန်ညင်းထနေလို့ ပုလဲပက်ပြီး ထွန်တာပါ အရီးရ’

‘ငါ့လခွေးတဲ့။ မုန်ညင်းသတ်သာ သိတာပေါ့။ ပြီးရင် ဘာချမယ် စိတ်ကူးလဲ မေးတာဟ’

‘ပဲကြီးချရ ကောင်းမလားလို့ဗျ’

‘ပဲကြီးလဲ ကောင်းသားပဲ၊ နှမ်းလဲ ကောင်းသားပဲ’

‘ကျုပ်တို့ မြေမျိုးက နှမ်းမကြိုက်ပါဘူး အရီးရာ။ မြေနီသဲဝင်းမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ’

အေးဆောင်စကား မဆုံးတဆုံးမှာပင် **ဦးသက်**က ဝါပင်တန်းထိပ်သို့ ရောက်သွားကာ **မြသွယ်**ကောက်ပြီးသား အပင်များကို ‘ငါးပိုင်း’မျှ ခုတ်ချပစ်နေပြီ။

လေသည် တဟူးဟူး တိုက်နေဆဲပင်။ သို့ဖြင့် **ဦးသက်**ပါးစပ်မှ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်သည် ရဲကနဲ ရဲကနဲ ကျွမ်းအားကောင်းနေသည်နှင့်အမျှ မီးပွားများကလည်း **အေးဆောင်**ဘက်သို့ အမျှင်တန်းလျက် လွင့်လာ၏။ **အေးဆောင်**မှာ အသားကို မီးပွားမကပ်အောင်လည်း ရှောင်ရာ ထမင်းလုပ်ကိုလည်း ခွံ့ရနှင့် အလုပ်များနေ၏။

အေးဆောင် အဖြစ်ကို အတန်ကြာမှ **ဦးသက်**မြင်သည်။ ဟားတိုက်၍လည်း ရယ်သည်။

‘မီးပွားလွင့်တယ်ဗျို့၊ အော်ပြောပါတော့လားဟ’

‘အဟီး၊ အားနာလို့ဗျ’

‘မင့်ဖေကလွှား အားနာရသလား။ မင်းထမင်းစားနေတာပဲ’

သို့သော် **အေးဆောင်**မှာ ထမင်းတစလယ်ချက်ကို ကွမ်းတစ်ယာညက်ကြာ အောင်စားသူမဟုတ်ရကား **ဦးသက်**ပြောနေဆဲမှာပင် ထမင်းထုပ်ကို ပြန်ထုပ်ပြီးသား၊ သစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေ၏။

‘သည်ဘက်အရိပ်မှာ ရေရှိတယ်နော’

ဦးသက်လှမ်းပြောသော်လည်း **အေးဆောင်** လက်မဆေးပါ။ ရေလည်းမသောက်ပါ။ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားသည်။ ဝါငုတ်များကြားမှ ဆေးလိပ်တို့ကို ကောက်ယူပြီး တနင်္ဂနွေထောင့်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားပြန်သည်။

‘သည်ကောင် ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်’ တွေးရင်း **ဦးသက်** မျှော်ကြည့်၏။

အေးဆောင်ဘက်မှ တနင်္ဂနွေထောင့်ဖြစ်၍ **ဦးသက်**တို့ဘက်မှ အင်္ဂါထောင့် ဖြစ်သော ထနောင်းပင်အောက်တွင် **အေးဆောင်** တကုန်းကုန်းဖြင့် အလုပ်များနေ၏။

‘ဟေ့ကောင် ဘာတွေလဲဟ’

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

‘ပွေး၊ အရီးရ’

ပွေးသံကြားသည်နှင့် ဦးသက် မျက်လုံးကျယ်သွားကာ သွက်သွက် လှမ်းလာခဲ့သည်။ ပွေးဆိုလျှင် သူ့ယာထဲ ကိုယ့်ယာထဲ ရွေး၍မရ။ ယနေ့နံနက် သူ့ယာထဲရှိနေပေမင့် နေ့လယ်တွင် ကိုယ့်ယာထဲ ရောက်လာလား လာတတ်ရာ မျိုးဖြုတ်ထားမှ။

ဝင်ခုတ်တန်လျှင် ခုတ်ရန်၊ ဝင်တူးတန်လျှင် တူးရန် ဦးသက် အသော့လှမ်းလာခြင်းဖြစ်၏။ **အေးဆောင်**သည် မြေပွဲကို တူရွင်းငန်းပြားဖြင့် ယက်ဖယ်နေ၏။

‘မင့်ဥစ္စာက အစုံလဲ မဟုတ်ပါကလား’

အေးဆောင် ပြန်မဖြေဘဲ ခွေးယက်သလို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဘယ်တစ်လှည့်ညာတစ်လှည့် ယက်ထုတ်နေပြီ။

‘တူရွင်းနဲ့ ကော်ပါဟ’

‘အဝပိတ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ အရီးရ’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အစိုဓါတ်ပေါ်လာလျှင် တူရွင်းကို တစ်လှည့်သုံးပြီး ကော်ပြန်သည်။ သုံးကော်မျှသာ ကော်ရသေးသည်။ ပွေးတွင်းဝ ပေါ်လာသည်။ တပြိုင်နက်ပင် ထောင်းကနဲ အပုပ်နံ့ကြီး ထွက်လာ၏။

‘ပြေးပါအုံးလားကွ။ သစ်မြစ်ကြားမှာ ပုန်းပါအုံးလား’

အေးဆောင်သည် ကြိုးဝါးပြောဆိုရင်း ပွေးတွင်းထဲမှ တစ်စုံတရာကို တူရွင်းဖြင့် ကော်ထုတ်သည်။ ပုပ်ဟောင်သော အနံ့သည် ပိုမိုပြင်းထန်လာကာ ပုပ်ရိစပြုနေပြီ ဖြစ်နေသော ပွေးသည် သွားကလေးအကျဲသားဖြင့် မြေပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

‘ဟား တယ်ဟုတ်ပါလား။ မင်းဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဟကောင်ရ’

ဦးသက်က မေးမြန်းယင်း ပွေးဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်သဖြင့် **အေးဆောင်**မှာ ‘အရီးမကိုင်နဲ့၊ အဆိပ်တွေ’ဟု အလျင်တဆော အော်ပြောလိုက်မိ၏။

‘ဘာအဆိပ်လဲကွ’

‘အင်ဒရင်းလေ အရီးရ’ အင်ဒရင်းမှာ အသက်သုံးဆက် ဆက်ပြီးသေစေသော အလွန် အဆိပ်ပြင်းသည့် ဝါပိုးသတ်ဆေးဖြစ်၏။

‘အင်ဒရင်း ဟုတ်လား’ **ဦးသက်**က ထိုင်လျက်က လှည့်ကြည့်ကာ မေး၏။

‘ဟုတ်ကွ။ အင်ဒရင်းက သူ့နဲ့မထိဘဲ သူ့အငွေ့ရှုမိလဲ အဆိပ်သင့်တာပဲမဟုတ်လား အရီးရ။ အဲဒါကြောင့် သစ်မြစ်တွေကြားထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေသွဲ့ ကောင်တွေအတွက် တွင်းဝမှာ အင်ဒရင်းတွေ လောင်းပြီး ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သာ တစ်ခါထဲ တွင်းဝလာပြီး ခေါင်းစိုက်သေရော မဟုတ်လား’

အေးဆောင် လွန်စွာ ကျေနပ်နေချေသည်။ **ဦးသက်လည်း** သူ့နှယ် ဝမ်းသာကာ ချီးမွမ်းစကားဆိုလိမ့်မည် မျှော်လင့်၏။ သို့ရာတွင် **ဦးသက်က** အေးတိအေးစက် အမှု အရာဖြင့် ထရပ်၏။

‘ထောင်လို့မရ လိုက်လို့မရတဲ့ ပွေးတွင်းထဲကို နောက်ဖေးသွားထည့်လိုက်ရင်လဲ ပွေးပြေးပြီးသားပါကွာ၊ ကြွက်သေကောင်ပုပ် ခွေးသေကောင်ပုတ်ကို ထည့်ရင်လဲ ရတာပဲကွ။ ပွေး သိပ်ကြောက်တာများ’

နည်းသစ်တစ်ခုကို သိရသောကြောင့် **အေးဆောင်** နားစိုက်ထောင်ကာ မှတ်သားနေ၏။ သို့စဉ်တွင် **မြသွယ်**ကလည်း စူးစမ်းသည့်သဘောဖြင့် သူတို့ဘက်လာနေပြန်ခါမှ **ဦးသက်က** အပြစ်တင်စကားဆို၏။

‘မင်း အခု လောင်းထားသာ အနည်းဆုံး တစ်ပုလင်းတော့ ရှိမယ်။ အင်ဒရင်း တစ်ပုလင်းအပြင်ဈေးနဲ့ဆို သုံးလေးဆယ်ကွ။ နှမြောစရာကွာ။ မကုန်သင့်သာ ကုန်တယ်’

သည်အချိန်တွင် အနား၌ **မြသွယ်** မရှိနေပါမူ **အေးဆောင်** ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေမည်။ ယခု **မြသွယ်**ရှေ့တွင် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့စေတနာကို ရင်ကော့ပြီး ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

‘ပွေးပြေးအောင် လုပ်ရင်လဲ ကျုပ်ထဲက ပွေးက အရီးတို့ယာထဲပြေးပြီး အရီးတို့ ပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ဆီးမှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က အနစ်နာခံပြီး ကိစ္စတုံး ပစ်လိုက်တာ’

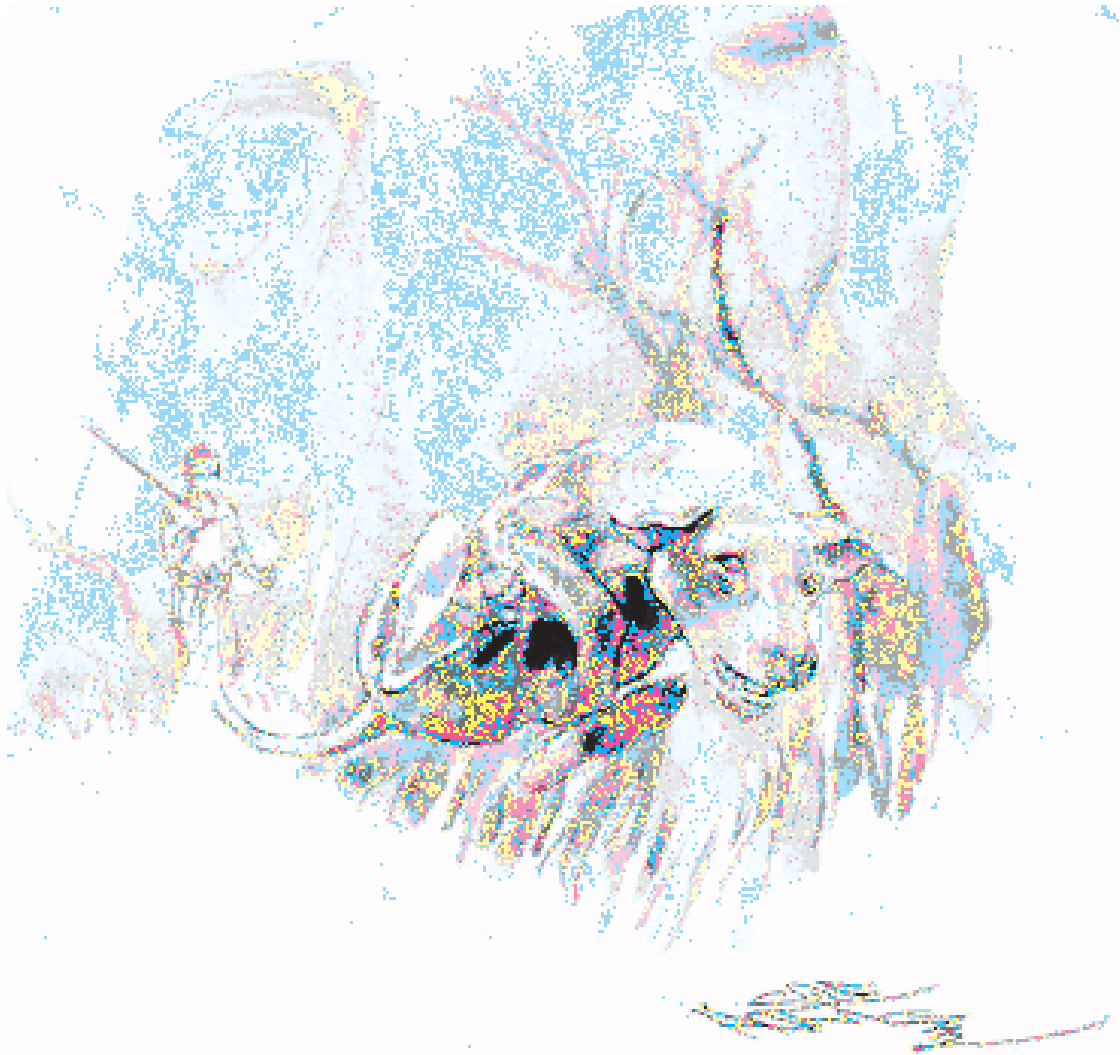
အေးဆောင် ဝင့်ကြားစွာ ပြောအပြီး၌ တူရွင်းထမ်းလျက် လှည့်သွားသည်တွင် **ဦးသက်က** လှမ်းဆွဲ၏။

‘အမယ်လေး မောင်မင်းကြီးသား။ မောင့်ပွေးကို မောင်ပြန်မြှုပ်ပါအုံးဗျာ။ မမြှုပ်ဘဲထားခဲ့လို့ ကျီးစားရင် ကျီးသေမယ်။ အဲဒီကျီးကို ခွေးစားရင် ခွေးသေအုံးမယ်။ အဲဒီကောင်တွေ ရေကန်ထဲ ဆင်းရင် မင်းတို့ ငါတို့ အဆိပ်သင့်တော့မှာပဲ ။ လာပါလာပါ။ ပြန်မြှုပ်ပါ’

မြသွယ်ရှေ့တွင် အပြစ်တင်ခံရသောကြောင့် **အေးဆောင်**မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ပြန်အလှည့်တွင် ‘ဟုတ်သားပဲ။ လူကြီးကိုက ကရော်ကမည်နဲ့’ ဟု **မြသွယ်**က ဝင်ပြောလိုက်သည့်အတွက် ခေါင်းကို ငုံ့သည်ထက် ငုံ့ထားလိုက်ရလေ၏။

ဘဝလျှောက် ချိတ်မြိန်

နေ

က ပူလှပါဘိသန့်ငံ။

ထွက်သစ်စ ရွက်နုများသည် ဖုန်စောင်ကို ခြုံလျက် အိပ်မောကျနေကြ၏။

လေသည် သဲ့သဲ့ကလေးသော်မျှ မခတ်၊ တံလျှပ်များသာ တရိပ်ရိပ် တမျှင်မျှင် တက်နေသော သဲပင်လယ် ယာစပ်စောင်ကြီးမှာ လုံးဝငြိမ်သက်နေပေ၏။

အခါတိုင်းမူ ချိုးကူသံကလေး တစ်စတလေ ဥသြခွန်းတွဲ ချိုသံ တစ်ခွန်းတလေ ကြားရတတ်၍ အသက်ရှိသေးသည် ထင်ရ၏။ ယနေ့မူ အငြိုးတကြီး ပူလောင်နေသော နေရောင်အောက်မှာ ပကတိ အသေကောင်ကြီးသဖွယ် ငြိမ်သက်နေပေသည်။

အေးဆောင်မှာ ခါးဝတ်ပုဆိုးကိုဖြေပြီး ယပ်ခတ်ယင်း သူအရိပ်ခိုရာ ရှားစောင်းလက်ညှိုးပင်ကို မော့ကြည့်၏။ နဂိုက အရွက်မွဲငတ်သော ရှားစောင်းလက်ညှိုးပင်မှာ ကြောင်ကုတ်ခံရသော စက္ကူယပ်တောင်နှယ် အရိုးအပြိုင်းပြိုင်း ထနေလေသည်။ သည်အပင်က မည်သို့လျှင် အရိပ်ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့ဖြစ်ငြား သည်နားတစ်ဝိုက်တွင် သည်အပင်သာ **အေးဆောင်**အတွက် အရိပ်ခိုစရာရှိ၏။ စိမ်းသော ရှားစောင်းရိုးများကြားတွင် ရွက်ခြောက်ကလေးများ ညပ်နေကြ၏။ ကပ်ငြိနေကြ၏။ ဖွတ်သည် သည်သစ်ရွက်ခြောက်များကြားတွင် တသားတည်း တစ်ရောင်တည်းဖြစ်လျက် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ခိုကပ်လေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် **အေးဆောင်** ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း၊ တစ်ခက်ပြီးတစ်ခက်၊ မျက်လုံးကို ရွှေ့ပြောင်းသည်။ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်တလေကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

သူသည် ဆွမ်းခံပြန်ချိန် မတိုင်မီကပင် ထမင်းစောစော စားပြီး အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။ ဖွတ်လိုက်ရန် လိပ်ရှာရန် ရည်ရွယ်၍၊ လှံတစ်ချောင်း ဓားမတိုတစ်လက်သာ ယူလာခဲ့သည်။ ခါးပိုက်ထောင်ထဲတွင်ကား ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်သုံးလိပ်နှင့် မီးခတ်တစ်လုံး။

ယခု မွန်းတိမ်းစပြုပြီ။

လိပ်လည်းမတွေ့ ဖွတ်လည်းမရ။

ကုန်းလိပ်သည် ယာခရီးအစပ်ချိုများတွင် ဝပ်လေ့ရှိသည်။ သူ၏ ခြေလေးချောင်းဖြင့် ယက်၍ ပွမွလာသော မြေပွထဲသို့ ကိုယ်ကို ခရုဗေပတ်ပြီး ဝင်လေ့ရှိသည်။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးဝပ်နေသောကြောင့် အမှတ်မဲ့သွားသူများ မသိသော်ငြား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပါမူ မြေကြီးတွင် ဗေရစ်ထင်သည်ကို မြင်ရနိုင်သည်။ သည်သို့ဆိုလျှင် လှံဖြင့် ဆဆကလေးထောက်ကြည့်၊ စမ်းကြည့်လိုက်ပါက လိပ်ကိုတွေ့ပေသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အေးဆောင်မှာ တမြန်နေ့ကမူ ယာနှစ်ခင်းကျော်ရုံဖြင့် လိပ်သုံးကောင်ရခဲ့သည်။ အိမ်အပြန်တွင်လည်း ဖွတ်တစ်ကောင် ရသေးသည်။ ယနေ့မူ ယာငါးခင်း ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပိန်ကပ်နေသော ပုတတ်ကလေးတစ်ကောင်ကိုသာ ရွတ်ကနဲ့ ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူသည် ဝန်းကျင်ပတ်ချာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ မြက်ခြောက်ဖုံးသော ကုန်းမဲ့ မွဲများ၊ အရွက်မဲ့ ရှားစောင်းပင်များ၊ ထနောင်း၊ သနပ်ခါးနှင့် တံလှုပ်အရိပ်များ။ ဟိုး အတော်ဝေးဝေးတွင်မူ နွားတစ်အုပ်ကို မြင်ရသည်။ မည်သူ့နွားတွေပါလိမ့်။

နွားအုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းက ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိသည်။ မီးခိုးပြာညှိညှိသည် သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ချောင်းအလား ထိုးတက်သွားသည်။ လေငြိမ်နေပုံပြသော သက်သေပင်။

အေးဆောင်သည် ဆေးလိပ်ငွေကို တအားရှိုက်လိုက်သည်။ ပြောင်းဖူးဖက်နုကို အစီခံလုပ်ထားသော ဆေးလိပ်သည် တစ်ချက်ရှိုက်ရုံဖြင့် ချိုမွှေးသော အရသာကို ခံစားရကာ အမောပြေသွား၏။ ယခုသော် မချို။ အမော မပြေ။ ရင်တွင်းရော အာခံတွင်းပါ ပူလောင်ကာ ရေငတ်လာ၏။ ဆေးလိပ်ကို တစ်ဖွာသော် အရသာတွေ့နိုး၊ နောက်တစ်ဖွာသော် ချိုမြိန်နိုး၊ ဆက်ဖွာလေလေ ရေငတ်လေလေ။

သို့ကြောင့် ဆေးလိပ်မီးကို မြေပြင်တွင် အသာဖိ၍ မီးငြိမ်းသတ်စဉ် ရွတ်ကနဲ့ အသံကြားရ၏။ **အေးဆောင်** မလှုပ်ရှားဘဲ အသာစောင်းကြည့်၏။ ရင်ထဲတွင် အေးကနဲ့ ဝမ်းသာသွား၏။ ဖွတ်ကြီး။

ဆေးလိပ်ကို အသာချသည်။ လှံရိုးဆီသို့ လက်ကို ရွှေ့သည်။ လှံရိုးကို ဆုပ်မိလျှင် အသက်အောင့်လျက် အသင့်ဖြစ်အောင် ဆွဲယူသည်။ ဖွတ်ကြီးကလည်း **အေးဆောင်**ကို မသင်္ကာကြည့် ကြည့်နေသည်။ လှံတံသည် လေထဲ မြောက်သွားသည်။ ဖွတ်လည်း ရွတ်ကနဲ့ ပြေးသည်။ ဖွတ်နောက်သို့ ဓားမတိုပါ ပျံဝဲသွား၏။ ဖွတ်ကို မထိ။ **အေးဆောင်**သည် ဓားကို အပြေး ကောက်၏။ မရ၊ လှံကို ဆွဲ၏။ ပါလာသည်။ ဖွတ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။ ရှေ့တွင် ရေးစီးကြောင်း သက်ရင့် မြောင်းရှိ၏။ သည်ထဲသို့ ဖွတ်ကြီး လျှောက်နဲ့ အဝင်တွင် လှံဖြင့် လှမ်းပစ်ပြန်သည်။

‘တောက် ... ဒဏ်နာလိုက်တာကွာ’

လှံသွားသည် ဖွတ်ဘေးရှိ ဖွတ်ချေးမြေကို ဝင်စိုက်လျက် ယိမ်းခါနေ၏။ ဖွတ်လည်း ‘ထူးတွင်း’ထဲဝင်သွားလေပြီ။ **အေးဆောင်** လက်ဖျားခါသည်။ မချင့်မရဲ တက်ခေါက်သည်။

‘ရန်လုံမပါလို့ရန်လုံမပါလို့’
တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တမ်းပြန်သည်။

အေးဆောင်မှာ စိတ်ပျက် မောပန်းစွာဖြင့် ရှားစောင်းလက်ညှိုးပင်ရင်းသို့ ပြန်လာသည်။ တောလည် လိုက်လိုသော ရန်လုံအား ငေါက်ငန်းထားခဲ့မိသည့်အတွက် မိမိကိုယ် ကို အပြစ်တင်ရုံမက ဗြက်လက်လေးလုံး အရှည်တစ်တောင်ဆုပ်ခန့် ရှိသော ဖွတ်ကြီးကို မြင်ယောင်နေ၏။

ပြေးရင်းလွှားရင်း ကျကျန်ခဲ့သော ဆေးလိပ်များနှင့် မီးခတ်ကို လိုက်လံကောက် သိမ်းနေစဉ် ခွေးဟောင်သံများကြားရသည်။ ခွေးမှာ နှာတွင် အဖြူနှင့်အနက် ကျား ထားသည်။

‘ဟာ ငပျော့ခွေးပါလား’

- J -

ငပျော့၏ ခွေး ကျားဘို့သည် တအားဟိန်းရင်း **အေးဆောင်**ထံ ပြေးလာသည်။ သို့ဖြစ်ငြား အနားအရောက်တွင် အမြီးယမ်းကာ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

‘ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ’

သန်းပင်တစ်အုပ်နောက်မှ ပေါ်လာသော ငပျော့လက်ထဲတွင် လင်းမြွေတစ်ကောင်ပါလာသည်။ မြွေကို ခွေပြီး နွယ်ဖြင့် စည်းထားသည်။

‘နည်းတာကြီး မဟုတ်ပါလားဟ၊ ဘယ်နားက ရလာတာလဲကွ’

အေးဆောင် ဝမ်းသာအားရ မေးသံဖြင့် ကြို၏။

‘ဖိုးပိန့်ယာထိပ်က မန်ကျည်းပင်နားကရတာကွ။ ကျားဘို့နဲ့ တွေ့လို့ မန်ကျည်းပင်ပေါ် တက်အပြေးမှာ ငါရောက်သွားတာနဲ့ တိုးတာကိုးကွ။ ဘာရမလဲ အမြီးဆွဲပြီး မြေကြီးနဲ့ ကိုင်ရိုက်လိုက်တာ တစ်ချက်ပဲဟေ့’

အနည်းဆုံး တစ်ပိဿခန့်ရှိမည်။ ငပျော့မိသားစုအတွက် နှစ်နပ်တော့ ကောင်းကောင်း ဖူလုံမည်။

‘မင်းဘာလုပ်နေတာလဲကွ’

‘ငါလား ...’

အေးဆောင် မဖြေတတ်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

သည်ပုံဖြင့် ယာကြိုယာကြားတွင် ရောက်နေသူသည် သူ့နှယ်ပင် ဟင်းစားရှာဖွေသူ ဖြစ်ကြောင်း ငပျော့ သိပါသည်။ သိပါလျက်နှင့် မေးသောကြောင့် ‘ငါလား’ တွင် ရပ်နေရ ခြင်းဖြစ်၏။

‘မြသွယ်ကို စောင့်နေတာဖြင့် ဒီမှာ မစောင့်နဲ့ဗျား။ ဖိုးပိန်ယာရဲ့ ဟိုဖက်ရိုးစပ်မှာ အဖော်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ထင်းခွေနေ ထင်ပါကွာ’

မြသွယ်နှင့် အေးဆောင် တို့ကြိုက်နေကြသည်ကို ထနောင်းနှစ်ခွ တစ်ရွာလုံး သာမက ရွာနီးနားပတ်ဝန်းကျင်ကပါ သိ၏။ သို့ကြောင့် **မြသွယ်** အား စောင့်နေသည် အထင်ဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘တော်စမ်းပါကွာ’

‘ဟောဗျာ’

သူတို့ ကောက်ကွေးနေကြသည်။ သည်အကြောင်းကို မသိသော ငပျော့ မျက်လုံး ပြူးရ၏။

မြသွယ် ကောက်ပုံကလည်း အဆန်းသား။

လွန်ခဲ့သည့် ခုနှစ်ရက်က နာနတ်ရွက်တစ်ရွက် ခုတ်ခဲ့ပါဟု **မြသွယ်** က မှာ၏။ ‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’ မေးသောအခါ ဆေးလိပ် ‘ကြိုးစည်း’ လုပ်ရန်ဟု သိရလေသည်။

အိမ်တွင် ဆေးလိပ်လိပ်သောက်သူများအတွက် မာအောင် ကျစ်အောင် ‘ပွတ်’ ပြီး သား ဆေးလိပ်ကြီး ပွမသွားအောင် စည်းနှောင်ရန် စည်းကြိုးလို၏။ အပ်ချည်ဖြင့် ချည်ရလျှင် အပ်ချည်တစ်လုံးဈေးက အနင့်သား။ သို့ကြောင့် နာနတ်ရွက်ရိုင်းကို အပုပ် စိမ်ကာ ထုရိုက်လျှော်လိုက်လျှင် ရရှိလာသော နာနတ်ချည်ဖြင့် ဆေးလိပ်စည်းကြ၏။

သို့ဖြစ်ငြား သည်နာနတ်ပင်မှာ ပေါများစွာ၏။ ရွာနားတွင် ရှိသည်။ **မြသွယ်** တို့ ယာထဲတွင်လည်း ရှိသည်။ ယာသွားလမ်းတွင်လည်း မလိုချင့် အဆုံး။

သို့ဖြစ်၍ ‘နင့်ဘာသာနင်ခုတ်ပါလား’ ကျီစားမိသည်။ သည်ကတည်းက သူ့ကို **မြသွယ်** မခေါ်သည်မှာ ယနေ့ထက်ထိ။ သည်အကြောင်းကို ငပျော့ ရိပ်မိပုံမရသည့် အတွက် တအံ့တဩ ‘ဟောဗျာ’ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘ဟောဗျာတွေ ... ဟောဗျက်တွေ လုပ်မနေနဲ့။ ငါ ဓားနဲ့ ထ, တွက်လိုက်ရမလား’

‘အံ့မာ ... ငါက အကောင်းပြောတာပါဗျာ’

ငပျော့ ဆေးလိပ်မီး တဖွားဖွားဖြင့် ထွက်သွားသည်။ သူတစ်ပါး သောက်သော ဆေးလိပ်နဲ့မှာ **အေးဆောင်** အတွက် မွှေး၏။ ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ်ဖြင့် ဆေးလိပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီးမှ ရေပိုက်မည်ကို တွေးမိ၍ မီးမညှိရဲ။

‘မြသွယ်တို့ ဆီမှာများ ရေပါမလား’
သည်နှယ်တွေးမိပြီး မြသွယ်တို့ဘက် သွားရကောင်းနိုး စိတ်ကူးပြီးမှ ‘ပေ’ နေလိုက်
သည်။

‘မသွားဘူး ... မသွားဘူး။ သူ့ လာချော့တယ် ထင်နေဦးမယ်’
သို့သော် ရေငတ်သည်။

အနီးဆုံး ရေရနိုင်မည့်နေရာကို စဉ်းစားသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ကိုရင်ကြီးချောက်တွင်
ရေရှိနိုင်သေးသည်။ ကိုရင်ကြီးချောက်မှာ တစ်မိုင် ပျော့ပျော့ ဝေးသည်။ **အေးဆောင်**တို့
ဘ၏ ဘများလက်ထက်တုန်းက ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး တောရဆောက်တည်သွားခဲ့သော
နေရာဖြစ်သောကြောင့် ကိုရင်ကြီးချောက် ခေါ်သည်ဆို၏။

နေသည် တိုးပြီးများ ပူလာရော့လား ထင်ရအောင် ပူ၏။ **အေးဆောင်**မှာ ခေါင်း
ကို ခမောက်ဆောင်းထားသဖြင့် အပူသက်သာငြား၊ ကျယ်ပြန့်သော ကျောမည်းကြီးမှာ
မီးကျီခဲ အတင်ခံထားရသည့်နှယ် ပူလောင်လှ၏။ အလွှားအလွှား ကွာကျနေသော
အဖတ်ကြီးတွေကသာ ကျောပြင်ကို ဖုံးမထားလျှင် သည့်ထက် ပူလိမ့်မည်။

သို့သော် သည်အပူကို သူ မမူပါ။

သွားရင်း လာရင်း လိပ်ကျင်း တွေ့နိုး၊ ဖွတ်တွေ့နိုးဖြင့် မြေပြင်ပေါ် မျက်စိဝေ
လိုက်၊ သစ်ပင်ကြီးကြီးတွေ့လျှင် မျက်စိကစားလိုက်ဖြင့် လျှောက်သည်။ သဲဆန်သော
မြေတွင် ယက်ကန် ယက်ကန်ရုန်း၍ ကျောက်ဖြုန်းမြေနီပေါ်ရောက်လျှင် သွက်သွက်
လျှောက်သည်။

တော်ရုံတန်ရုံ ကျောက်ခဲအချွန်နှင့် ငုတ်ဆွေးသည် သူ့ခြေထောက်ကို မတိုးပါ။
ခြေဖဝါးသည် သဲပူထဲတွင် နှစ်ရှည်လများ ထည့်လှော်ထားခဲ့သောကြောင့် ကျက်နေပြီ။
အကျက်လွန်ကာ ဖနောင့်များတွင် အက်ကွဲနေ၏။ ကျောက်ခဲကလေးများ သည်ဖနောင့်
ကွဲထဲ၌ ညပ်လျက်ပါလာကြကာ တစ်နေရာအရောက်တွင် ပြုတ်ကျ ကျန်ခဲ့ကြ၏။ မကြာမီ
ပင် လစ်ဟာနေသော ဖနောင့်ကွဲထဲသို့ ကျောက်စရစ်ခဲတစ်ခဲ အလည်ရောက်လာပင်။

အေးဆောင် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးရည်ဖုံး နေချေပြီ။

အပေါ်က ပူသည့်နည်းတူ မြေကြီးကလည်း အပူဟပ်သည်။ ကြမ်းထူသည့် နေရာ
ရောက်လျှင် ပိုပြီး ဟပ်ခံရသည်။ ဆူပွက်နေသော ရေနွေးအိုးဝ,တွင် မျက်နှာအပ်ထား
ရဘိသို့။

လေပြည်အေးလေး တစ်ချက်ဝေ့လာသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အေးဆောင် ခြေလှမ်းများ သွက်လာသည်။ **အေးဆောင်**သည် ရိုးခြောက် ကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ရင်း လေပြည်သုတ်သည့်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ မွဲအိုသော မြေပြင်နှင့် ပြာဟောက်သော ကောင်းကင်အစပ်မှ မှိုင်းမှုန်မှုန် မြင်ကွင်း။

လေပြင်းကြီးကျမည်လော၊ လေပွေကြီး လာမည်လော၊ တစ်ခုခုပင်။

ကိုရင်ကြီးချောက်ထိပ်တွင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ သည်မှာတော့လည်း သာယာပါဘိ၊ အေးချမ်းပါဘိ။ ငှက်မျိုးစုံတို့၏ အသံများဖြင့် စည်ဝနေသည်။

သည်မျှ အကောင်ပလောင်စုံနေလျှင် ချောက်ထဲတွင် မုချ ရေရှိမည်။ ထို့ပြင် ကြော့ကွင်းသမား၊ ပြောင်းသမားများလည်း ရှိလိမ့်မည်။

အေးဆောင်သည် ညောင်ပင်ရိပ်တွင် အပန်းဖြေရင်း မျက်လုံးကို အလုပ်ပေး သည်။ ငှက်ထောင်သူများ မရှိပေ။

‘ဟာ ... ဒုက္ခပဲဟေ့’

မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးလျက် **အေးဆောင်** အော်မိသည်။ ငှက်ထောင် သူမရှိခြင်း မှာ သည်နေရာတွင် ငှက်စည်ကားလေ့မရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် စည်ကားလေ့မရှိရသနည်း။ ချောက်အတွင်း၌ ရေမရှိသောကြောင့်ပါတည်း။

သို့ဖြစ်လျှင် ယခု အဘယ်ကြောင့် စည်ကားနေရသနည်း။ လေပြင်း ကျမည်ကို ကြိုတင်သိသောကြောင့် အပင်ကြီးကြီးတွင် လာရောက်မှီခို ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ချောက်အတွင်းသို့ **အေးဆောင်** ပြေးဆင်းသည်။ အမှန်ပင် ရေမရှိ။ စမ်းရေခန်းခွဲသည် မှာ ဆယ့်လေးငါးရက်ရှိပြီ ထင်ရသည်။

နောက်ဆုံး ချောက်ကမ်းပါးနံရံတွင် ရေကွက်ကလေးတစ်ကွက် တွေ့ရသဖြင့် **အေးဆောင်** စုပ်သောက်ရသည်။ အေးလိုက်သည့်ရေ။ အရသာရှိလိုက်သည့် ရေ။ ပင်ပန်းသမျှတို့ လွင့်စင်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်တွင် လေပြင်းတိုက်ခတ်လာ၏။ တဝေါဝေါ အသံကို ကြားရပြီ။ ညောင်ပင် ကြီး မလှုပ်သေး။

တအောင့်ကြာမျှ ကြာသွားသည်။ လေမလာသေး။ သည်သို့ဆိုလျှင် လေကြမ်း ပြီဟု **အေးဆောင်** တွက်လိုက်၏။ ကမ်းပါးတစ်ဖက်သို့ ကပ်လာရင်း အမေ့အတွက် တွေးတောပူပန်မိလေသည်။

သံပုံးလှည်း အစီးတစ်ရာခန့် အပြင်းမောင်းနှင်လာသည့် အသံမျိုးဖြင့် လေပြင်း ကျရောက်လေပြီ။

ကြီးမားခိုင်မြဲလွန်းသဖြင့် တော်ရုံလေကို ထိမထင်ဟု ထင်ရသော ညောင်ပင် ကြီးမှာ ကိုင်းဖျား ကိုင်းနားတွေ ပြတ်လွင့်ကုန်၏။ အားကိုးတကြီး လာရောက်ခိုလှုံသော ငှက်ကလေးများလည်း၊ သစ်ရွက်များနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားကြသည်။

အေးဆောင်မှာ ကမ်းပါယံများ၊ ကျောက်တုံး ကျောက်စိုင်များ ဝန်းရံနေသော ချောက်ထဲရောက်နေ၍ ဖုန်ဒဏ် အမှိုက်သရိုက်ဒဏ်နှင့် ကိုင်းကျိုး ကိုင်းပဲ့ ထိရိုက်ခံရ မည့်ဘေးမှ လွတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှောင်ပိန်းနေသည်။ ဖုန်တိမ် တိုက်ကြီးသည် နေရောင်ကိုပင် ဖုံးအုပ်ထား၏။

ဖြတ်ကနဲ့ အမေ့ကို ပြေး၍ သတိရ၏။

အမေသည် ဟိုဟာဆွဲ သည်ဟာသိမ်းဖြင့် အလုပ်များနေပေလိမ့်မည်။ စကောက လွင့်၊ စကောက လန်၊ တောင်းပလုံးက လေနောက်ပါမို့ ဗျာများနေသော အမေသည် ဖုန်ကြားထဲတွင် ဟိုတိုး သည်တိုက် ဖြစ်နေရှာပြီလော။ တစ်နေနေရာမှ လွင့်လာသော ထန်းရွက်နှင့် ရိုက်မိပြီး လဲကျနေပြီလော။ သစ်ကိုင်းကျိုးနှင့်မှ လွတ်ပါလေစ။

အမေမှ တစ်ဆင့် ဆက်၍ အိမ်ကို စိုးရိမ်ပြန်သည်။

အိမ်ကို ထမ်းရွက်ဖြင့် မိုးထားသည်။ လေဒဏ်ခုခံနိုင်ရန် ဖိထားသော တုံးများမှ ခိုင်ပါမည်လော။ တုံးတွေ ပြုတ်ကုန်၍ ထန်းရွက်တွေ လွင့်ယုံကုန်ပြီလော။

‘ဟာ နွားတွေ’

နွားတွေမှာ တင်းကုပ်ထဲတွင်ရှိ၏။ တင်းကုပ်မခိုင်၍ ပြိုကျမှဖြင့်။ အမေ၊ အိမ်၊ တင်းကုပ်၊ နွား၊ အမေ၊ အိမ်။

အေးဆောင် သတိလွတ်သွားသည်။ ကမ်းပါးကို ကပ်ခိုနေရာမှ အိမ်ပြန်ရန် ခုန်ထ လိုက်သည်။ ချောက်အလယ်သို့ ပြေးထွက်သည်။ လက်မောင်းခန့်တုတ်သော သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်း ဝှီးကနဲ့ ပြေးလာသည်။ **အေးဆောင်** ငုံ့ရှောင်ကာ ကမ်းပါးပြေးကပ်ရ၏။

အရဲမကိုးဝံ့ပြီ။

ရင်းတွင်း၌ မည်မျှ ပူလောင်နေရငြား၊ **အေးဆောင်** မထရဲတော့ပါ။ လေသံကို နားစွင့်ရတော့သည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

လေသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့၍ လျော့၍ လာ၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းရပ် သွားသည်။ လေငြိမ်သွားသော်ငြား ကောင်းကင်သည် မှုန်မြဲ မှုန်နေဆဲ။ နေမင်းသည် လည်း ငုပ်လျှိုးနေမြဲ နေဆဲ။

အေးဆောင်သည် ဓားမတို ခမောက်နှင့် လှံကို ကောက်ယူကာ ရွာသို့ အသော့နှင့်ခွဲ သည်။ ဖုန်မှောင်ကြီး ဆက်ကျနေလျှင် နေမဝင်မီ မှောင်လိမ့်မည်။ လ၊ မရှိ၊ ကြယ်မရှိနှင့် ပို၍ ခက်နိုင်သည်။

သို့သော် အလာလမ်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ ကမ်းပါးစောက်ကို ကွေ့ပတ် တက်မိချိန် တွင် ဖုန်တိမ်ထုနောက်မှ နေလုံးကို မြင်ရလေသည်။

‘ဟာ ... အစောကြီး ရှိသေးတာပဲ’

အေးဆောင် အားရဝမ်းသာ အော်၏။ အော်မိသည်နှင့်အမျှ အသွားလည်း နှေးလာသည်။ ရွာသို့ မျော်ကြည့်သောအခါ ဖုန်လုံးကြီးသာ မြင်ရ၏။ ထိုအခါ ‘ရွာဆီမှာ တော့ လေမငြိမ်သေးဘူး ထင်တယ်’ တွေးကာ သွက်သွက် လှမ်းမိပြန်သည်။

သို့ဖြင့် **အေးဆောင်**၏ ခြေလှမ်းသည် သွက်လိုက် နှေးလိုက် ဖြစ်နေ၏။ ကောင်း ကင်တစ်ခုလုံး ဖုံးအုပ်နေခဲ့သော ဖုန်ခဲကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပြယ်သည်နှင့်အမျှ နေသည်လည်း ကျောကွဲအောင် ပူမြဲ ပူပြန်တော့သည်။

ဝံသာနုပင် ချုံစပ်မှ ပြောက်ကျားကျား ပုတတ်သုံးကောင် ပြေးထွက်သွား၏။ **အေးဆောင်** စိတ်မဝင်စားပါ။ သည်ရာသီတွင် ပုတတ်များ ပိန်လှီလွန်းသည်။ မတတ်သာ လွန်း၍ ဖမ်းယူချက်စားရလျှင်လည်း အရိုးနှင့် အရေကိုသာ ဝါးရချိမ့်မည်။

သို့ကြောင့် လိပ်နှင့် ဖွတ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

တောင်ပြိုချောက်သို့ ရောက်လာသည်။ တောင်ကြီးတစ်လုံးကို ထက်ခြမ်း ခြမ်း ထားသည့်နှယ် မတ်စောက်သော ကမ်းပါးပြတ်သည် ဝါးနှစ်ပြန်ခန့်မြင့်၏။ အောက်ဘက် တွင် ချုံများကြား၌ လူသွားလမ်းပေါ်သို့ ဥနှံပင်တစ်ပင်က ထွက်ပြီး မိုးနေ၏။

အေးဆောင်သည် ဥနှံပင်ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်သည်။ ပျားနှစ် ကောင် ပျံ့ထွက်သွားသည်။ ပျားလေးကောင်ဝင်သွားသည်။ ဟော ... သုံးကောင် ထွက် လာပြန်ပြီ။ ဟော ...နှစ်ကောင်ဝင်သွားသည်။ ဟုတ်ပြီ ... ပျားစွဲ(ပျားအုံ) ရှိသည့် လက္ခဏာပါတကား။

ထို့ကြောင့် ဥနှံပင်နားသို့ ကပ်လာသည်။ ပျားများသည် ဝေးဝေးက ကြည့်ရစဉ်က ထက် အဝင်အထွက်များနေ၏။ သည်သို့ဆိုက ပျားစွဲသည်ကား သေချာပြီ။

သို့ဖြစ်ကြား၊ လူတက်၍ ဖြစ်မဖြစ် စိစစ်ရဦးမည်။ ဥနှဲပင်သည် မူလက မတ်မတ် ထောင်ထောင် ပေါက်နေခဲ့ရာမှ ချောက်ဘက်သို့ လဲကျခဲ့သည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ များတွင် အမြစ်တွယ်အားကောင်းသောကြောင့်သာ၊ ပြုတ်မကျဘဲ တုံးလုံးကြီး ရှင်နေ ခြင်းဖြစ်၏။

အေးဆောင်သည် ဥနှဲပင် ပင်စည်ပေါ်သို့ လေးဘက်တွားကာ လျှောက်ကြည့်၏။ ပင်စည်လှုပ်သဖြင့် ပျားတွေထလာသည်။ **အေးဆောင်**ကို ဝိုင်းတုပ်သည်။ **အေးဆောင်** ကား ပန်းပွင့်များဖြင့် အပေါက်ခံရဘိသို့ အေးဆေး ဖြည်းညင်းစွာ တိုးလာလေ၏။

ပျားတွေ ပိုများလာပြီ။

အေးဆောင် ခမောက်ဖြင့် ပုတ်ရင်း ပျားစွဲကို မြင်ရရန် ကြိုးစားသည်။ သစ်ရွက် တွေကို ဖယ်သည်။ သစ်ကိုင်းတွေကို ဖယ်သည်။ လက်မောင်းတွင် ဥနှဲကိုင်း ခြစ်ရာများ ပွနေသည်။ ဖြူသော အစင်းကြောင်းများမှ သွေးစို့လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း တံတောင် ဆစ် အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ခြင်းခြင်းနီနေလေ၏။

ပျားစွဲသည်၊ ပင်စည်အောက်ဘက်သို့ ဖြာထွက်နေသော အကိုင်း၏ အရွက်များ ကြားတွင် ခိုလျက်စွဲနေသည်။ ရွက်စိမ်းနုများကြားမှ အရည်ပြည့်သော ပျားလဘိုကြီးကို မြင်ရပုံမှာ ငွေလမင်းကြီးနှင့်ပင် တူချေသေးတော့။

အေးဆောင်သည် ပျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် တုပ်သည့်ကြားမှ ပျားစွဲဆီသို့ လက်လှမ်းသည်။ ကောင်းကောင်း မမီတတ်။ မမီချင်။

ပျားရည်ထည့်စရာ ဗူးခွက်ပါလျှင် လပို့ကို နည်းနည်းချင်းဖဲ့ယူကာ ညှစ်ချသော် ဖြစ်၏။ ထည့်စရာ မပါသည့်အခါတွင်ကား ပျားစွဲတည်ရှိသော သစ်ကိုင်းကို ချိုးယူ ရသည်။

ဥနှဲကိုင်းသည် မာကျစ်ပြီး ခိုင်၏။ တော်ရုံဖြင့် ချိုး၍မရ။ တဖန် ဥနှဲကိုင်း အခက် များလည်း ကွေးကွေးလိမ်လိမ် ထွေးထွေးယှက်ယှက် ရှိလွန်းသည်။ **အေးဆောင်**မှာ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ချိုးရသည်။ အကိုင်းက မကျိုးသေး၊ မပြတ်သေး။

သစ်ကိုင်းကို ဓားဖြင့်ခုတ်ရန် မလွယ်ပေ။ ဓားလွှဲပြီး ခုတ်စရာ နေရာမရှိ။ သို့ကြောင့် သည်းခံပြီး ချိုးနေရ၏။

သစ်ကိုင်းသည် တစ်ချက်ချိုးရုံဖြင့် ဖြောင်းကနဲကျိုးပြတ်မသွားလျှင် ဟိုဘက်လှည့် ချိုးလိုက် သည်ဘက်လှည့်ချိုးလိုက်ဖြင့် အမျှင်ပြတ်အောင် ကြိမ်ဖန် များစွာလုပ်ရသည်။ **အေးဆောင်**လည်း သည်နည်းအတိုင်း စိတ်ရှည်စွာ ချိုးနေရာ လက်ညောင်းလာပြီ။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

ပြတ်ခါနီးပြီ၊ ကျိုးခါနီးပြီ ဟူသော ဇောဖြင့် အားတင်းကာ အံ့ကြိတ်၍ ဆက်ချိုးမြဲ ချိုးနေစဉ် ပင်စည်ပေါ်မှ ခြေချော်ကျသွား၏။ ချက်ချင်း ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်ငြား၊ ပျားစွဲ သစ်ကိုင်းမှာမူ ဘေးရှိ ရွက်ထွေးကိုင်းရှုပ်ကို ဝင်ရိုက်မိပြီး၊ ပျားစွဲကြီး ပဲ့ကျသွားလေ၏။

‘ဟာ ...’ **အေးဆောင်** တစ်ခေါင်းလုံးထူပူသွားသည်။ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်အကန် ခံရဘိသို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူသည် ပါးစပ်မှ အမျိုးမျိုး တိုင်းထွာရင်း၊ မြေကြီးပေါ် ရောက်အောင် ပြန်ဆုတ် လာသည်။ ပျားစွဲကျသွားသောနေရာကို ကမ်းပါစွန်းမှ ငုံ့ကြည့်၏။ ဆင်းစရာ ရှာ၏။ ကုတ်စရာ တွယ်စရာ မတွေ့။ **အေးဆောင်**သည် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ အဆင်းပြေရာဘက်သို့ ပြေးလာ၏။

အေးဆောင်သည် ဥနှံပင်နှင့် အတောင်တစ်ရာလောက်ရောက်မှ ဆင်း၍ရသော နေရာကို တွေ့သည်။ ‘သန်း’ပင်များကို တိုးကာ တွယ်ကာ ဆင်းသည်။ နာနတ်ရွက်ထိပ်မှ မည်းနက်သော ဆူးချွန်များက ပေါင်ကို ထိုးသည်။ ခြေသလုံးကို ဆွသည်။ တစ်ချက် တလေတွင် ခြေနှင်းသောနေရာမှ ကျောက်ခဲပြုတ်ထွက်သဖြင့် လျောကျစဉ် ချုံဖုတ်များ နှင့် နံဘေး ပွတ်ရခြစ်ရသေး၏။

သို့စဉ်တွင် ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရ၏။

အေးဆောင် အပြေးဆင်းသည်။ ဆင်းရမလွယ်ပါ။ နွယ်ပင်များက ခြေကို ငြိ သည်။ လည်ကို စွပ်သည်။

တောလည်သူ တစ်ယောက်သည် ခွေးတစ်အုပ်နှင့် ရောက်လာကာ ဥနှံပင်အောက် မှ ဖြတ်သွားသည်။ **အေးဆောင်**သည် ထိုခွေးအုပ်နှင့်လူကို ပျပျကလေးသာ မြင်လိုက် ရ၏။ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မသိလိုက်။

သို့တစေ ပျားစွဲကား မရှိတော့ပါ။ ကျောက်ကြားတွင် မတင်၊ ချုံနွယ်တွင်မငြိ၊ မြေတွင်လည်း မရှိပါ။ **အေးဆောင်**သည် မြေကြီးပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်မိလေ၏။

ပျားစွဲကို မတွေ့ရသော်လည်း လေသည် ပျားရည်နံ့ဖြင့် ထုံနေဟန်ရှိ၏။ **အေးဆောင်**သည် နှာခေါင်း ရှုံ့ချည်ပွချည်လုပ်ရင်းက၊ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေး တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ သစ်ရွက်မျက်နှာပြင်အပြည့် ပျားရည်များစိုစွတ်နေ၏။ **အေးဆောင်**စဉ်းစားမနေပါ။ သစ်ရွက်တစ်ရွက်လုံးကို ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေ သည်။ ချုံလိုက်ပုံများမှာ မည်သည့် ပျားရည်နှင့်မျှ မတူ။

‘အင်း ... ကောင်းလိုက်တာ ... ကောင်းလိုက်တာ’

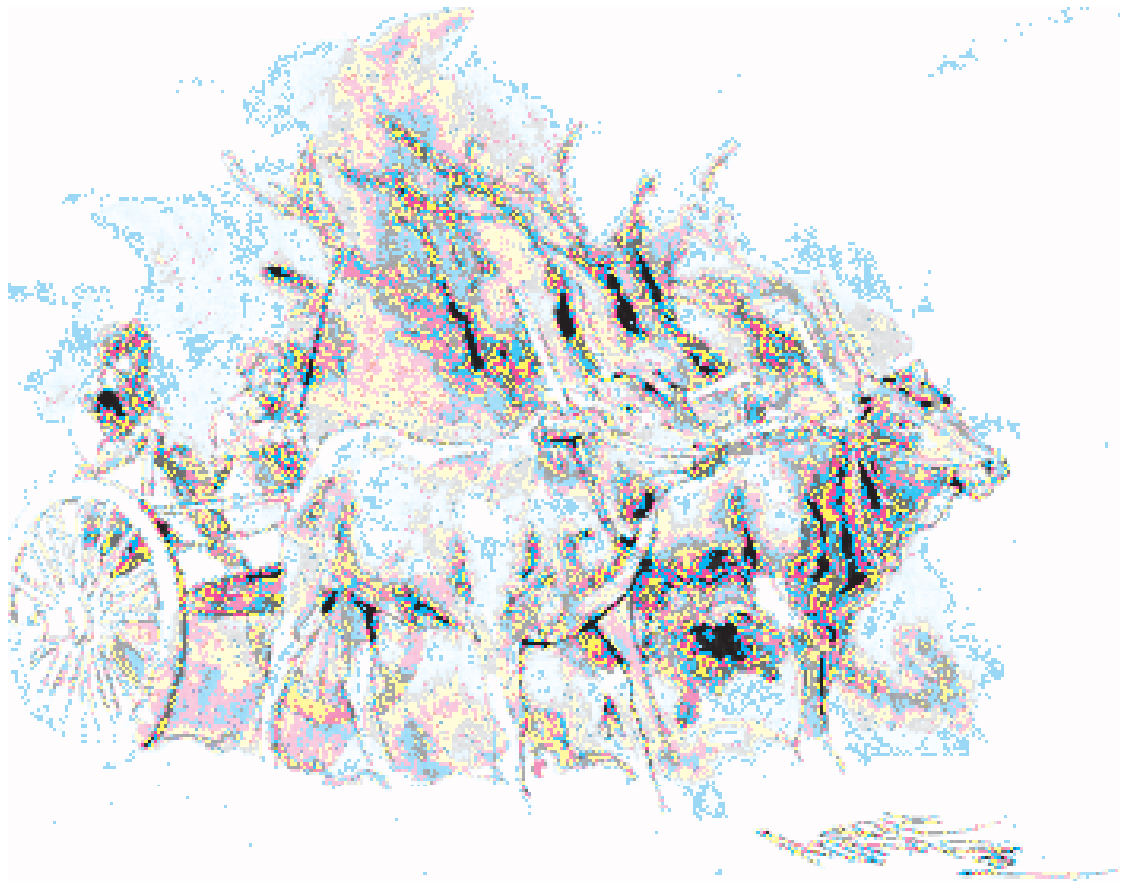
အေးဆောင် တမ်းတမ်းတတ ရေရွတ်ရင်း၊ နောက်ထပ် ပျားရည် စွန်းထင်းသော သစ်ရွက် ကျောက်ခဲ တစ်ခုတလေ တွေ့နိုးဖြင့် လေးဘက်ထောက်ကာ ထပ်မံရှာဖွေနေစဉ် ချွတ်ကနဲ လျှောက်နဲ အသံကြား၏။

လျင်မြန်စွာ မော့ကြည့်ကာ ခုန်ထပြီး ပြေးရှောင်လိုက်ရသည်။ ဥနှဲပင် ပင်ခြေနား ဆီမှ တင်းတောင်းအရွယ် ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံး ကျွတ်ထွက်လာကာ **အေးဆောင်** နှင့်တစ်ထွာမျှ အကွာမှ ပွတ်လိမ့်ထွက်သွား၏။

အေးဆောင်သည် ပျားတုပ်ခံရသဖြင့် ပိတ်လုလုဖြစ်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဥနှဲပင်ကို မော့ကြည့်၏။ ဥနှဲပင်အောက်တည့်တည့် ချောက်အတွင်း မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်၏။

ငုံ့လိုက် မော့လိုက် သုံးလေးကြိမ်လုပ်ကာ၊ ပျားစွဲအစအန ပျားရည် စွန်းအစက်ကို ရှာဖွေပြီးနောက်တွင်ကား၊ **အေးဆောင်**သည် ခမောက်၊ ဓားနှင့် လှံကို ကောက်ယူ၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ နေသည် အနောက်ဘက်တောင်ကုန်းဆီသို့ ထိုးဆင်းနေပြီ။ အမေသည်လည်း ယခုထက်တိုင် မရောက်လာသေးသော သားကို မျှော်မောရှာရော့ မည်။ ပြန်မှ။

ထွေးပိုက်၍ မယ်ချောပါမည်

နှင်း က သည်နှစ်မှ ကျနိုင်အားကြီးသလားမသိ။ ယခုထက်ထိ တဖြောက်ဖြောက် ကျဆဲ။ မန်ကျည်းရွက်ကြို၊ မန်ကျည်းရွက်ကြားမှ ထိုးဆင်းလာသော နှင်းပေါက်များသည် မီးဖိုထဲသို့ တပေါက်ပေါက် ထိုးကျနေကြ၏။ ချမ်းချမ်းနှင့် မီးဖိုကိုခွဲထိုင်ပြီး ငိုက်နေသော **အေးဆောင်** အတွက် ‘ဖောက်ရွဲ - ဖောက်ရွဲ’ မြည်သံသည် အချောတော်တေး ဖြစ်နေလေသည်။

ကြက်ဖကြီး၏ အတောင်တစ်ဖက်ဖားလျားချပြီး ခြေထောက်ဖြင့်ကန်သော ‘မ-ရစ်သံ’ကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် **အေးဆောင်** ဆတ်ကနဲ ခေါင်းထောင်မိသည်။ ကြက်ဖသည် အိမ်တန်းတွင် ရစ်၍မရ၊ မြေပြင်ပေါ်မှာသာ ရစ်၍ ရမည်။ သည်နှယ် ဆိုပါက ကြက်တွေ အိပ်တန်းဆင်းပြီပေါ့။

‘ကြည့်စမ်း၊ ကြက်တွေတောင် အိပ်တန်းဆင်းပါပကော’
 အလန့်တကြား အော်ပြီး ခုန်ထသည်။ ခြုံထားသော ငါးစပ်စောင်မြိတ်က မီးခဲပေါ် ဖုံးနေသော ပြာများကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။ **အေးဆောင်** ချက်ချင်း ဆွဲယူလိုက်ငြား၊ ထောင်းကနဲ့ ညှော်နဲ့ ထွက်လာသည်။ စောင်မြိတ်ကို လုံးထွေးပြီး ရမ်းသမ်းပွတ်ချေရာက အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သည်။

‘အမေရေ သွားတော့မယ်ဗျို့’
ဒေါ်သော့သည် အိမ်ပေါ်တွင်မရှိ။ နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ။
 ‘ဟဲ့ ... ဒါလောက် မှောင်နေတာ၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ’
 ထိုအခါကျမှ လမ်းဘက်သို့ **အေးဆောင်** ကြည့်မိ၏။ မမြင်ရ။ လမ်းဘက် မဆို ထားဘိ၊ အိမ်ကြမ်းပြင်(ဂဗျင်) ဟိုဘက်ထိပ်ကိုပင် မမြင်ရ။ နှင်းမှောင်က အခဲလိုက် အလုံးလိုက် ပိတ်ဆို့ထားသည်။ သို့ကြောင့် ခမောက်၊ ရေဗူး၊ ဆေးလိပ်နှင့် ဓမတို (ဓားမတို)ကို ဆွဲယူပြီးမှ မီးဖိုဘေးတွင်ပြန်ထိုင်ရ၏။

မီးဖိုဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ထန်းပင်မြစ်ခွံများ၊ ထန်းပင်မြစ် အူတိုင်များ ပေပွနေသည်။ တုတ်ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် ခြစ်ပြီးစုကာ မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်သည်။ မီးခိုးသည် ထန်းပင်မြစ်နဲ့ တသင်းသင်းဖြင့် အူထွက်လာသည်။

အေးဆောင်သည် ထိုင်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေရန် စိတ်မရှည်ချေ။ လည်ဆန့်ကြည့် သည်၊ မှောင်မြဲမှောင်၊ ပိတ်မြဲပိတ်နေဆဲသာ။ ရေနွေးတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်ပြီး မီးဖိုပြာပူထဲ သို့ လက်ဖြင့် မွှေသည်။ အတော်ကြီးမွှေမှ ထန်းမြစ်တစ်ချောင်းကို လက်ကျန်အဖြစ် ကတ်သီးကတ်သတ်တွေ့၏။ မည်းခြစ်မနေပေမယ့် ကျွမ်းနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို လက်က သိလေသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

မီးခိုး အအူရပ်ပြီး ဟုန်းကနဲ့ မီးထတောက်၏။ မီးဖိုထဲ ဆင်းထိုင်မတတ် နီးကပ်စွာ ထိုင်နေမိသောကြောင့် **အေးဆောင်** ခုန်၍ဆုတ်ပေးရ၏။ **ဒေါ်သော့**လည်း ‘ဟင်း ဟင်း ဟီး ဟီး’ ညည်းလျက် ကုန်းကုန်းကွကွ ပြေးလာသည်။ လူမရောက်မီ၊ သစ်ကိုင်းခြောက် နှယ် အကြောအပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော လက်များက မီးတောက်ထဲ ရောက်နေပြီ။

လက်ကို ကင်၊ ကျောက်ကို ကင်ပြီး၍ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားချိန်တွင် **ဒေါ်သော့**သည် သူ့သားဘေးရှိ ပစ္စည်းတွေကို သတိထားမိသည်။

‘ဒါလောက် မှောင်ကြီးကျနေတာကို ဖင်တကြွကြွနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟဲ့ လူလေး ရဲ့’

‘ချက်ချင်း ထသွားနိုင်အောင်လို့ပေါ့ အမေရာ’

အေးဆောင် အဖြေ ယုတ္တိရှိငြား၊ **ဒေါ်သော့**သည် သူ့သား၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟူသော သဘော။

သူ့သားသည် **မြသွယ်**နှင့် ကြိုက်နေ၏။ သူ့လည်းသိ၏။ တစ်ရွာလုံးလည်းသိ၏။ သို့သော် မြေပဲကောက်ရန် ရောက်လာသော လူအုပ်ထဲတွင်လည်း အချောကလေးတွေ အယဉ်ကလေးတွေလည်း ပါသည်။ သည်အရာကလေးတွေထံသို့များ **အေးဆောင်** စိတ် ပျံ့လွင့်နေပြီလား။

သူ့အမေ အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် **အေးဆောင်**သည် ထန်းပင်မြစ်အခွံကို ဆွဲခွာ သည်။ ကျွမ်းနေသောကြောင့် အပိုင်းပိုင်းပြတ်၏။ ခေါင်းတွင် ပြာများ ပေနေသည့် အတွက် အမြီးဖျားမှ ကိုင်ပြီး ထင်းတုံးတွင် ရိုက်ခါ၏။

‘ပြာတွေ ပေနေလဲ ပါးစပ်နဲ့ မှုတ်ပေါ့ဟဲ့။ ကိုင်ပြီး ရိုက်ရင် ခါးကုန်မှာပေါ့’

ခါးချင်ခါး မခါးချင်နေ၊ **အေးဆောင်**ကတော့ စားမည် ဝါးမည်သာ။ သူ့စိတ်က ထန်းပင်မြစ်တွင် မရှိ။ ယာထဲရောက်နေသည်။ ယမန်နေ့က နုတ်ထားသော မြေပဲပင်တွေ မကြွပ်ရွမီ ဆွတ်ခိုင်းချင်သည်။ နေပူမှ ဆွတ်လျှင် အရွက်တွေ ကြွေကုန်မည်။ အရွက်တွေ ပါသော မြေပဲကို ‘ခြင်’သောအခါ မဟုတ်မမှန်ပါဘဲလျက် ပြည်တိုးတွေ ပြည်ပိုတွေ ထွက်လာမည်။

သို့ကြောင့် စိတ်မှတ်မဲ့စွာဖြင့်ပင် ထန်းပင်မြစ် အမြီးဖျားမှ ထွက်နေသော အူတိုင်ကို ဆွဲနှုတ်သည်။ မရပါ။ မရသဖြင့် အူတိုင်ဘေးမှ အသားကို ထိုးခွဲကာ ဆွဲဖြဲလိုက်သည်။ ရွဲကနဲ့ မြည်သံနှင့် အတူ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထလာသည်။

ချိုမွှေးသော အနံ့နှင့် အတူ ဖွေးဥသော ထန်းပင်မြစ်အသား ပေါ်လာသည်။ သည် ဘက်အခြမ်းကိုပင် ထပ်မံပြီး အလျားလိုက်စိတ်ဖြာပြန်သည်။ အမြီးကို ဖြတ်၊ ခေါင်းကိုဖဲ့ ခါးလယ်က ချိုးပြီး အမျှင်များ သင်ပစ်နေစဉ်တွင် **ဒေါ်သော့**လက်ကြီးက ရှေ့သို့တိုး လာ၏။

‘ပေးစမ်းပါဦးဟဲ့၊ လူလေးချည်း စားနေ’

ဒေါ်သော့က တစ်ခြမ်းလှမ်းဆွဲပြီး၊ ချိုးဖဲ့ရှင်းလင်းကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်၏။ မီးတောက် မီးခဲနှင့် လောင်မြိုက်ပြီး ကျက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အပူငွေ့နှင့် နပ်သောကြောင့် ထန်းပင်မြစ်မှာ အရသာရှိလှ၏။

အေးဆောင်ကမူ ထန်းပင်အမြစ်၏ ထူးကဲသော အရသာကို မခံစားနိုင်ပါ။ ယာထဲရောက်ရန်သာ စိတ်စောနေ၏။ ကွဲခဲလှသော နှင်းထုကြီးကို ကြည်ရင်း ကြည့်ရင်း စိတ်မရှည်ချင်။

ကြည့်လေ။ ပြယ်စေချင် ကွဲလွင့်စေချင်ကာမှ၊ နှင်းမှုန်ကလေးတွေ နှင်းဥကလေး တွေ တဝဲဝဲတဝေဝေဖြင့် မန်ကျည်းပင်အောက်သို့ ဝင်လာကြ၏။ ရွှံ့အပြင် ထန်းတော ဘက်မှ ချိုးကူသံသည် နှင်းတံတိုင်းကို ဖောက်ခွဲလျက် ပျံဝဲလာ၏။

‘စိတ်မရှည်တော့ဘူးဗျာ သွားတော့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် **အေးဆောင်**ထသည်။ ထမိပြီဆိုလျှင် သူ့အမေ မော့မကြည့် မိပင် နွားတင်းကုပ်တွင်း ရောက်သွားပြီး၊ နွားနှစ်ကောင်ကို ရှေ့တစ်ကောင် နောက် တစ်ကောင်ထားလျက် ထွက်လာပြီ။ တောက်ခေါက် သံတပေးပေးဖြင့် လှည်းတပ်သည်။

ဒေါ်သော့ မျှော်ကြည့်သည်။ နှင်းမှောင် နှင်းမှိုင်းအုံကြီးမှာ ပြိုလွင့်ပါးလျားသည့် အရိပ်အယောင် မမြင်ရသေး။ တော်ရုံတန်ရုံ နှင်းထုဆိုလျှင်၊ ဟိုဘက်အိမ်ဝိုင်းထဲက မီးတောက်ကို ပျပျကလေး မြင်ရလေ့ရှိငြား ယခုမမြင်ရ။

‘ရိုင်ပတ်ကော ပါရဲ့လား လူလေး’

‘ပါပါတယ် အမေ’

‘လမ်းမှာ လှည်းချင်းဘာချင်း တိုးမိနေဦးမယ်ဟဲ့။ ဆေးလိပ်ဖွာ သွား ... ဆေး လိပ်ဖွာ သွား’

အေးဆောင်မှာ လှည်းပေါ်ရောက်ပြီးမှ ပြန်ဆင်းကာ ဆေးလိပ်မီးညှိရလေ သည်။ သူ့ဆေးလိပ်မီးညှိနေဆဲမှာပင် နွားနှစ်ကောင် ထွက်သွားသောကြောင့် **အေးဆောင်** အပြေးလိုက်သွားလေ၏။

ဒေါ်သော့ ငေးမောပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

သည်မျှ သူ့သားလောနေသည်မှာ ပဲကောက်သည့် ကောင်မလေးတွေကြောင့်လား တွေးမိပြန်သည်။ ပဲတွေကို စိတ်မချ၍ကော မဖြစ်နိုင်သလော၊ အတွေးထပ်လာပြန် သည်။ သည်အချက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နှစ်ခုလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဟယ် ယောက်ျားလေးပဲ၊ မတွေးတော့ပါဘူး။ စိတ်မောလှပါတယ်’

နှင်းလည်း မပြယ်သေး၊ ချမ်းတုန်လျက်ပင် ရှိသေးငြား မစောတော့ကြောင်း အလို လိုသိသည်။ ထမင်းချက်ပြီး ယာထဲသို့ လိုက်ရန်ကလည်း တစ်တာဝန်၊ သည်တော့ မီးဖို ဘေးမှ မခွာချင်ဘဲ ခွာပြီ။

- J -

ထူသော သိပ်သော နှင်းကမ္မလာသည် ရွာထဲတုန်းကလောက် မမှိုင်းတော့ မသည်း တော့ပေ။ ဝါးတစ်ရိုက်ပတ်လည်တွင် မိုးတိုးမတ်တတ် အမည်းကြီးတွေ မြင်ရသည်။ ရှားစောင်းပြသန်ပင်လား၊ ထနောင်းပင်လား ဟူ၍ကား မကွဲပြား၊ မည်းမည်းလုံးလုံး မည်းမည်းအုပ်ကြီးတွေလည်း သည်အတိုင်းပင်။ သနပ်ခါးပင်လား၊ ချုံပုတ်လားမသဲကွဲ။ ရှားစောင်းမြင်းနားပင်လော မန်ကျည်းပင်လော မပြတ်သား။ သည့်နောက်တွင်ကား ပိန်းပိတ်သော အမှောင်။

ရှေ့မှ ဂလောက် ဂလောက် အသံကြားရ၏။ တူရူလာသော လှည်းလော **အေးဆောင်** သတိဖြင့် ကြည့်သည်။ မှောင်ထု အစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာမျှ ထွက်မလာချေ။

လှည်းမဟုတ်လျှင် ထွန်သမား တစ်ဦးဦးလား။ ထွန်ကို ထမ်းပိုးတိုးပေါ်တင်ပြီး နွားကို မောင်းသွားစဉ် ‘ထွန်ညှင်းကွင်း’(ထညှင်းကွင်း)တွင် တပ်ဆင်ထားသော ဂလန့် (ကန့်လန့်)တံ လှုပ်ယမ်းသဖြင့် တဂျောက်ဂျောက် မြည်ခြင်းဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် ထွန်ဦး နှင့် မြေကြီး ပွတ်တိုက် ခြစ်ဆွဲသံမကြားရ။

‘ရှေ့က ဘယ်သူလဲဗျို့’

သည့်နှယ် အော်မေးလိုက်တာပဲ အေးပါသည်။ အဖြေတုံ့ပြန် မလာငြား လှည်းပုံ တောင်းနှင့် ဝန်ရိုး ပွတ်ကြိတ်သံ တကျည်ကျည် တအီအီကိုကြားလိုက်ရ၏။

ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ယောက်ယောက်၏ နွားလှည်းပေတည်း။ မောင်းလိုမ့်နေစဉ်က ဝင်ရိုး အီသံ မကြားရကား၊ အရပ်တွင် ကြားရတတ်၏။ အကွေ့တွင်လည်း ကြားရတတ်၏။ **အေးဆောင်** သိချင်ဇောကြီးဖြင့် ချဉ်းကပ်လာခိုက်၊ အနက်ရောင် ပဝါနောက်မှ ပေါ်လာ သောအရာမှာ ငါးစပ်စောင်ကြီး ခြုံလျက်၊ လှည်းပေါ်တွင် မတ်ရပ်နေသော **မြသွယ်**။

မြသွယ်သည် အေးဆောင်၏လှည်း ဘေးချင်းယှဉ်နိုင်စေရန် လမ်းဘေးချထား ပြီးဖြစ်၏။ လှည်းနှစ်စီးသည် ပုံတောင်းချင်း ဝင်ဆောင်၏။ မြသွယ် ယိမ်းယိုင်သွားဆဲ၌ ရံတိုင်နှစ်တန်းကို ကျော်လျက် အေးဆောင် ခုန်ကူးပြီးသား ဖြစ်သွားလေ၏။

‘စောစောစီးစီး မွေးလိုက်တာ ဟာ’
‘လူနင်းမိပြီဗျို့’

အသံနှင့်အတူ ညို့သကျည်းကို တစ်စုံတရာဖြင့် အခေါက်ခံရ၏။ ချမ်းချမ်းစီးစီးမို့ နာကျင်လှ၏။ မြသွယ်၏ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ငွေအိုး။ မြသွယ်၏ မောင်ကလေး။ ငါးစာကိုသာ မြင်ပြီး ငါးမျှားချိတ်ကို သတိမထားမိသော အေးဆောင်သည် ငွေအိုးကို တက်နင်းမိသဖြင့် ခွလောက်လေး(သားရေခွ)ဖြင့် အခေါက်ခံရခြင်းဖြစ်၏။

‘အား ... သေပါပြီ ... ယောက်ဖလေးရ’

‘ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ တော်တော် ပါးစပ်အရသာခံ’ ညို့သကျည်းအနာမှ မပျောက်သေးမီ နောက်တစ်ယောက်က ဗိုက်ကို လိမ်ဆွဲပြန်ပြီ။

‘စောလှသည်လား မြသွယ်’
‘တော်ကတော့ မစောလို့လား’

မြသွယ်ထံမှ အဖြေမလာမီ နွားခလောက်သံများ ကြားရ၏။ တဆက်တည်းပင် နွားငေါက်သံကြားရ၏။ မြသွယ်လည်း ချက်ချင်း လှည်းမောင်းထွက်သွားပြီ။

နောက်မှ လာနေသူများသည် မည်သူတွေမှန်း အေးဆောင် မသိပါ။ နွားငေါက် လိုက်သော အသံရှင်မှာမူ ငပျော့ဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။ မြသွယ်တို့ လှည်းပေါ်တွင် အေးဆောင်ကို မြင်လိုက်ရပါက၊ အေးဆောင်တို့အကြောင်း သာသာထိုးထိုးကလေး ပါးစပ် မောင်းကြေးနင်းခတ်လိုက်မည့် အမျိုး။

သို့ကြောင့် လှည်းပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ခုန်တက်ရသည်။ လှည်းသည် တရိပ်ရိပ် ဖြင့် ဝဲယာရှိ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို ဖြတ်သန်းလာသည်။ မြသွယ်တို့ ယာစပ်သို့ ချဉ်း ကပ်မိလျှင် ရှိုင်းပြာပြာ နှင်းကန့်လန့်ကာ ပါးလျားလာ၏။ သည်အခါ ပဲဆွတ်သူများ၏ ယာယီတဲရှေ့ရှိ မီးပုံကြီးများကို ပေါက်ပွင့်ပန်းကုံးနှယ် ဝင်းဝင်းပြေပြေ မြင်ရလေ၏။

ပဲဆွတ်သူများသည် သည်ရွာကမဟုတ်။ သည်နားပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မဟုတ် ကြချေ။ မြစ်ဟိုဖက်မှ လယ်အလုပ်သမား ဥယျာဉ်လုပ်သားများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့တွင် လုပ်ကိုင်စားစရာ မြေမရှိချေ။ ချောင်းတိမ် မြစ်တိမ်များ ပေါ်ထွန်း သည့်အခါ ဦးစားပေးခံရတတ်ငြား၊ လယ်လုပ်ကိရိယာ၊ ကိုင်းလုပ်ကိရိယာနှင့် အရင်း အနှီး မပြည့်စုံကြချေ။ သူတို့တွင် အမှန်ပိုင်ပိုင် လက်ဝယ်ရှိသောအရာမှာ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် လုပ်အားသာ။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

လယ်အလုပ်များသည် ရှေးအခါကမူ ထွန်တုံးပိတ်ချိန်မှာ မကြာလှ။ စပါးပင်များ ၏ သက်တမ်းကလည်း မရှည်လှသောကြောင့် လယ်သမားများ အားလပ်ချိန် နည်းလှ သည်။ စပါးပြီးလျှင် ကုလားပဲ လာမည်။ တဆက်တည်း ဝါနှင့် နှမ်းလာမည်။ ထို့နောက် စပါး။

သည်အတွက် ပဲဆွတ် အလုပ်သမားများထဲတွင် လယ်သမားများ မပါဝင်နိုင်တော့ ပြီ။ လယ်အလုပ်သမားများသာ လာနိုင်ကြတော့သည်။ လာနိုင်ချိန်မှာလည်း ကောက် မရိတ်မီ အချိန်တိုကလေးသာဖြစ်၏။ သူတို့သည် ပဲဆွတ်ငှားသည့် ယာရှင်၏ ယာထဲတွင် ဖြစ်သလို တဲထိုးနေကြသည်။ အမိုး ပဲပင်၊ အကာ ပဲပင်ဖြင့်။ အခင်းကကော၊ အခင်းကို လည်း ပဲပင်ဖြင့်သာ။

သူတို့သည် မြေပဲပင်များကို တစ်နံနက်ခင်းလုံး နုတ်သည်။ နုတ်ပြီးသော နေရာကို တူးသည်။ ဆွသည်။ ယက်ဖော်သည်။ နုတ်ပြီးသား အပင်များကို ညဦးကျမှ ဆွတ်သည်။ နံနက်စောစော ယခုလို နှင်းမှောင်ကြီး ကျနေချိန်သည်လည်း ပဲဆွတ်ရန် အသင့်တော်ဆုံး ပင်။

အေးဆောင်သည် လှည်းကို ပဲနုတ်ပြီးသား အကန့်အတိုင်း မောင်းနှင်လာ၏။ စောစောက ခရောင်းလမ်းတွင် ဖြတ်သန်းခဲ့သော လှည်းဘီးမှာ မငြိမ်သလောက် ယခုငြိမ် သည်။ လှည်းသည် နည်းနည်းမှ မဆောင့်။ သို့သော် နွားနှစ်ကောင် အမြီးထောင်လာ အောင် ရုန်းရသည်။

နွားချေးနို့သည် **အေးဆောင်** နှာခေါင်းတွင်း ပြေးဝင်လာ၏။ ညောင်ပင် အောက် ရှိ မီးပုံကြီးများသည် ပေါက်ပွင့်ရောင်မှ ကသစ်ပွင့်ရောင်သို့၊ နောက်လက်ပံပွင့်ရောင်သို့၊ တဖြည်းဖြည်းပြောင်းသွား၏။ ယာယီတဲများ ရှေ့ရှိ မြေပဲတောင့် အပုံဖွေးဖွေးကြီးများ ကို မြင်ရချိန်လည်းရောက်ရာ၊ အနားတွန့် ခွေလိပ်လျက် လှုပ်ရှားနေသော နဂါးစွယ် မီးတောက်ကို မူရင်းအရောင်အတိုင်း မြင်ရသည်။

မီးပုံများဘေးတွင် ထမင်းဟင်းချက်သူက ချက်၊ ပဲဆွတ်သူက ဆွတ်ဖြင့် အချမ်းဒဏ် ကို အလုပ်ဖြင့် တားဆီးနေကြ၏။ သူတို့သည် ပေတောရွာမှ မိသားစုငါးစုဖြစ်သည်။

နှစ်စုက ဗုစုခရုကလေးတွဲလောင်းပင် ပါသေးသည်။ သူတို့က တဲနှစ်လုံး သပ်သပ်။ ကျန်သုံးစုမှာ မိန်းမပျိုကလေးသုံးယောက်နှင့် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်၊ အဘွားကြီးအို တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် တဲကြီးတစ်လုံးထဲမှာပင် ‘ကန့်’ပြီးနေကြ၏။

‘ကနေ့ ပဲခြင်မှာလား အေးဆောင်’ အစွန်ဆုံးတဲမှ ကိုပြားကြီးက ထမင်းအိုးငဲ့နေ ရင်း လှမ်းမေး၏။ သူ့ဇနီး မလုံးကား ပဲကိုသာ မဲပြီးဆွတ်နေသည်။ ပြန်စောင်းမကြည့်။

‘တစ်ယောက်ခြင်ယင် အားလုံးခြင်ရမှာပေါ့ဗျ။ သည်လိုမဟုတ်လဲ တစ်စီးစာပြည့် အောင် ရရင်ခြင်ပေါ့ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်ဟဲ့ ငအေးဆောင်ရဲ့၊ တစ်စီးရရင်တော့ ခြင်သာခြင်။ နို့မို့ရင် မိုးနဲ့ လေနဲ့ မပြောနိုင်ဘူး’

ဝင်ပြောသူမှာ ဒေါ်ဖွားသင် ဖြစ်၏။

ဒေါ်ဖွားသင်သည် မိန်းမတွေချည်းနေသော တဲပေါက်ဝတွင် ညှော်နံ တထောင်း ထောင်းဖြင့် မြေပဲလှော်နေ၏။

‘ခြင်သာပေါ့ဗျာ၊ သာပေမယ့် နှင်းကွဲမှ ခြင်ဗျနော’

နှင်းထဲတွင် ခြင်မိလျှင် **အေးဆောင်** အမေ ပတ်ကြမ်းတိုက်လိမ့်မည်။ ‘နှင်းထဲမှာ ပိုထားတဲ့ဟာတွေကို ခြင်မှဖြင့် တင်းတိုးတော့မှာပေါ့ဟဲ့ နွားရဲ့။ ဒါလောက်မှ မသိဘူး လား’ စသည်ဖြင့်လည်း မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ရေရွတ်ဦးမည်။

မြေပဲနုတ်ခြင်း၊ ဆွတ်ခြင်းနှင့် ယက်ဖော်ခြင်း အားလုံးအတွက် လုပ်ခမှာ ဆယ့်ပုံ တစ်ပုံ ဖြစ်သည်။ သိမ်းဆည်း၍ရသော မြေပဲဆယ်တောင်းခေါင်းတွင် လုပ်အားခမှာ တစ်တောင်းရမည်။ တင်းတောင်းနှင့် ခြင်ခြင်၊ စိုက်တောင်းဖြင့် ခြင်ခြင် အကြောင်း မဟုတ်။

သို့သော် နှင်းရွဲနေသော မြေပဲတောင့်တွေကို ခြင်သောအခါ၊ တောင်း အရေ အတွက် တိုးလာသည်။ တောင်း ၁၅၀-ဖြင့် ပြီးရမည့်ပဲကို တောင်းနှစ်ရာခြင်ရမည်။ သည် အခါ လုပ်ခပေးရသော တောင်းအရေအတွက် ငါးတောင်းကြီးများတောင် ပိုပေးရမည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် **အေးဆောင်**က နေပူမှသာ ခြင်လိုခြင်းဖြစ်၏။ **အေးဆောင်**သည် ဖြူညှသော ပုလဲတောင့် မြေပဲပုံကို ပတ်ချာလှည့်၍ တစ်ဖုံ တင်းထွက်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နေ စဉ် ကြည်လင်သော အသံကလေးကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။

‘ဘာလဲ မြကြည်’

မြကြည်သည် ဒေါ်ဖွားသင်၏ မြေးဖြစ်၏။

‘ဘာရမလဲတော့၊ အမေကြီး ခေါ်နေတာ တော်မကြားဘူးလား’

မြကြည်သည် မြေပဲဆွတ်နေရာက နားဆွဲတခါခါ ရွှေသွား တဝင်းဝင်းဖြင့် ရန်တွေ့ သည်။

‘အား ... မကြားလို့ပါဟာ၊ အမေကြီး ဘာလဲ ... ဘာလဲ’

ပျာပျာသလဲ မေးငြား၊ မြကြည်၏ မျက်စောင်းမှု လက်သွားချေသေး၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘ဟို ... ဝါပင်တန်းနဲ့ ... အကန့်က ကောက်သင်းကောက်လို့ ရရောပေါ့’

‘မနေ့တုန်းက အမေကောက်တာ ပြီးပြီလား၊ မပြီးသေးဘူးလား မသိဘူး အမေကြီးရ။ အမေ ထမင်းလာပို့တော့ မေးပေးမယ်လေ၊ ပြီးပြီဆိုရင် ကောက်ပေါ့’

‘အေးဟယ်၊ မေးစမ်းပါဦး ငအေးဆောင်ရယ်။ သူ စိတ်ကြိုက်ကောက်ပြီးရင် အမေကြီး ကောက်ချင်လို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့’

ပြောအပြီးတွင် **အေးဆောင်**သည် ‘ကိုင်း ... ကျေနပ်ပြီလား’ ဟူသော အကြည့်ဖြင့် မြကြည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မြကြည်ထံမှ မျက်စောင်းထိုး မလွတ်။ သို့သော် ပြုံးမျက်စောင်း၊ ကြည်နူးစရာ မျက်စောင်းကလေး။

မည်းနက်နေသော နှင်းသင်တိုင်းကြီးမှာ အရောင်ပြယ်စပြုပြီ။ နီရဲသော နေလုံးကြီးပင် ထန်းတစ်ဖျား ကျော်လာပြီကော။

မြေပဲနုတ်သူများသည် သည့်ထက်ပို၍ မစောင့်နိုင်ပြီ။ မြေပဲဆွတ်ရာမှ ထပြီး ခါးဆန့်ကြပြီ။ ခေါင်းပေါင်းသူပေါင်း၊ ခမောက်ဆောင်းသူဆောင်း။

‘ကိုပြား ဘာချက်လဲဗျို့’

‘မြေပဲချက်ပေါ့ကွာ’

‘ဟိုဘက်က ဒေါ်စောသင်တို့ကကော’

‘မောင်အေးဆောင်ရေ၊ မြေပဲချက်သကွ’

မြေပဲယာခင်းတွင် အိပ်၊ မြေပဲဆွတ်သော အလုပ်ကို လုပ်ပြီး၊ မနက်ပြန် ညပြန် မြေပဲချည်း ထောင်းပြီး ချက်စားနေပုံများကို သဘောကျသောကြောင့် **အေးဆောင်**မှာ တဟားဟား ရယ်မောနေမိလေ၏။

- ၃ -

သည်နေ့အဖို့ ပူမှ ပူပါဦးမည်လားဟု ထင်ခဲ့ရသော နေသည် ပူမည့်ပူတော့လည်း ဝ ကျောကွဲမတတ် အသေအလဲ ပူနေပြီ။ မြေပဲပင်များ နှုတ်ပြီးနောက် စိတ်တိုင်းကျ ယက်ဖော်ပြီးသွားသော သဲပြင်တွင် တံလျှပ်သည် အမျှင်ထလျက် ကောင်းကင်ပြာနှင့် ကြိုးသွယ်ထား၏။

‘အကျိုးနည်းတော် အခုတော့လည်း ပူလိုက်တာ’

ဒေါ်သော့သည် ညောင်ပင်ရိပ်အရောက်၌ ခါးတွင် ခါးစောင်းတင်လာသော ထန်း ခေါက်တောင်းကို ပစ်ချသည်။ အင်္ကျီမပါသော သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင်၊ သစ်ပွေး သစ်ခေါက် ကြားသို့ မိုးရည်များ စီးလိမ့်သည့်နှယ် ချွေးချောင်းကြီး ပေါက်နေ၏။ သူသည် ထိုင်ချပြီး မျက်နှာကို ခေါင်းပေါင်းပုဆိုးစုတ်ဖြင့် သုတ်သည်။ သူပဲ ကောက်ခဲ့သော အကန့်ကို မျှော်ကြည့်သည်။

‘အတော်တော့ ပြီးသားကပဲ’ ဟု တွေးသည်။ သို့သော် ထိုအကန့် ပြီးစီးရန် ဝါးတစ်ရိုက်လောက်သာ ကျန်တော့ခါမှ ပြေးလာရသည်ကိုမူ ဒေါ်သော့ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။

‘အမေသော့ ပြေးလာပြီလား၊ ထမင်းစားပါဦး’

နှုတ်ပြီးသား ပဲပင်များကို ညောင်ပင်အောက်သို့ သယ်သူကသယ်၊ ထမင်းစားသူက စားနေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းမေး လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

‘စား စား၊ ဒါလေး ပြီးအောင် ကောက်မယ်ဆိုပြီး အားခဲထားပေမယ့် မခံနိုင်ဘူး ဟေ့။ အောက်က၊ဟပ် အပေါ်က ပူနဲ့၊ ကျောကွဲပြီး မျက်စိကန်းရချေရဲ့’

ထမင်းစားသူနေသူများက ရယ်မောမိကြသည်။ သို့သော် အေးဆောင် မရယ်။ မြေပဲတောင်းကို ကုန်းယူရာက ဖြတ်ကနဲ့ ယာပြင်ထဲ လှမ်းကြည့်၏။ ဒေါ်ဖွားသင်။ ကြက်ဆူပင်တန်း၏ ဟိုဘက်၊ ဝါပင်ကန့်တွင် ကောက်သင်းကောက်နေသော ဒေါ်ဖွားသင်။

ဒေါ်ဖွားသင်သည် အပ်ဖြင့်ဆွသည့်နှယ် စူးရှသော နေရောင်ကို မမှု၊ မီးကျီခဲပေါ် မျက်နှာအပ်ထားရဘိအလား၊ ပူသော တံလှုပ်ကိုလည်း မသိ။ ဒေါ်သော့ ကောက်ပြီး သွား၍ ကောက်သင်းကောက်ခွင့်ပြုလိုက်သော သဲပြင်ထဲတွင် ကုန်းပြီး ယက်ဖွသည်။ သုံးခါယက်၍ တစ်တောင့်မတွေ့၊ လေးခါ ယက်၍လည်း တစ်ဆစ်မရငြား၊ ဇွဲနဲ့ပဲ ကြီးစွာ ယက်ဖွနေ၏။ သူ့နောက်တွင် ညိုဝါရောင် သဲတန်းကလေးတွေ အပုံကလေးတွေ ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတရံတွင် လူလိုက်ပြီး ရွှေ့ရန်အချိန် မပေးနိုင်သောကြောင့် ဝမ်းလျားထိုး၍ ပင် ယက်နေသည်မှာ လူနှင့်ပင်မတူ ပွေးမည်းတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

အေးဆောင်သည် ဝါပေါက်တွေ ကောက်ရန် မည်မျှလိုသေးသနည်း ခန့်မှန်းရန် ထိုအကန့်သို့စောစောက ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒေါ်ဖွားသင်၏ တောင်းကလေးထဲတွင် မြေပဲတောင့် သုံးလေးတောင့်သာ မြင်ခဲ့သည်။ သူ့အမေ ဒေါ်သော့ထက် အသက်လည်းကြီး ပိန်လည်းပန်ညှော်သော ထိုအမယ်အို၏ ဇွဲနဲ့ပဲမှာ အံ့ဩစရာထက် ကြောက်စရာ ကောင်းသည်ဟု အေးဆောင် ထင်သည်။

‘အမေကြီးရေ...ထမင်းစားမယ်’ သူ့မြေး မြကြည်၏ ခေါ်သံ။

သုံးခါခေါ်မှ ဒေါ်ဖွားသင် ကြား၏။ ထ၍ကား မလာ‘စားနှင့်ဟဲ့’ တုံ့ပြန်သံကိုသာ ကြားရ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ဒေါ်ဖွားသင်မှာ အများနည်းတူ ပဲမနုတ်နိုင် မသယ်နိုင်၊ မဖော်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ့မြေး မြကြည် နုတ်၍ရသမျှကိုသာ ကူဆွတ်ပေးနိုင်ရှာ၏။ သည်နယ် ဖြစ်သောအခါ သူ့လုပ်အား သူ့အစွမ်းကို မပြရဘဲ ကောနေတော့သည်။ နေပူတာ အကြောင်းလား၊ မြေငွေ့ဟပ်တာ အရေးလား။

အများတကာ ညောင်ပင်ရိပ်တွင် စုံမိကြပြီ။ တရေးတမော မှိန်းသူမှိန်း၊ စိမ်းအိုရောင် ပဲခင်းများနှင့် အဝါရင့် သဲပြင်ကြီးများသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။ သက်ရှိ သတ္တဝါဟူ၍ အပူကို အန်တုနေသူ၍ ဒေါ်ဖွားသင်သာ ရှိသည်။

‘ကိုအေးဆောင်တို့ ဘယ်နှစ်စီး တိုက်ပြီးပြီလဲ’

အေးဆောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ သိသည်။ **မြသွယ်၏** ငြိမ့်ငြောင်း ချိုလွင်သောအသံ ကလေးပါကလား။

‘ငါးစီးတိုက် ၊ အခုဟာ ရောပေါ့ဟာ’

မြသွယ်သည် တစ်ဖက်ယာမှ ကူးလာခဲ့ရာ သူ့အဖေ ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် လွှားထား၏။ လေတဖြူးဖြူးနှင့်မို့ ပုဆိုးသည် ခေါင်းနှင့် မထိ။ ပုဆိုးအနီရောင်က မျက်နှာကို ဟပ်နေပြန်သည့်အတွက်၊ အေးဆောင် အမောပြေရသည်။ **မြသွယ်**မှာ သည်ဘက်သို့ မကြာခဏ ကူးလာလေ့ရှိသောကြောင့် ပဲဆွတ်သူများကလည်း သိနေကြကာ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ နေရာ ထိုင်ခင်းပေးကြ၏။

မြသွယ်သည် နေရာပေးသူများထံတွင် မထိုင်ပါ။ တဲအကွယ် မီးဖိုဘေးတွင် တကုန်းကုန်း အလုပ်များနေသော မြကြည်ဘေးသို့ သွားထိုင်၏။

‘ဟော ... အစ်မမြ စားပြီးပြီလား’

‘အေးပေါ့အေ ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ’

မြကြည်သည် ဟင်းထဲတွင် ကြေးဇွန်းတစ်ချောင်းကို နှစ်ကာ ကြေးဇွန်းထဲသို့ စီးဝင်လာသော ‘ဟင်းဆီ’ကို ပုလင်းတစ်လုံးထဲသို့ ခပ်ထည့်နေ၏။ သို့သော် **မြသွယ်** သဘောမပေါက်။ ထို့ကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်၏။

‘ဟင်းထဲမှာ အိုင်နေတဲ့ဆီတွေ နှမြောစရာ အစ်မမြရယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်ဇွန်းရရ နှစ်ဇွန်းရရ ခပ်ယူတာပါ’

‘အမလေးအေ နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဆီမဖြစ်ပါဘူးအေ’

မြကြည် ပြုံးပြီး ပြန်ကြည့်၏။

‘အစ်မမြတို့က မြေပဲတောက လူကိုးအစ်မမြရဲ့’ ဆိုကာ ပုလင်းကို မြှောက်ပြပြီး ဆက်ပြော၏။

‘အဲသလို တစ်ဇွန်းခပ် နှစ်ဇွန်းခပ်နဲ့ ခပ်ခပ်ထားတာ ... နှစ်ပုလင်း ရပြီတော်ရဲ့’
 တစ်ဆိတ်ရှိ မြေပဲချက်၊ တစ်ခါလာလည်း မြေပဲချက်။ မြေပဲကို ထောင်းပြီး ဟင်း
 အဖြစ် ချက်စားကြသည်။ ပင်ကိုက အဆီရှိသော အစေ့ကို ချက်စားသည့်အတွက် ဟင်း
 အိုးထဲတွင် ဆီများအိုင်နေသည်ကို မြသွယ်လည်း သိ။ လူတိုင်းသိ၏။ သည့်နှယ်ခပ်ယူရန်
 ကား စိတ်ကူးမရချေ။

မြသွယ်လည်း သူ့ကိုယ်သူ စေ့စပ်လှပြီ၊ သူ့အမေ ဒေါ်မြထက်ပင် မီးဖိုချောင်လုံလှ
 ပြီ ထင်မိငြား၊ မြကြည်နှင့်အတူညီ ခလံတိုက်ရပြီ။ မြကြည်အား ကြည်ညိုသော စိတ်
 များ ခင်မင်စိတ်များ အိအိုင်လာတော့သည်။

သို့သော် ...

‘မြကြည် နှင့်အမေကြီးကို သွားခေါ် ချေတော့ဟာ’

အေးဆောင်သည် ရိုင်ပတ်အပြည့် ပဲတစ်စီးတိုက်သွားပြီ။ အိမ်သို့ မောင်းသွားရန်
 သာရှိတော့သော်လည်း မသွားနိုင်သေး။ သည်သဲပူကြီးထဲတွင် နွားတွေ ခွာကျက်လောက်
 ၏။ ထို့ကြောင့် အရိပ်ထဲ ပြန်ဝင်လာရာက မြကြည်ကို လှမ်းပြော၏။

‘အမေကြီးက ဇွဲကြီးတယ်တော်ရဲ့’

မြကြည်က ဆီပုလင်းကို တိုင်ဘေးတွင် ကပ်ထောင်ကာ ကြိုးဖြင့် ကပ်ချည်နေရာ
 က လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြော၏။

‘ငါ့အမေ ကောက်ပြီးသားနေရာကို ကောက်လို့ကတော့ တစ်ပြည်ရဖို့ မလွယ်ဘူး
 ဟာ။ သွား ... သွား ... ကြာရင် အရှင်လတ်လတ်က အမဲခြောက်ဖုတ် ဖြစ်သွားလိမ့်လို့’
 ‘ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးတော်’

သူ့အမေကြီးအကြောင်းကို မြကြည်အသိဆုံး။ မြကြည်မှ မသွားလျှင် လက်လျော့
 လိုက်ပါတော့လား။ မဟုတ်ချေ။ ပူလောင်သော သဲပြင်ထဲသို့ အေးဆောင် ထွက်သွား
 သည်။ ကွမ်းတစ်ရာညက်သာသာ အကြာတွင် ချွေးနှင့် ဖုန်လုံးပြီး လူရုပ်ပျောက်၍နေ
 သော ဒေါ်ဖွားသင်ကို ဆွဲခေါ်လာ၏။

‘ရမှာနဲ့ ဆေးဖိုးနဲ့ ကာမှာ မဟုတ်ဘူးအမေကြီး၊ အသက်လဲ ကြီးလှပြီ။ မနက်မှာ
 အေး၊ နေ့လည်မှာ ပူနဲ့ ဒုက္ခရောက်မယ်’

အေးဆောင်သည် မြည်တွန်တောက်တီးယင်း လှည်းဘေးလျှောက်သွားသည်။
 လှည်းပေါ်တွင် တင်ထားသော တင်းတောင်းကိုယူလာပြီး ဒေါ်ဖွားသင်ရှေ့သို့ မှောက်ချ
 လိုက်၏။

သုံးပြည်ခန့်ရှိမည့် မြေပဲတောင့် ဖွေးဖွေးတွေ။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘နောက်တစ်ခါ နေပူကြီးထဲမှာ ကောက်တာတွေ့ရင် ကျုပ်ဟာတွေ ပြန်ပေးရမယ် ဗျား၊ ဒါပဲ’ ဒေါ်ဖွားသင်မှာ သာဓု တခေါ်ခေါ်ဖြင့် ဝမ်းသာ ကြည်နူးစွာ မော့ကြည့် နေရှာလေ၏။

- ၄ -

သနပ်ခါးတောဘက်ဆီမှ ခါတစ်ကောင်၏ ဒေါသတကြီး အော်သံသည် နေပူကြီး အောက်မှ ယာတောကြီး၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းပစ်လိုက်လေ၏။

နံနက်တုန်းက နှင်းမှောင်ကြီး ကျခဲ့ပါသည် ဟူသည်ကို ယုံနိုင်ဖွယ် မကောင်းအောင် ပင် နေသည် ပူလျက်ရှိ၏။ ပဲဆွတ်သမားများသည် ညောင်ပင်အောက်၌ ချွေးတလုံးလုံး ဖြင့် ပဲဆွတ်နေကြ၏။ လေငြိမ်သောကြောင့် ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေကြသည်။

အေးဆောင်သည် နွားများကိုမျှော်ကြည့်၏။ သူတို့လည်း နေရိပ်ခိုကာ ရှားစောင်း ပြဿဒ်ရိပ်၌ မျက်လုံးတမှေးမှေး အမြှုပ်တဖွေးဖွေးဖြင့် စားမြုံ့ပြန်နေကြ၏။ နို့စားနွားမ ကြီးမူ သူ့ကလေးမြူးထူးပြေးလွှားနေသည့်အတွက် တဘူးဘူးအသံပေးကာ နေပူထဲသို့ ပြေးထွက်လာ၏။

ဒေါ်သော့မူ ယာမြောက်ဘက်အစပ်တွင် ကြက်ဆူတော အရိပ်ခိုပြီး ထင်းခွေ နေ၏။ သည်ဘက်တွင်မူ လေကလေးရကောင်းရဲ့ဟု **အေးဆောင်** ထွက်လာသည်။

အေးဆောင်တို့ယာမှာ တစောင်းကြီးဖြစ်၏။ မြောက်ဘက်က မြင့်ပြီး တောင် ဘက်က နိမ့်နေ၏။ လယ်သာဆိုလျှင် ကန်သင်းဖွဲ့ရသည်နှင့် စိုက်စရာမြေ ကျန်ဖွယ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် မြောက်ဘက်က မြင့်သည့်အပြင် အစပ်တွင် ရိုးကလေးလည်း ရှိသောကြောင့် **အေးဆောင်** မျှော်လင့်ချက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် လေမတိုက်ပါ။ သဲဖွေးဖွေးက မျက်နှာကို ဟပ်သောကြောင့် ပို၍ပင် ပူ သေး၏။ **အေးဆောင်**မှာ ဟိုနား အေးနီးနီး သည်နား အေးနီးနီးဖြင့် လျှောက်ရင်းနှင့် သူ့အမေနားသို့ ရောက်လာ၏။ ကြက်ဆူရွက်သစ်မိုးပြီး ရွက်ဟောင်း ခင်းထားသော မြေပြင်သည်။ အေးသယောင် ရှိ၏။ တော်လေစွ၊ ထိုင်ဦးမှ။

ထင်းခုတ်သံ ရပ်သွားပြီ၊ **ဒေါ်သော့** အသံပေါ်လာ၏။
‘နေပါဦး စောစောတုန်းက မဖွားသင်ကို ဘာပြုလို့ ပဲတောင့်တွေ ပေးပစ်ရတာလဲ’
‘သနားလို့’ဟုဖြေပြီးမှ အမေ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ မကျေမချမ်းခြင်း ကြီးစွာသော မျက်နှာထား။

‘ခမျာမှာ ပဲလဲ မနှုတ်နိုင် မသယ်နိုင်လို့ နေပူကြီးထဲမှာ ကောက်သင်း ကောက်သာ တစ်ခွက်တောင် မရပါလား အမေရာ။ မကြည့်ရက်တာနဲ့ပဲ’

‘မနှစ်တုန်းက မိုးကြီးခေါင်လို့ မျိုးတောင် မရတုန်းက ဘယ်သူက တစ်တောင့် လာပေးလဲဟင်။ ဟင်း ... ပိုးကြေး ပန်းကြေးလားမှ မသိတာ’

‘ကိုယ့်ထက်နှမ်းပါးတဲ့လူကို သနားရတယ်ဆို၊ အမေပဲပြောပြီးတော့ မေ့နေပြီလား’

‘အဲဒါဖြင့်လဲ ပဲတွေ ... လှည်းနဲ့ ဘာလို့တိုက်နေမှာလဲဟယ်၊ ပေးပစ်လိုက်ပါလား’

‘ခွမပြောနဲ့ အမေရာ’

‘အံ့မာ ... ငါ့များ ခွပြောသလေး ဘာလေးနဲ့။ ငါ ... ဓားနဲ့ ပစ်လိုက်ရ’

အေးဆောင် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ **ဒေါ်သော့** ကား တဖျစ်တောက်တောက် ပြောမပြီး။

အေးဆောင် ထလာခဲ့သည်။ ကမ်းပါးယံကို ခို၍တစ်သွယ်၊ ကြက်ဆူရိပ် ဝင်၍ တစ်နည်းဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ **မြသွယ်** တို့ ယာအစပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရိုး ကလေးမှာ ပက်ကောကောနှင့် အရာသာရှိတော့၏။

အေးဆောင် သည် ထနောင်းပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ နာနတ်တောပင်ကြီး သုံးပင် အောက်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဟိုရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရှားပင်အုပ်ဆီမှ ချိုးကူသံများ လွင့်ပျံလာသည်။ လေကလေး တဖြူးဖြူးနှင့် နေသာ ထိုင်သာရှိသည်။

သည့်နှယ် သာယာသော နေရာကို တွေ့ရလျှင်၊ ဦးစွာ သတိရသူမှာ ချစ်သူဖြစ်၏။ သည်အပူမျိုးထဲတွင် **မြသွယ်** မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အလုပ် မလုပ်တန်ရာ။ **အေးဆောင်** ပြုံးပြီး ထရပ်ကာ လည်ဆန့်သည်။ မျက်လုံးကစားသည်။

ခဲတစ်ပစ်သာသာခန့်တွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တစ်ခုခု တူးနေသူမှာ **မြသွယ်** မဟုတ် လား။ **အေးဆောင်** ဝမ်းသာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်အောင် လာခဲ့ပြီး ကျောက်ခဲနီနီ ကလေးဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။ ကျောပြင်အိအိကို ထိသွား ငြား- လှည့်မကြည့်။

ခါတိုင်း သည်ပုံ ပစ်လျှင် ခတ်လျှင် **မြသွယ်** လျင်မြန်စွာ ထရပ်စမြဲ။ ယခု သစ်ငုတ် ဖြစ်နေသည်မှာ အကြောင်းထူးတန်ရာ၏။ **အေးဆောင်** ရိုးကောကလေးအတိုင်း ဆင်း လာပြီး **မြသွယ်** ရှေ့တွင် ရပ်၏။

‘ပူကပူ အိုက်ကအိုက်နဲ့ မြသွယ်ရာ’

မြသွယ် သည် ၊ မော့မကြည့်ရုံမက ခုနက သူ့ဘာသာသူ ပြေပြေ စင်စင် ကြည်ကြည် လင်လင်ကလေး ရှိနေခဲ့သည်မျက်နှာကလေးမှာ ချက်ချင်း စူပုပ်လာ၏။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု **အေးဆောင်** နားလည်၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘မြသွယ်၊ ငါ့ကို ဘာကောက်နေတာလဲ’

‘ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်မသိဘူးလား’

‘ဘာများ ငါလုပ်မိလို့လဲ’

ပြောလည်းပြောသည်။ **မြသွယ်** စိတ်ဆိုးရာများကို မည်သည့်အချက်တွင် လုပ်မိ သနည်း စဉ်းစားသည်။ မတွေ့။ မတွေ့သည့်အဆိုး၌ ‘ငါ-ဘာမှမလုပ်မိပါလား ဟာ’ဟု ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောဖြစ်လေ၏။ ချက်ချင်းပင် **မြသွယ်၏** အသံက ဟိန်း၏။

‘ဘာ- ဘာမှ မလုပ်မိရမှာလဲ။ မြကြည်ကို ပိုးပန်းပြီး၊ ကျုပ်ရှေ့မှာတောင် မြေပဲ တွေ ပေးရင်၊ ကျုပ်ကွယ်ရာမှာဆို’
‘ဟောဗျာ’

ဒေါသတကြီး အော်ပြောအပြီးတွင် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။ **အေးဆောင်** ပြေးပွေ့ကာ ချော့ချင်၏။ အကွယ်အကာ နည်းသည်။ သူ့ အဖေ မြင်သွားနိုင်သည်။ အခြားသူ မြင်၍လည်း မသင့်။

‘ငါလဲဟာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူတဲ့ သဲထဲမှာ အမယ်အိုကြီး လိပ်ယက်သလို ယက်နေ သာ မကြည့်ရက်လို့ ပေးမိတာပါဟာ။ အရင်တုန်းကလဲ မပေးမိပါဘူး၊ ကွယ်ရာ ထောင့်ရာ မှာလဲ အတောင့်ဝေးလို့၊ အခွံတောင် မပေးဘူးပါဘူး၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး။ အိုဟာ- ဟောသည့် နေလုံးကြီးနဲ့ အတူ ...’

‘တော်ပါ၊ လျှာအရိုး မရှိတိုင်း’

ဤနေလုံးကြီး ကွယ်ပျောက်သည်နှင့် အတူ၊ မိမိလည်း ကွယ်ပျောက်ရပါလိမ့် ဟူ၍ **အေးဆောင်** ကျိန်ရန် အစပျိုးခြင်းဖြစ်ရာ၊ သည်နည်း ကျိန်တွယ်ခြင်းမှာ ရက်စက် လွန်းသည်။ ထိတ်လန့်စရာ ဖြစ်သည်။ **မြသွယ်** မလိုလားပါ။

‘မြကြည်ဟာ နင့်လောက်လဲ မလှဘူး၊ သူ့ဓါတ် သူ့အကြောကိုလဲ မသိဘဲနဲ့ ငါက သူ့ကို ဘာပြုလို့ ကြိုက်ရမှာလဲ’

‘ဟိုက ရွှေသွားကလေးနဲ့ တော်ရဲ့’

‘ရွှေသွားပါတိုင်း ကြိုက်ရမှာလားဟ၊ တော်ပြီ၊ ဒါလောက်တောင် အထင်လွဲခံရတဲ့ မြေပဲတောင့်တွေ ပြန်တောင်းမယ်’

အေးဆောင် ချာကနဲ့ လှည့်ထွက်သွားရာ၊ **မြသွယ်** မျက်လုံးပြူးရ၏။ ခဏကြာမှ ‘ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲတော့’ လှမ်းပြောငြား။ **အေးဆောင်** အသွားမရပ်။ **မြသွယ်** ပြေးလိုက်သည်။ တောနာနတ်ပင်များ အုပ်ဝေနေသော ထနောင်းပင်အောက် အရောက် တွင် မိလာသဖြင့်၊ လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

‘ပေးပြီးသားကို သည်လို ပြန်တောင်းရင်၊ ဘယ်ကောင်းမလဲ’

‘ကောင်း ကောင်း မကောင်း ကောင်း၊ အမေကြီး မြေပဲတောင့်တွေ ပြန်ပေး၊
မပေးရင် ကျုပ်မိန်းမက စိတ်ဆိုးနေပြီ ...’

‘ဟင်- မသာကြီး အသားယူဦး’

အေးဆောင် မှာ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားကာ၊ အံ့မာလေး တအော်
တည်း အော်နေရလေ၏။ သို့သော် တအုန်းအုန်း တအွတ်အွတ် ထုသံများကြားမှ ပေါ်
လာသော **အေးဆောင်** ၏ အော်သံမှာ နာသောကြောင့် အော်ခြင်းမဟုတ်။ ဝမ်းသာ
သောကြောင့် အော်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

မန်မန်ဆီမိုဆီမို မန်ကျည်းစေ့ကလေး

သွယ်၏ မောင်ငယ် ငွေအိုးသာ ဆတ်ဆော့ပြီး ‘ကုလားမ ခြေထောင်’မစီးလျှင်။

မြသွယ်သည်လည်း၊ မိစိုတို့အိမ်တွင် အေးအေးချစ်၊ ခွေးမတို့နှင့် ‘ဇယ်’ မခတ်ခဲ့လျှင်။

အေးဆောင် ခေါင်းပေါ်သို့ အမုန်းလက်ညှိုးသည် ကျရောက်လာဖွယ်ရာ အကြောင်း မရှိချေ။ ယခုသော် ငွေအိုးက တဂွပ်ဂွပ်ဖြင့် ကုလားမခြေထောက်စီးသည်။ သို့ရာတွင် ကုလားမခြေထောက်အစစ်မဟုတ်။ လူကြီးတွေစီးသော ‘ဝါးကုလားမ ခြေထောက်’ကို ကြည့်ကာ ရသေ့စိတ်ဖြေသဘောဖြင့် ကြိုးတတ်စီးသော ‘အုန်းမှုတ်ခွက်’ ကုလားမခြေထောက်သာ ဖြစ်၏။

မြသွယ်ကလည်း ‘အမေရေ၊ မိစိုတို့အိမ်တင် အမေရေ’ ပြောကာ ကော့လတ် ကော့လတ်ဖြင့် အိမ်မှ ထွက်လာသည်။ အိမ်ရှင် မိစိုမှာ အားလပ်လှသည်မဟုတ်။ ဝါပေါက်တွေကို နေထုတ်လှမ်းနေသည်။ ဧည့်သည် ခွေးမကလည်း ကူလုပ်ပေးရင်း တွတ်ထိုးနေကြသည်။ သည်အချိန်တွင် မြသွယ်ရောက်သွားသည်။ ကစားဖော် စကားပြောဖော်ရပြီ။ မိစိုကို လှည့်မကြည့်တော့။

‘ဝါဒိုင်က ဝါကြီးလဲ ဝယ်တယ်အေ၊ အဲဒါကြောင့်’

မိစိုက မြသွယ်ကို လှမ်းပြောငြား မြသွယ် စိတ်မဝင်စား။ ‘ဇယ်တောက်’ ရန်သာ စိတ်စောနေ၏။ ခေါင်းရင်းတွင် ကုက္ကိုပင် ရှိသည်။ ရှိငြား အရွက်ကုန်ပြီမို့ အိမ်ရိပ်ဘက် လှပြီး ထိုင်ကြရ၏။

ဇယ်ကျင်းဘေးတွင် ထိုင်မိခါမှ မြသွယ် စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ တိုင်ခြေတွင် ပုံထားသော ကျောက်ခဲဖြူဖြူ လောက်စာလုံးရွယ်ကလေးတွေ၊ အချွန်တွေ၊ အပြားတွေ မဟုတ်။ မလုံးတလုံး ကလေးတွေ။

‘ဇယ်မတောက်ပါနဲ့ ကောင်မရာ၊ ဇယ်ခတ်ရအောင်ပါ’

‘ဘာကြေးတုန်း’

‘ခါတိုင်းလိုပဲ မန်ကျည်းစေ့ကြေးပေါ့’

ခွေးမသည် အတွင်းခံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မန်ကျည်းစေ့ တစ်ဆုပ်ထုတ်သည်။ လက်ဝါးကိုဖြန့်ကာ သံယောဇဉ်တကြီး ကြည့်သည်။ ကြည့်လည်း ကြည့်စရာပါ။ ခွေးမ၏ မန်ကျည်းစေ့က လက်ရွေးစင်တွေချည်း။ ဖုန်ဖုန်မဲ့မဲ့ ပေပေကျိကျိလည်း မဟုတ်။ မြသွယ် တွင် ပါလာသော မန်ကျည်းစေ့နှင့် ယှဉ်မှ သိသာသည်။

မြသွယ်၏ မန်ကျည်းစေ့များမှာ သုံးမြောင့်လည်း ပါ၏။ အဖုအထစ်လည်း ပါ၏။ အပိန်လည်းရှိ အဖောင်းလည်းရှိ။ အရောင်က မွဲမွဲခြောက်ခြောက်၊ မိခွေး၏ မန်ကျည်းစေ့များကား ရေဆေး၍ ပြောင်သော အပြောင်မျိုးမဟုတ်။ လက်ဆီဖြင့် ချောပြီးပြောင်သော အပြောင်ဖြစ်ရာ ခွေးမ စုံမက်မည်ဆိုလည်း စုံမက်လောက်၏။

ခွေးမသည် ကစားချင်၏။ ချစ်စရာကောင်းသော မန်ကျည်းစေ့ ညိုညိုကလေးတွေကိုလည်း တွယ်ရာ၏။ မတော်တဆ ရှုံးသွားမှဖြင့်။ တစ်မြုံ့မြုံ့ ဝါးစရာမရှိဘဲ ဖြစ်သွားမှဖြင့်။

‘ကဲ ဘယ်လောက်ကြေးတုန်း’

မြသွယ်က မြေကြီးပေါ်ပုံရန် ရွယ်၏။

‘ညည်းက ငါ့ထက်ဖြစ်တာ။ ငါ့ရှုံးမှာ ကြောက်တယ်’

တွန့်ဆုတ်စိတ်မှလာသော အဖြေ။

မြသွယ်သည် ခွေးမ မန်ကျည်းစေ့ ကြိုက်မှန်း အစင်းသိ ဖြစ်၏။ ခွေးမသည် ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက မန်ကျည်းစေ့ စား၏။ အစေ့ခွံသည် ဖန်၍ အဆန်သည် ဆိမ့်ငြား၊ စားနေကျသူ မဟုတ်သူအတွက် နှစ်သက်ဖွယ် မရှိ။ ခွေးမသော်ကား ကလေးဘဝ တွေ့ကရာကို ကောက်ဝါးရာက စားကျင့်စွဲကာ စွဲခဲ့သည်။ သွေးချုပ် လေချုပ်ဖြစ်ပြီး သေတော့မှာပဲ၊ အမေက ပေါင်တွင်းကြော ဆွဲလိမ့်၊ အစ်မများ၊ မိကြီး မိထွေးများက အောင့်တယ် အောင့်တယ်နဲ့ ဘယ်နေ့ အော်နေရမလဲ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ခေါက်ထစ် ရိုက်ပုတ်ခဲ့ကြသည်။

ခွေးမမှာ မန်ကျည်းစေ့ စားသောအကျင့် မပျောက်ရုံမက စွဲခဲ့ပြီ။ သည်မျှဖြင့် မပြီးသေး။ မန်ကျည်းစေ့ အစိမ်းစားရာက မီးဖုတ်ပြီးလည်း တစ်နေ့ သုံးလေးစေ့ စားရမှနေသာ ထိုင်သာသည့် ရောဂါတိုးခဲ့ပြန်သည်။ သည်အကျင့်ကို မြသွယ် သိသည်။ မန်ကျည်းစေ့ကို ခွေးမ သပ်သပ်ဝသပ် လှောင်ရ သိုရကြောင်းလည်း သိသည်။ သိသည့်အတွက် ‘ညည်း ရှုံးရင် အရင်းတစ်ဝက် ပြန်ပေးပါမယ်အေ’ ကတိပေးမိသည်။

‘အတင်အချပဲနော်၊ ကြောင်ကြီးခုတ် မဟုတ်ဘူး’

သည်အချက်ကိုကား မြသွယ် စဉ်းစားရပြီ။

ဇယ်ကို ဆုပ်ပြီး လက်ဖမိုးပေါ် တင်လိုက်၊ နည်းနည်းပါးပါး ချပစ်ပြီး လက်ထဲရှိ ဇယ်ကို မြှောက်ပြီး လက်ဖဝါးဖြင့်ဖမ်း၊ ထို့နောက် ဒိုးကို မြှောက်လိုက် တစ်လုံးကောက်ပြီး ဒိုးရော ဇယ်ပါဖမ်းလိုက်။ ပျင်းစရာကြီး။ ဇယ်ခတ်တော်သော မိန်းမစွာတို့ အလုပ်မဟုတ်။

‘ညည်းလုပ်ပုံနဲ့၊ ဒီတစ်သက် ကြောင်ကြီးခုတ် ကစားတတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကြောင်ကြီးခုတ်ပဲ ကစား၊ ငါ ညှာမယ် ဟုတ်ပလား’

ခွေးမ သဘောတူသောအားဖြင့် မန်ကျည်းစေ့ ငါးစေ့ကို မြေမှာပုံသည်။

‘ငါးစေ့ကြေး မလုပ်ပါနဲ့အေ၊ ဆယ်စေ့ကြေး လုပ်စမ်းပါ၊ ဒါမှ နှစ်လှည့်လောက် ခတ်ရမှာ ကောင်မရဲ့’

သို့ဖြင့် နောင်ထပ် ငါးစေ့ကို ခွေးမ ထပ်ပုံလျှင် တိုင်ခြေမှ ကျောက်ခဲ ဖြူမြူများကို လှည်းယူလိုက်သည်။

‘ကဲ ဒိုးကောက်၊ ဗွေရွေးရအောင်’

မြသွယ်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်ဆကောင်းသော ကျောက်ခဲတစ်လုံး ရွေးထုတ် ပြီး စမ်းသပ် ခတ်ကြည့်၏။

ဖြူဥသော ကျောက်ခဲဒိုးသည် လေထဲသို့ မြင့်တက်သွားရာက ညိုညက် ကော့သွယ် သည့် စင်ရော်တောင် လက်ချောင်းကော့ကလေးများပေါ် သို့ကျ၏။ ကျောက်ခဲဒိုး ဥဥ ကလေးသည် ထိုမှတစ်ဖန် ပြန်တက်သွားပြန်၏။ ကော့သွယ်သော လက်ချောင်းကလေး များသည် ကြွက်ကို မြှောက်ကစားပြီး ကြောင်၏လက်ဖြင့် ခုတ်သည့်နှယ် ခုတ်ဖမ်းလေ ၏။

‘ကဲ တစ်ယောက် ငါးခါစီ’

တစ်ချက်နှစ်ချက် စမ်းအပြီးတွင် **မြသွယ်**က ဗွေရွေးရန် စည်းကမ်းသတ်၏။

‘ဗွေရွေးနေရင် ဗွေလည်းညည်းရမှာပဲ၊ ခတ်တော့လည်း ညည်းချည်း ခွင်လုံး ချွတ်မှာဆိုတော့ ကျုပ်က ထိုင်ပြီး ပေးနေရတော့မှာပဲ’

‘ကဲ မယ်မင်းကြီးမဘဲ ဗွေလုပ်ပါတော်’

မန်ကျည်းစေ့ အစေ့ နှစ်ဆယ်ကို ကိုယ်စားပြုသော ကျောက်ခဲများ ခွေးမရှေ့သို့ ရောက်သွားလေ၏။

ခွေးမမှာ ကြောင်ကြီးခုတ် ခတ်နည်းကို မခတ်တတ်သည်မဟုတ်၊ **မြသွယ်**ကို လန့်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဇယ် ၂၀-အနက် ၁၁-လုံးကောက်ရအပြီးတွင်မှ ဒိုးချော် သွားသည်။ ထိုခွင်ကို **မြသွယ်** ချွတ်သည်။ နောက်တစ်ခွင်ကိုလည်း **မြသွယ်**ပင် ချွတ် သည်။ သို့ရာတွင် ‘ညှာ’ ပါမည် ကတိရှိရကား တတိယခွင်တွင် ငါးလုံးရအပြီး၌ ဇယ် ကောက်၍ မရလေဟန် လုပ်လိုက်ရသည်။

တတိယခွင်ကို ခွေးမ ဆက်လက် ခတ်နေဆဲ၌ ရောက်လာသူမှာ အေးအေးချစ်။ ‘ငါလည်းပါမယ်’ အော်သံကို အဝေးကြီးမှ အော်လာသူ။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ဇယ် ၁၅-လုံး ကျန်သော တတိယခွင်ကို ခွေးမ မချွတ်နိုင်။ ဆဌမ မြောက်ဇယ်ကို ကောက်ရန် ဒိုးကို မြှောက်သည်။ ဇယ်ကို ကောက်သည်။ ဇယ်ပါသော လက်ဖြင့် ခုတ်ဖမ်းသည်။ ဒိုးသည် လက်ထဲရောက်သွားငြား လက်ထဲကဇယ် လွတ်ထွက်သွားပြီး ချစ်ချစ်အေးခေါင်းကို မှန်သည်။ ခေါင်းကား မပေါက်၊ ပန်ထားသော မညှိုးလုံးပန်းပွင့်ကြီး ကြေမှုသွားလေ၏။

‘သည်ကောင်မ လုပ်လိုက်ရင် သည်လိုချည်းပဲ’

မြသွယ် မြည်တွန်ငြား အေးအေးချစ် အမှုမထားပါ။ သူလည်း ကစားလိုဇော မွန်နေသူဖြစ်ရာ ‘လုပ်စမ်းပါအေ၊ ဘယ်လောက်ကြေးတုံး’ မန်ကျည်းစေ့ကို အံမှာ ခဲထားသဖြင့် မပီမသ အသံဖြင့် မေးသည်။ ညံ့ပေ့ သေးလှီပိန်ကျုံ့ပေ့ဆိုသော ဇယ်ကြေးပေးရန် ရွေးသည်။

- J -

ကျောင်းပရဂုဏ်သည် အေးရိပ်မြိုင်ဝေသလောက် ကျောင်းပြင်သည် ခြောက်သယောင်း လွန်းလှသည်။ ရွက်ခြောက်တို့ ပြေးလွှား၍ ရွက်ဝါတို့ စက်ကြိုးစီးနေရာသို့ အမှိုက်ကတော့၊ ဖုန်ကတော့၊ လေဗေ့များ ဝင်၍ ဝင်၍ နှောက်သည်။

သို့ရာတွင် ရွာဘေး၌ ခါတိုင်းနှယ် မြူမဆို။ မြူဆိုင်းပြီဆိုလျှင် လေကျစမြဲတည်း။ လေရိပ် လေဆင် မမြင်ရသောကြောင့် ဆိုင်းထမ်းဖြင့် ထွက်လာသော **အေးဆောင်** ရင်မှာ ပေါ့ပါးနေ၏။ လေရိပ်လေဆင်သာ မြင်လျှင် သည်ပုံ သူမလှမ်းနိုင်။ အတင်းပြေးရသည်။ အိမ်တွင် အမေတစ်ယောက်တည်း ရှိစဉ် လေကျလာမည်စိုး၍ဖြစ်သည်။

ရှားစောင်း ပြာသာဒ်ပွင့်များသည် မိုးလာတော့မည်အထင်ဖြင့် ဖူးကြ၏။ ယခု သည်ဖူးများပင် ငိုက်ခွေနေကြပြီ။ မျှော်လေရာတွင် ယာ။ ယာတိုင်းမှာ ဖုန်တသောသောနှင့် လေဗေ့မြူးသည်။ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ဟူ၍ ပဲရိုးပုံ မည်းမည်းကြီးတွေသာ ရှိသည်။

နွားပိန်တစ်အုပ်သည် ရှားစောင်း လက်ညှိုးပင်များအောက်တွင် အရိပ်ခိုနေကြ၏။ **အေးဆောင်** ခြေလှမ်း တို့သွားသည်။ ရှားစောင်းမြင်းနားတစ်အုပ်ဘေးတွင် ပွေးစုန်တစ်စုကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အေးဆောင် လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် အစုန်တစ်စုနဲ့ထိုးသည်။ **အေးဆောင်** နှင့် ခဲတစ်ပစ်ခန့် ဝေးသောကြောင့် အကြောက်အရွံ့မဲ့စွာ စုန်ခြင်းဖြစ်မည်။ ကျစ်စာစိုစိုများသည် **အေးဆောင်** ကို မြူ၏။ ဆိုင်းထမ်းကိုချ၊ ထမ်းပိုးကို ချွတ်မိပြီးမှ **အေးဆောင်** ပြုံးသည်။ ပွေးဟူသည် ထမ်းပိုးဖြင့် ရိုက်၍မရ၊ ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးရသော သတ္တဝါပါတကား။

အေးဆောင်သည် ပွေးမုဆိုးလည်း ဖြစ်၏။ စင်စစ် သူသာမဟုတ်။ ထနောင်းနှစ်ခွ ရွာသား ယာသမား အားလုံးလိုလိုသည် ပွေးမုဆိုးချည်းဖြစ်၏။ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း ပွေး သည် ယာကို ဖျက်ဆီးလေ့ရှိသောကြောင့်ပေတည်း။

သည်အကျင့်က ‘ထုံ’ နေသောကြောင့် ပွေးစုန့်ကို မြင်ကာမျှဖြင့် ဆိုင်းထမ်းကိုချမိ ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ရွာ့အလှပန်းသုံးပွင့် ရေအိုးကိုယ်စီဖြင့် လာနေသည်။ **မြသွယ်**များ ပါလေမည် လား၊ မပါပါ။ မပါလျှင် **အေးဆောင်** မကြည့်တော့ပါ။ ထမ်းပိုး၏ ညွတ်ကော့ရှိုန်ကို ခို လျက် ရွာထဲသို့ အသော့နှင်သည်။

ကင်းတဲဘေးသို့ အရောက်တွင် မတော်ရသေးသော ယောက်ဖလောင်း **ငွေအိုး**ကို တွေ့ရသည်။ ကြိုးတပ်သော ကုလားမခြေထောက်သံ တခွပ်ခွပ်ဖြင့်။

‘မင်းကွာ၊ ကာလသားပေါက်စတောင် ဖြစ်နေမှဟာကို ကလေးစီး တဲ့ဟာကြီး စီးရတာ မရှက်ဘူးလား’

ငွေအိုးမျက်နှာတွင် ရှက်ရိပ်ပြေး၏။ ကာလသားပေါက်စတို့ထုံးစံ၊ မိဘစကား ထက် ကာလသားကြီးများ၏ စကားကို ပိုပြီးအလေးထားရိုး ရှိသည်မဟုတ်လား။ ဖျတ် ကနဲ့ အုန်းမှုတ်ခွက်ပေါ်မှ ဆင်း၏။

ရွယ်တူ အုန်းမှုတ်ခွက်နှစ်ခု၏ မျက်လုံးပေါက်များမှ ကြိုးတပ်ကာ ကြိုးကို လက် ဖြင့်ကိုင်လျက် အုန်းမှုတ်ခွက်ပေါ်တွင် ခြေဖျားထောက်ရပ်သည်။ ခြေကြွလျှင် ကြွသည့် ဘက်က လက်ကို မြှောက်ပေးသည်။ သည်နည်းဖြင့် အုန်းမှုတ်ခွက်သည် ခြေထောက် အောက်မှာ ထက်ကြပ်ပါပြီး မြေပြောင်ပြောင်သို့ ရောက်တိုင်း တခွပ်ခွပ် အသံပေးနေ လေ၏။

‘လူကြီးစီးတဲ့ ကုလားမခြေထောက်ကို စီးရင် လဲတဲ့အခါ ကျိုးသွားမှာပေါ့ဗျ’
ရှက်သော်ငြား **ငွေအိုး**တွင် ဆင်ခြေကအသင့်။
‘သည့်ပြင် လူတွေလည်း စီးနေတာပါပဲကွာ၊ မင့်လိုသာဆို ဘယ်သူမှ သွားမရှိတော့ ဘူး’

အေးဆောင်သည် ပြောလည်း ပြော၏။ ပြေးလည်း ပြေး၏။ နွားစာခေါင်း(နွား စာကျင်း)ထဲသို့ ရေလောင်းထည့်ချိန်တွင် သူ့ဘေးသို့ **ငွေအိုး** ရောက်လာ၏။

‘ကျုပ်စီးချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လုပ်ပေးမလား၊ အိမ်မှာလုပ်ရင် အမေမြင်မှာဗျာ၊ အစ်မကဆို ရိုက်တောင်ရိုက်မှာ’

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

မြသွယ်သည် အေးဆောင် မင်္ဂလာမဆောင်နိုင်သေးသော ချစ်သူဖြစ်၏။ ထို ချစ်သူ၏ မောင်ကိုလည်း ကိုယ့်လူဖြစ်စေရန် လိုအပ်၏။ သို့အတွက် ငွေအိုးအတွက် မကြာခဏ အကျိုးဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ယခုလည်း မခံချင်အောင် ပြောမိပြီ။ ကုလားမခြေထောက် လုပ်၍ ကောင်းသည့် ဝါးကလည်း နွားတင်းကုပ်ကို မှီလျက်ထောင်ထားသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် လုပ်မပေးပါက အမျက်သိုခံရ၏။

‘ဒါဖြင့် မင်းက ငါ့ကိုယ်စား ရေသွားထမ်း၊ မင်းသွားတုန်း ငါကုလားမခြေထောက် လုပ်ထားနှင့်မယ်’

‘ဟဲ့ သား၊ အရိုးနုပါသေးတယ်၊ ရေမခပ်နဲ့၊ အလေးအပင် မ၊မနဲ့၊ မထမ်းနဲ့’ ဟူ၍ အိမ်တွင် ပစားအပေးခံရသော အငယ်ဆုံးကောင်။ မိဘကွယ်ရာတွင် ယောက်ဖလောင်း အတွက် ရေထမ်းပြီ။

‘ဟေ့ကောင်၊ ရေအိုးလည်း ခွဲမပစ်နဲ့ဦးနော်’

‘အံမာဗျာ၊ ခင်ဗျားက လူကို အထင်သေးလိုက်တာ’

ငွေအိုး၏ စကား မဆုံးမိပင် အေးဆောင်က အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြီး လွှနှင့် နန်းပြား ဆောက် ယူပြီးနေပြီ။ ငွေအိုး၏ အရပ်နှင့် ခန့်မှန်းကာ ဝါးလုံးနှစ်လုံး ဖြတ်သည်။ ‘ကုလားတက်’ တပ်မည့်နေရာကို ခပ်မြင့်မြင့် ထားမည်လား။ ကုလားတက် ခုတ်ရင်းစဉ်း စားရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အစီးသင်စဆိုတော့ နိမ့်နိမ့်ပဲ ကောင်းပါတယ်လေ အဆုံး အဖြတ်ကျ၏။

ငွေအိုးပြန်ရောက်လာချိန် တွင် ကုလားမခြေထောက်က အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ငွေအိုး သဘောကျစွာဖြင့် တက်စီးသည်။ အတက်ထွက်နေသော ဝါးလုံးကိုထောင်လျက် တက်စီး လျှောက်သွားရရာ၊ မကြာခဏ ခုန်ဆင်းရ၏။ တစ်တောင်ခန့်သာ မြင့်သဖြင့် အဆင်းရ အတက်ရလွယ်သည်။ အန္တရယ် မမြင်။

‘ငါ့ကောင်ရ၊ ခါးကြီး ကုန်းထားရင် ခဏခဏလဲမှာပေါ့ကွ၊ ခါးဆန့်ထား အဲ ဟုတ်ပြီ’

အေးဆောင် ပြောနေဆဲဝယ် ခြေတစ်ဖက် ချိုင့်ထဲကျသွားသည်။ ဟန်ချက်ပျက် ၏။ လဲကားမလဲ၊ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုး ဖြစ်ပြီးနောက်၊ ဖြောင့်ဖြူးစွာဖြင့် လမ်းမပေါ်သို့ တဒေါက်ဒေါက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

‘ဟေ့ကောင် ငွေအိုး၊ အနောက်ပိုင်းရောက်အောင် မစီးနဲ့၊ ပြီးရင် သည်မှာ လာပြီး သိမ်းထားဟေ့၊ ကြားတယ်နော်’

‘ကြားပါတယ်ဗျာ’ ပြန်ပြောရင်း **ငွေအိုး၏** ကုလားမခြေထောက်သည် ရွာလယ် ပိုင်းသို့ ဦးတည်သွားလေ၏။

- ၃ -

မြသွယ်၏ မျက်နှာသည် ပုပ်၍ ပုပ်၍ လာ၏။ စူ၍ စူ၍လည်း အလှပျက်လာလေ ၏။ သူတို့၏ ဇယ်ခတ်ဝိုင်းမှာ ပျော်လို၍ ကစားသော ဝိုင်းမဟုတ်တော့ပြီ။ ရန်ဖြစ်ချင်၍ ကစားသော ဝိုင်းဖြစ်စပြုလာသည်။

နောက်ဝင်လာသော အေးအေးချစ်သည် အားနွဲ့သော ကစားဖော်ကို ညှာရမှန်း မသိချေ။ နောက်ဆုံး ဝင်လာသော မိစိုက တစ်မျိုး။ ဆယ်စေ့ကြေးကို ကိုးလုံးထည့်လို ထည့်။ ရှစ်စေ့ ထည့်လိုထည့် ညစ်သည်။

သည်အထဲတွင် ခွေးမကား ညံ့ချက်သား ကောင်း၏။ ခိုကို လွယ်ထားဘိအလား ညည်းတွားသေးသည်။ ‘ညည်းလိုက်တာအေ၊ နားကို ပူနေတာပဲ’ မိခွေးကို ပြော၍ မဆုံးမိ မိစိုကလည်း ညည်းပြန်၏။

‘၁၅ စေ့တောင် ရှုံးသွားပြီ၊ ညည်းတို့က ညှာမှ မညှာဘဲ’

ထိုသို့ပြောမှ အေးအေးချစ်၏ နှုတ်သီးက စူလာ၏။ စိတ်ဆိုးသော အစု အစု မဟုတ်။ ပြောသည့်အတွက် တိုးပြီး လုပ်မည်ဟူသော သဘော။ နှစ်ခွင်ချွတ်ပြီးနောက် သုံးခွင်လုံး ချွတ်ပစ်မည် အေးအေးချစ် စိတ်ရှိငြား လက်ပန်းကျပြီ။ တတိယဇယ်ကို ကောက်၍ မမိလိုက်။

ခွေးမ ဝမ်းသာ၏။ သူ့ကို ညှာမည့်သူ ရောက်လာပြီ။

မြသွယ်ကလည်း အေးအေးချစ်ကို ငြိုးပြီး နှစ်ခွင်ချွတ်ပစ်၏။ ထိုအခါ တွင် ခွေးမ မျက်ရည်လည်လာ၏။ မိစိုကလည်း ‘ဆတ်ဆော့ပြီး ကစားမိတာ ကုန်ပါပြီတော်’ ညည်း တွားလေပြီ။

မြသွယ် စဉ်းစားရပြီ။

ခွေးမအတွက် မည်မျှ ချန်သင့်သနည်း။ ခွေးမထံမှ အကျန်ကို မိစို အရသိမ်းပြီး ခွင်သစ် စနိုင်ပါမည်လော။

တစ်လုံးချင်း ကောက်လိုက်၊ ဒိုးကို ခုတ်လိုက်ဖြင့် စဉ်းစားခဲ့ရာ အရင်းဆယ်လုံးရ သွားပြီ။ တစ်လုံး နှစ်လုံး ဆယ်လုံး။

ဟုတ်ပြီ။ သည်မျှကိုကား ခွေးမ နိုင်တန်ရာ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘ကဲ ရော့ ရော့၊ နှစ်ရင်း ရှိသေးတယ်၊ ခတ်တော်မူ’
မခတ်ဘဲ တွန်းပေးလိုက်သော ဇယ်အလုံးနှစ်ဆယ်ကို ခွေးမ မယူ။ ‘ညည်းက
စိတ်ဆိုးပြီး ပေးတဲ့ဟာကြီး’ လုပ်နေသေး၏။

‘မူမနေနဲ့ဟဲ့၊ စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊ တမင်ပေးတာ’
အတင်းတွန်းပေးမှ ခွေးမ ယူသည်။ သို့ရာတွင် ‘အေးနော် ဒါလေးမှ ခွင်လုံး
မချွတ်နိုင်ရင် နောက်မညွှာတော့ဘူး’ သတိပေး၏။ ပေးသောကြောင့် ခွေးမသည် သတိ
ဖြင့် ခတ်၏။ ခတ်ပါလျက် ငါးလုံးသာရသည်။ ကျန်သော ဇယ် ၁၅-လုံးကို မိစို ခတ်ရ
တော့သည်။

မြသွယ် စိတ်ဆိုးသည်။ ညွှာရကျိုး မနပ်ပါတကား။
သို့သော် မိစို၏ အလှည့်မို့ တော်ပါသေး၏။ မိစို ရပါစေ။ ရပါစေ၊ ခွင်လုံးကျွတ်
ပါစေ၊ မိအေးအေးချစ် အလှည့် တော်တော်နဲ့ မရောက်ပါစေနဲ့။ ရင်တွင်းက ဆုတောင်း
နေသည်။

မိစို ခတ်ပြီ။
‘တို့ကတော့ ဘယ်သူမှ မညွှာဘူးနော်၊ ငါ့လဲ မညွှာနဲ့’

- ၄ -

ဖုန်လှိုင်းသည် ရွှာလယ်လမ်းအတိုင်း ပြေပြေကလေး လှိုမ့်လာ၏။ ဖွဖွကလေး
ထချိန်တွင် ပဝါဖြူကလေး လွင့်ထောင်သယောင်။ လေနေ့လိုက်ပါက ပဝါလိပ်ဖြူဖြူ
ကလေး ပြေးလာသယောင်။

နွားတစ်အုပ် စားကျက်မှ ပြန်လာပြီ။
သစ်ညိုတောင်ပဲ့ ကြွက်နှာခေါင်း ကုလားမျက်စိဘောက်ခွေးတို့ အရွက်တုံးချိန်
ရှားစောင်းပြသန်နှင့် ရှားစောင်းမြင်းနားပင် မကြွေချင့် ကြွေချင် အရွက်ကြွေချိန်။
အရွက်ဟူ၍ စားမရသော တောနာနတ်ပင်နှင့် ရှားစောင်း လက်ညှိုးသာ ရှိချိန်။ တစ်နေ့
လာလည်း မျောက်မြား မြက်ခြောက်ပင်လျှင် ငုံးငုံးတိုသော သည်ယာကြား။ နောက်
တစ်နေ့လည်း ကျောက်နီခဲနှင့် ရှားစောင်းပင်သာ ရှိသည့်နေရာမှာသာ အစာရှာရသော
နွားများ၏ ဗိုက်မှာ ပိန်မြဲ ပိန်နေသည်။ ခွက်မြဲ ခွက်နေသည်။

သို့အတွက် ရွာအဝင်တွင် စည်းရိုးမလုံသော အိမ်များကို ဝင်သည်။ နှမ်းတစ်ဆုပ် ဟပ်လိုက်ရ နည်းသလား၊ ရေကြည်တစ်ပေါက် စုပ်လိုက်ရလည်း အမြတ်ပဲ။ ဟိုထိုး သည် လှန်လုပ်စမြဲ။ နွားကျောင်းသားမှာလည်း အဆဲအဆို ခံရဖန်များသဖြင့် မျက်တောင် သော်မျှ မခတ်ဝံ့။ တဟဲ့ဟဲ့ ငေါက်ငန်း အသံပေးလျက် ထပ်ကြပ်လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

သည်ကြားထဲက ချိုကုပ်မ တစ်ကောင်။

နွားအုပ်ထဲမှ လှစ်ခနဲဖဲ့ကာ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းထဲ ဝင်သည်။ ‘ဟို နမ သေချင်ပြီလား’ ဆဲရေး ငေါက်ငန်းသံနှင့်အတူ နွားကျောင်းသား၏ ချိုင်းကြားမှ ဝါးရင်းတုတ်သည် ဝီသံ ပေးလျက် ပြေးထွက်၏။

ဝါးရင်းတုတ်သည် ခြေရှည်နွား၏ နံဘေး ပြန်ပြန်ကြီးသို့ ပြေးဝဲသွားရာက ခြံစည်း ရိုးတိုင်အဖျားနှင့် ရိုက်မိသည်။ လည်ထွက်သွားပြီး လမ်းပေါ်သို့ စဉ်ထွက်သွားသည်။

ငွေအိုးသည် နွားအုပ်ကို မြင်ရ၏။ မြင်ရငြား နွားအရေအတွက် မများသော ကြောင့် တဟဲ့ဟဲ့ အသံပေး၏။ သူ့အသံကြားရသဖြင့် နွားတွေဘေးကပ်သည်။ တစ် ကောင်စီ တန်းစီလျက်ဖြစ်သွားပြီ။ အုပ်လိုက်သာ ဝင်တိုးမည် စိုးရသည်။ တစ်ကောင်စီ စဉ်နေသောအခါ ပို၍ ပို၍ လုံခြုံပြီ။ သည်အထင်ဖြင့် ကုလားမခြေထောက်ပေါ်မှ မဆင်း။ သို့မဆင်းသည့်အတွက် ကုလားမခြေထောက်ကို ဝါးရင်းတုန်မှန်သောအခါ ဟန်ချိန် ထိန်းချိန် မရလိုက်။ ‘အောင်မလေးဗျ’အော်သံဖြင့် ဘေးစောင်းတိုက် လဲကျ လေ၏။

- ၅ -

‘အောင်မလေးဗျ’ အော်သံသည် မောင်ငယ်အသံနှင့် တူသည်။ မြသွယ် ဆက် ကနဲ့အထဲတွင် ထဘီထဲမှ မန်ကျည်းစေ့တွေ ဝေါကနဲ ကျ၏။ ကျကျ၊ မြသွယ် လှည့် မကြည့်။ ဝိုင်းဝသို့ထွက်ကြည့်သည်။

ကုလားမခြေထောက် နှစ်ချောင်းထမ်းလျက် ထော့နင်း ထော့နင်း ထွက်သွားနေ သော **ငွေအိုး**။ ‘ဟဲ့ မောင်လေး၊ ဘာဖြစ်သွားတုန်း၊ ဘယ်နာသွားတုံး’အော်မေး၏။ မကြားယောင်ဆောင်သွားသည်။

‘ပေါင်တွင်းကြောကို လိမ်ဆွဲလိုက်ဦးမယ်’

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အကြုံးအဝါးကလေးဖြင့် ပြေးလိုက်သွားပြီးမှ မန်ကျည်းစေ့ကို သတိရ၏။
'ကုလားမခြေထောက် မစီးပါနဲ့ ပြောတာကိုမရဘူး၊ ဘယ်အနာဆီက ငှားစီးတယ် မသိ
ဘူး' ဆီမန်း၊မန်းလျက် ကစားဝိုင်းသို့ ပြန်လာသည်။

မြသွယ်ထံမှ လျှောက်ကျ ကျန်ခဲ့သော မန်ကျည်းစေ့သည် အပုံလိုက်။ သို့ရာတွင်
ချစ်ချစ်အေးအေးရှေ့ရှိ မန်ကျည်းစေ့ပုံနှင့် တစ်စေ့စေ့ နှစ်စေ့စေ့ ရောနေ သည်။ ချစ်ချစ်အေးမှာ
အရင်းကို ထမိထဲ ထည့်ထားပြီး အနိုင်ကို ရှေ့တွင် ပုံထားသည်။

ကစားဝိုင်းမှာ တန့်နေသည်။ ခွေးမ ခတ်လှည့်။
'ကုလားမခြေထောက် မစီးနဲ့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့'
ဝိုင်းထဲကို ထိုင်မိသည်အထိ စိတ်က ဟိုမှာသာ။
'ညည်းအကျမှာ ဘယ်လောက်ကျန်သေးတုံး'
'တော်ပါပြီအေ၊ ညည်းယူလိုက်ပါတော့'

အစိတ်ရယ် သုံးဆယ်ရယ် ရေတွက်မနေတော့ပါ။ အပုံတစ်ပုံကို ခွေးမဘက်သို့
တွန်းပေးပြီးနောက် မန်ကျည်းစေ့ပုံကို အနားသိမ်း၏။ သိမ်းသောလက်ကို လက်
တစ်ဖက်က လာဆွဲ၏။ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ချစ်ချစ်အေး။

'ငါ့ဟာတွေ ပါကုန်ပြီဟဲ့'

'ဟော့တော့ ၊ ညည်းအပုံနဲ့ ငါ့ဟာနဲ့ ရောတာက ဟောသည်နေရာ၊ အဲသည်မှာ
ငါတစ်စေ့မှ မကောက်ရသေးဘူး၊ အလယ်သားနဲ့ ဘေးသားတွေမှာ ညည်း မန်ကျည်း
စေ့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေမှာတုံး'

စိတ်တိုနေချိန်။ သည်အခါ အသံကလည်း မာဆတ်ဆတ်။ သို့အတွက် ချစ်ချစ်အေး
၏ တုံ့ပြန်သံကလည်း အလားတူပင် ဖြစ်တော့သည်။

'မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ငါ့လက်နဲ့ တိုက်မိလို့ လွင့်ကုန်တာ'

ချစ်ချစ်အေး ပြောနေသည့်ကြားက မြသွယ်သည် မန်ကျည်းစေ့အချို့ကို အင်္ကျီ
အိတ်ထဲထည့်၏။ အပိုအလျှံကို 'ခါးပိုက်' ထဲထည့်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ဆုပ်ကို
ချစ်ချစ်အေးက အတင်းလိုက်ဆွဲ၏။ မြသွယ်ကလည်း အတင်းရုန်း၏။ မြသွယ်
လက်ထဲမှာ ဆုပ်မိချိန်တွင် အဆဲကလေးပါလာ၏။

'ငါမကျေ မြေဟဲ့၊ နောက်ဘဝ ကျရင် ငါ့အိမ်မှာ ခွေးဖြစ်မယ့် ကောင်မ'

'ရော့ဟဲ့၊ ရော့ဟဲ့'

မန်ကျည်းစေ့ နှင့် ရောသော ဖုန်သည် ချစ်ချစ်အေး နဖူးကို ထိမှန်ကာ ဖွားကနဲ့
ဖြာစဉ်လေ၏။

‘အဲသည်လို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကုလားမခြေထောက် မစီးနဲ့ပြောတာ၊ မိဘစကား နား
မထောင်တဲ့ကောင် အဖြစ်တောင် နည်းသေးတယ်’

မြသွယ် မဆူပူရမိက **ဒေါ်မြ** ဆူနှင့်နေပြီ။

‘အမေကလည်းဗျာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျ’

ငွေအိုးသည် ပေရေနေသော ဖုန်များကို ခါရာက ထော့ကျိုးဝေဒနာ မရှိလေဟန်
သွားပြီး ကုလားမ ခြေထောက်ကို ဝှက်၏။

‘နင့်ကို ဘယ်သူ လုပ်ပေးတုံး မှန်မှန်ပြော’

‘ကိုငပျော့ဆီက ငှားစီးတာပါ အမေရာ’

ထိုအခါ **ဦးသက်** အသံပေါ်လာသည်။ သူသည် မီးဖိုဆောင်ရှေ့ မြင်းခုံပေါ်တွင်
ထိုင်ပြီး ‘ထန်းလျှော်ဝမ်းသား’ အပြားများကို စိတ်ဖြာနေရာက ဓားမောက်ကိုချပြီး
ငေါက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ငပျော့ရဲ့ အရပ်အမောင်းနဲ့ဆိုရင် သာလောက် နိမ့်နိမ့်ကလေး မလုပ်ဘူး၊ အနည်း
ဆုံး မင့်ပခုံးလောက်မြင့်ရမယ်၊ အဲဒါကြောင့် မလိမ်နဲ့ဟေ့’

အဖေကလည်း အဖေ၊ အချက်ကလည်း ကျသည့်အတွက် **ငွေအိုး** မလှီးမလွဲ
သာပြီ။

‘ကိုအေးဆောင် လုပ်ပေးတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မလဲမကွဲအောင် နိမ့်နိမ့်ကလေး
လုပ်ပေးတာ၊ ကိုထွန်းအေးရဲ့ ဝါးရင်းတုတ် မှန်ပြီး ယိုင်သွားတာ’ ဖြေလည်းဖြေ၏။ ကာ
လည်း ကာကွယ်၏။

မြသွယ်မှာ ဒေါသ မုန်ယစ်လာ၏။ **ကိုအေးဆောင်** လုပ်ပေးတာ ပြောသံအကြား
တွင် ဒေါသမီး ဟုန်းခနဲ တောက်ပြီ။

‘ကလေးကို သက်သက်မြှောက်ပေးတာ၊ ကြည့်ပါဦး မသေကောင်း မပျောက်
ကောင်း မောင်လေး ဘယ်နာသွားတုံး’

အဖေသည် ဝိုင်းဝသို့ လည်ရှည်ကြည့်၏။ ချစ်ချစ်အေး ဒေါင်းနီ မောင်းနီ လှမ်းဝင်
လာသည်။ မျက်နှာတွင် ဖုန်ဘလပေဖြင့်၊ နဖူးတွင် အဖုကြီးဖြင့်။

‘အရီးသက် အရီးမြ၊ ကျုပ်ကို မြသွယ် လုပ်သွားသတော့၊ ကျုပ် မန်ကျည်းစေ့
လည်း ယူသေး၊ ကျုပ်ကိုလဲ လုပ်သွားသေး၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲတော်’

‘ဘာ ညည့် မန်ကျည်းစေ့လဲ၊ ကောင်မ ပလီစီချောက်ချက် မလုပ်နဲ့’

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

မစိတ်ရသေးသော ထန်းလျှော်ဝါးသား အပြားကြီးကို ဦးသက် ကောက်ကိုင်သည့် ခဏဝယ် ချစ်ချစ်အေးသည် ပြုံးမျက်နှာနှင့် ချာကနဲ့ လှည့်ထွက်သွား၏။ စောင့်ရင်းတန်း ဟိုဘက်မှ ချောင်းကြည့်သည်။

မြသွယ်မှာ ဖအေရှေ့သို့ လာရပ်ရင်း ‘သူက’ ပြောဆဲရှိသေးသည်။ ‘မရှည်နဲ့ ရှေ့တိုး’ ရိုက်၍ ထိမည့်နေရာ၊ မိမည့်နေရာသို့ ခေါ်၏။ အနားသို့အရောက်တွင် နောက် သို့ ဆုတ်မပြေးနိုင်စေရန် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားပြီးမှ တင်ပါး၊ ပေါင်များနှင့် ခြေသလုံးတို့ကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ရိုက်တော့၏။

လက်ကို အဖေကိုင်ထားသည်။ နောက်ကို ဆုတ်၍မရ။ သို့အတွက် အရင်းသို့ ကပ် သည်။ ကပ်ရာက ထိုင်ချပြီး မြင်းခုံအောက်သို့ နောက်ပြန်ဝင်၏။ ‘ပျင်းလို့ ကစားရင်လဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရယ်ရယ်မောမော ကစားပါတော့လား’ ‘နောက်ကို ရန်မဖြစ်တော့ပါ ဘူးအဖေရဲ့၊ ကြောက်ပါပြီ အဖေရဲ့’

တအားအော်သော်ငြား ထန်းလျှော်ပြားသည် လူကို မရိုက်မိတော့ပါ။ သို့သော် ထွက်ခဲ့ဟု ခေါ်ဦးမည်ဆိုပါက မလွယ်သေး။

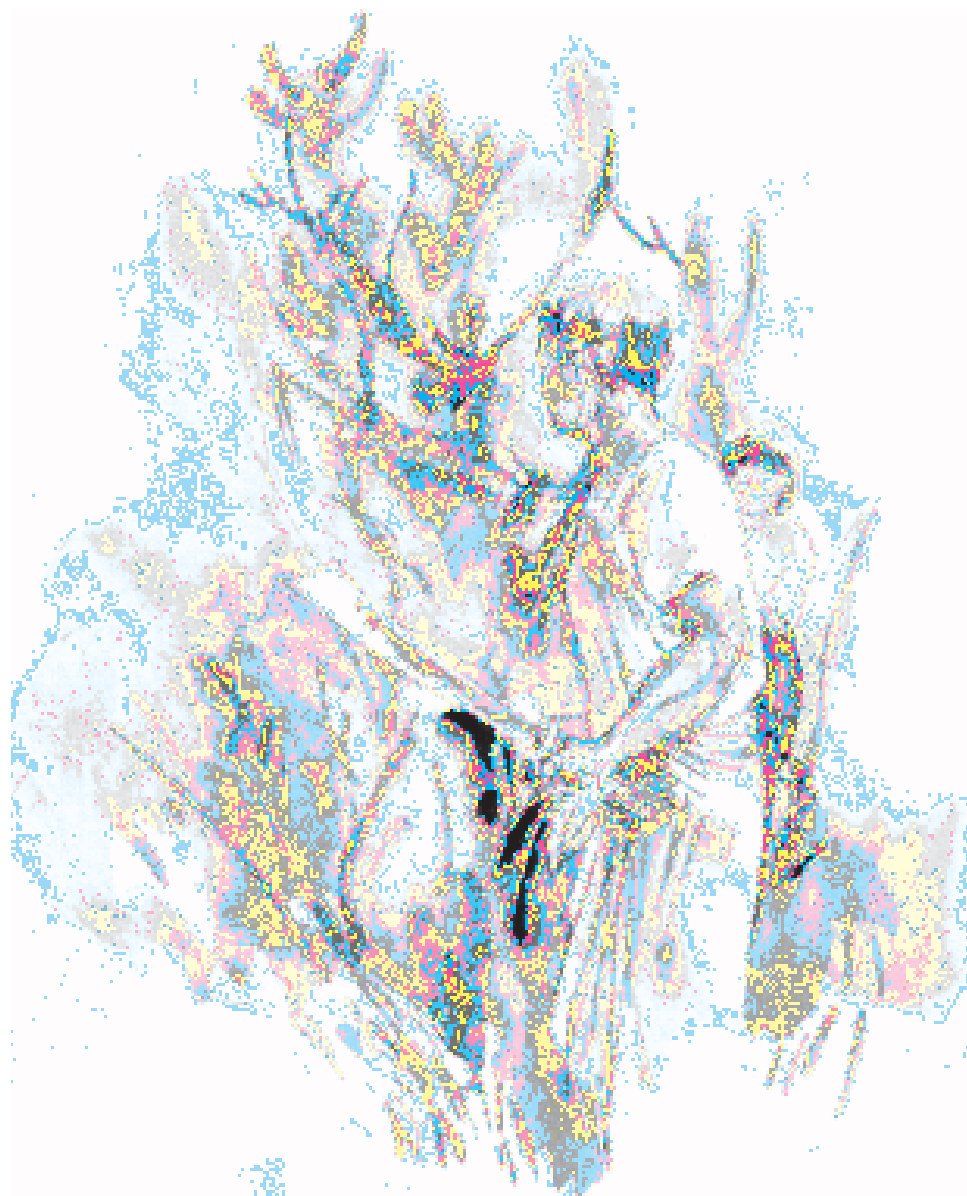
အဖေရိုက်ချက် ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏။ အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ သည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ အပျိုအရွယ် သမီးကို လူစိမ်း သူစိမ်းရှေ့တွင် မရိုက်သင့် ကြောင်း ဦးသက် နားလည်သည်။

‘ဘယ်က လှည့်လာတာတုံးကွ’ အဖေ မေးဆဲဝယ် မြသွယ်မှာ ဝင်လာသူအား လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သူ့ရောက်သောကြောင့် သက်သာသည်။ သူ့ရောက်မလာ ပါက ထွက်ခဲ့ခိုင်းပြီး ရိုက်ကောင်းရိုက်မည်။ ရှည်လျားစွာ မြည်တွန် တောက်တီးရုံမက အမေကပါ ဝင်၍ ဝင်၍ တို့ပေးဦးမည်။ သို့ကြောင့် ဝင်လာသူအား ကျေးဇူးတင်လှပါဘိ။ သို့သော်

‘လွှ တုံးသွားလို့ ဖယ် ခဏငှားပါဦး အရီးရာ’ဟူသည့် အေးဆောင်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရချိန်တွင်ကား ကျေးဇူးတင်ထားသမျှတို့ လွင့်ပြယ်သွားကာ ယောက်ဖ လောင်းကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ မြှောက်ပေးဦးမလား မေးမေးပြီး ကိုက်ဆွဲချင်စိတ် ကုတ်ဖွဲချင်စိတ်များ တရှိန်ရှိန် တက်လာ၏။

ဆပ်ပြာကျင်းမှာ ဆုံကြမယ်

လဲ လူရွက်ကို လူမမာစာဟူ၍ သရော်ကြငြား မြသွယ် အလွန်ကြိုက်သည်။ အမွေးထူသော အရွက်မို့ ဆီနိုင်နိုင်နှင့် စပ်စပ်ချက်လျှင် အိပြီး ဆိမ့်သည်။ ရေနွေးသာ ကျက်လျှင် အချိုမှုန့် မပါဘဲနှင့် ချိုခါးဆိမ့်ကလေး။

တောနာနတ်ရွက်ထိပ်ရှိ ရက်စက်သော ဆူးမည်းကြီးများက နွယ်ရစ်သော လဲလူး နွယ်များ၊ နရှာကြီးများကို သုန်မှုန်သည်။ ဝဲကာ ဝဲကာ ကျလာသော မြသွယ်၏ လက်ကို လည်း ရန်စောင်သည်။ သည်ဆူးမည်းကြီးဘေးတွင် မြသွယ် ပွတ်ကာသိကာ ခူးသည်။ သူ့အကြိုက် လဲလူရွက်မို့ မြသွယ် တစ်မျက်နှာလုံး သကာလူးနေလေ၏။

ခူးနေရင်းက မြသွယ် အပြုံးလျော့၏။ နေပါဦး၊ သည်နှစ်ခုကို ရောပြီး ချက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ အတွေးဝင်လာသဖြင့်ဖြစ်သည်။ လဲလူရွက်က သက်စာ။ နရှာကြီးက တက် စာ။ နရှာကြီးနွယ်မှ အစေးဖြူဖြူတွေက နွားနို့နှင့် အသွင်တူသော်လည်းဓာတ်မတူ ကြောင်း သတိပေး၏။

‘အို အမေလုပ်လိမ့်မပေါ့’

လေးလေးလံလံ တာဝန်ပိလာလျှင် အမေ့ကို လွဲချစမြဲ။ သည်နွယ် အမေလုပ်လိမ့်မပေါ့။ လွဲချတိုင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးငြား ယခုသော် မပေါ့ပြီ။ ဒေါ်မြသည် အပျိုကြီးစည်း ဝိုင်းထဲ ခြေတစ်ဖက်လှမ်းနေသော သမီးကို ကြည့်ကာ မြည်တွန်စ ပြုလာပြီ။ သည်အရွယ် ရောက်နေပြီ ဒါလေးမှ မသိဘူးလား စသည်။

‘မြသွယ်ရေ ညည်းဘယ်မှာတုံးဟေ့’ ဆပ်ပြာကျင်းလျှိုထဲက တက်လာသော အသံများ။

‘သည်မှာဟေ့ လဲလူရွက် ခူးနေတာဟဲ့’

‘တို့ကတော့ နာနတ်တုံး မခုတ်တော့ဘူးဟေ့၊ ဆပ်ပြာပဲ ကျုံးတော့မယ်’
သည်အသံမှာ အေးအေးချစ် အသံ။

‘ညည်းတို့ ခုတစ်မျိုး၊ ခုတစ်မျိုး ကျုပ်တို့ မကြိုက်ပေါင်’

စင်စစ် နာနတ်ပင် ခုတ်ရန်ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ တုတ်တုတ်၊ ကျင်မေ၊ မိစို၊ အေးအေးချစ်နှင့် ခွေးမ။ နာနတ်ရွက်ကို အပုပ်ခံပြီး လျှော်မျှင် ထုတ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ နာနတ်ပင်၏ ပင်စည်။

ဖူးခါနီးပြီ ပွင့်ခါနီးပြီဆိုလျှင် အရွက်တွေ ဘေးပြန့်ဆင်းသွားသည်။ ထိပ်လုံး ဦးပြည်းကြီး ပေါ်လာသည်။ သည်အခြေအနေရှိသော တောနာနတ်သည် ခုတ်ယူရန် အနေတော်ပေတည်း။

မြသွယ် နာနတ်ခုတ်ထွက်မည်ဆိုသောအခါ ကျန်လူများလည်း နာနတ်ခုတ်။ သို့ဖြစ် ငြား တစ်ပြည်တစ်ကျပ် ဈေးကောင်းသော ဆပ်ပြာကျင်းကို တိုးသောအခါ တောနာနတ် ကို မေ့ကြလေပြီ။ မေ့ပေါ့၊ ဆပ်ပြာကျင်းမှာ လူသူ အရောက်နည်း၊ အတွေ့နည်းသဖြင့် အီလျှံပွတက်နေသည်ကိုး။

‘ကျုံး ကျုံး၊ တို့ကတော့ နာနတ်ပဲ ခုတ်မယ်’

မိုးသံကလေး ကြားကာမျှဖြင့် အုန်းထလာသော လဲလူ၊ နရှာများကို ကုန်စင် အောင် ခူးပြီးနောက်တွင် မြသွယ်သည် ဓားကို ကောက်ကိုင်၏။ နာနတ်ရွက်များကို တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ်ဖြိုချသည်။ ဆူးမစူးသော်ငြား ဇောင်းရှည်သည်။ မြသွယ်၏ ဘယ်ညာ လက်မောင်းများတွင် သွေးခြည်ဥသော အစင်းများ အရစ်များ ဝန်းရံပြီ။

ပင်ခြေ၏ အထက်တစ်တောင်ကွာမှ စတင် ခုတ်လှဲသည်။ နွယ်တွေက လာငြိသဖြင့် ဆွဲအနုတ်တွင် တွင်းတစ်တွင်း။ ယောင်ယမ်းပြီး မြသွယ် နောက်ဆုတ်သည်။ မြေတွင်း လော၊ ဖွတ်တွင်းလော၊ မည်သည့်တွင်းပင် ဖြစ်စေကာမူ မြသွယ်မူ ပြေးရန် အသင့်ပြင် မိသည်။

သည် လက်ကောက်ဝတ်သာသာ တွင်းထဲက မြေသည် လက်ကောက်ဝတ်အောက် မလျော့။ သည် ဓားမတိုမျှဖြင့် မြသွယ် မည်သို့ ခုခံမည်နည်း။ မြေမဟုတ် ဖွတ်။ ဖွတ် လည်း လက်ကောက်ဝတ် အရွယ်ရှိလျှင် သူ့ခွန်အားကို သိသည့်အလျောက် အမြီးအား ကိုးဖြင့် ရန်မူသည်။ သို့ကြောင့် မြသွယ် နောက်ဆုတ်သည်။

‘ကောင်မတွေ လာကြပါဦးဟဲ့’

‘မြသွယ် ဘာလဲဟေ့’

ချောက်ထဲမှ ဦးခေါင်း ပေါ်လာသူမှာ ကျင်မေ။

‘သည်မှာ တွင်းတွေ့တယ် အေရဲ့’

ကျင်မေနှင့် တုတ်တုတ် ပြေးတက်လာသည်။ ‘ပုတတ်တွင်းလားမှ မသိတာအေ’ ဆိုကာ ကျင်မေက ကျောက်ခဲဖြင့် ဖို့သည်။ တုတ်တုတ်က တွင်းဝကို ဖုန်နှင့်ဖြင့် ပေါက် သည်။

‘ဘာလဲဟေ့ ဘာလဲ’ မေးသဖြင့် ကျန်လူများလည်း တက်လာကြသည်။ အသက်နု သေးသော နာနတ်ပင် အရိပ်အောက်တွင် ပျိုဖော်တစ်သင်း ခဏချင်း စုဝေးမိကြလေ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘ညည်းတို့ ကျိုးပြီးကြပြီလား’
‘မပြီးသေးဘူးဟဲ့၊ ညည်း အသံကြားလို့ တက်လာကြတာ’
‘ဒါဖြင့် ကျိုးကြလေ၊ ငါလည်း ပြီးအောင် ခုတ်ဦးမယ်’

ပြောနေဆဲမှာပင် လျှာ အလျားလိုက် ထွက်လျက်၊ ဟောဟဲသံလိုက်နေသော ခွေး
တစ်ကောင် လျှိုထဲမှ တက်လာသည်။

‘ဟဲ့ အဲဒါ ညည်းလင်ကြီးရဲ့ ခွေးဟဲ့’

မိစို နှုတ်သရမ်းသည်။ **မြသွယ်၏** ပြုံးမျက်နှာသည် ရှက်သွေးကြောင့် ထူအမ်း
ရ၏။

ရန်လုံသည် နာနတ်ပင်ရိပ်အောက်ရှိ မိန်းမအားလုံးကို အမြီးနှုန်းပြသည်။
မြသွယ်ကိုမူကား ခြေထောက်လာနမ်းပြီးမှ အိ အိ အိ အိ နှုတ်ဆက်သည်။ **အေးဆောင်**
ခွေးရောက်လာ၍ **အေးဆောင်**လည်း မကြာမှီရောက်လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် နာနတ်
ပင်ကို အခုတ်ခိုင်းမည်။ သည်အတွေးဖြင့် **မြသွယ်**ပြုံးငြား ညည်းလင်ကြီးဆိုသော်
ကြောင့် ရှက်သွေးဖြင့် မျက်နှာအမ်းရသည်။ သူတို့ချင်း မေတ္တာမျှနေသည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီ
ဖြစ်ငြား၊ တစ်နယ်လုံးသိနေသော သမီးရည်းစားဖြစ်ငြား၊ ညည်းလင်ကြီးကား မဟုတ်
ပေ။ အရှက်အကြောက်ကို ဦးထိပ်ထားကြသဖြင့် စည်းမပေါက်ပေ။ စည်းမပေါက်သော
ကြောင့်လည်း မိစို၏ စကားမှာ နားအဝင်ခါးသီးရတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့လင်လာတော့မှာမို့ ကြည့်ပါလား၊ ကောင်မကိုက ပျားရည်အိုးထဲ
မှောက်လျက်လဲတဲ့ မျက်နှာနဲ့’

အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်သော အရှက်မှ သတိဝင်လာသော အရှက်သို့
ပြောင်းသည်။ **မြသွယ်** ဓားမတိုကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ‘တုတ်တုတ်နော်၊ ငါ့ဓားက
လူမရွေးဘူး’ ရှက်ပြုံးကလေးဖြင့် ရွယ်။

‘ဟေ့ကောင်မ ဟေ့ကောင်မ’

တုတ်တုတ်မှာ ပခုံးချင်းထိအောင် ထိုင်နေသူဖြစ်ရာ မျက်ကလဲ ဆန်ပြာဖြင့် နောက်
ဆုတ်၏။

‘အခုမှ ဘာ ဟေ့ကောင်မတိုး’

‘ညည်းအေ သိနဲ့စပ် အပ်နဲ့တောင် မရွယ်ကောင်းဘူးတဲ့၊ ညည်း ဓားကြီး ချထား
စမ်းပါ’

မြသွယ်သည် ဓားကို ပစ်ချကာ ရယ်မော၏။

တုတ်တုတ်မှာ နောက်မှ ခွေးမက ‘ဘာခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ’ အော်ကာ တွန်းထား သဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်၍မရ။ ဖြူဖွေးသော ဓားသွားကြီးကလည်း မျက်နှာနားတွင် ဝဲကာ ဝဲကာ ပျံ့နေရာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတော့သည်။ သို့အတွက် **မြသွယ်** ရယ်သည်။

ဓားကျသွားငြား တုတ်တုတ် အကြောက်မပြေသေး။

‘ရယ်နေ ရယ်နေ၊ ညည်းက လက်က ယဉ်က ယဉ်ပါဘိနဲ့၊ ကြောက်တာပေါ့အေ့’

မြသွယ် ချက်ချင်း အရယ်ရပ်၏။ တုတ်တုတ်၏ နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှ ဝက်ခြံ ချိုင့်အရွယ် အခွက်ကလေးကို သတိပြုမိသည်။ သနားစိတ် အားနာစိတ်နှင့် ဝမ်းနည်း စိတ်ဖြင့် ညှိုးလှ၏။

- ၂ -

‘ကူလူ၊ ဆပ်ပြာ၊ မော်ချက်’

‘မြသွယ်နော်၊ မြသွယ် မှားရင် ညည်းလျော်ရမှာ’

စူးစူးဝါးဝါးအသံဖြင့် အော်ကာ ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် တုတ်တုတ် ကြည့်တော့မှ **မြသွယ်** အပြောင်ရပ်လေသည်။

မန်ကျည်းပင်ရိပ်၌ မိန်းကလေးလေးယောက် ထွေပစ်ကစားရန် အစပျိုးနေကြ သည်။ မြေတလင်းသည် လှည်းကျင်းပြီးခါစမို့ ပြောင်လက်နေ၏။ တုတ်တုတ်နှင့်ကျင်မေ က တစ်ဖက်၊ ခွေးမနှင့် **မြသွယ်**က တစ်ဖက်။

မြသွယ်မှာ အလွန်ကစားချင်၏။ အလွန်ကစားချင်ခါမှ သူငယ်ချင်းတွေက မလာ။ ကိုယ်က သွားမည်ဖြစ်သော် မိခင်က ခွင့်မပြု။ သည်အခိုက်တွင် စဉ့်အိုးကွဲ ကိုယ်စီ ကိုင် လျက် ကျင်မေတို့ ရောက်လာသောအခါ **မြသွယ်**မှာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်မြမှာ သည်အထိကား မချုပ်ချယ်သင့်ဟု သဘောရသဖြင့်

‘အေး ရန်ဖြစ်ရင် စကားများရင် နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မကစား ရဘူး’ ကန့်သတ် ချက်ပေးကာ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

သို့အတွက် **မြသွယ်** မြူးနေခြင်းဖြစ်၏။

မြူးနေသောကြောင့်လည်း ‘ကဲ ကဲ ညည်းတို့ အလျင်လုပ်’ဟု လျှော့ပေးခဲ့သည့် အပြင်၊ ထွေကိုလည်း လည်ပင်းနားမှာ ထားကာ ထောင်ထားသော ထွေနှင့် လက်တစ် ကမ်းကွာသို့ ရောက်အောင် တုတ်တုတ် ပစ်နေစဉ်မှာပင် ကစားကွက်အမည်များကို ရွှင်အားတကြီး အော်မိခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

တုတ်တုတ်က မျက်စောင်းဖြင့် ဆိုသောအခါ **မြသွယ်** မျက်နှာပိုးသတ်သည်။
'ဟုတ်ပါပြီတော် မပြောပါဘူး၊ ပစ် ပစ် ရှူး'

တုတ်တုတ်သည် ထောင်ထားသော ထွေကို မပစ်သေး။ သူ့လက်ထဲတွင် ထွေကို
'ဖွ' ဟု မန်းနေသေးသည်။ မန်းပြီးမှ ပစ်ရန်အရွယ်တွင် **မြသွယ်**က ကြက်ခြောက်သံဖြင့်
လှန့်၏။ တုတ်တုတ် လက်တွန့်သွားသည်။

'မြသွယ်နော်'
မြသွယ် အားရှိပါးရှိ ရယ်ရသည်။

သို့အတွက် တစ်ဖက်တည်းကျသော ခွေးမက 'ပြိတ္တာမြူးတယ်နော်၊ သတိထားကြ
ပြိတ္တာမြူးရင် မိုးဦး လေဦး ကောင်းသတဲ့' ပြောယူရသည်။
'ဆပ်ပြာ'

သည်ကစားကွက်ကလည်း လွယ်သည်သာပင်။ ထွေ (ဒိုး)ကို ရင်ဘတ်နားထားပြီး
တစ်ဖက်လူထောင်ထားသော ထွေနှင့် လက်တစ်ကမ်းကွာသို့ ရောက်အောင် လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် ပစ်ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကောက်ယူကာ တစ်ဖက်ထွေလဲအောင် ပစ်ရသည်။

'မော်ချက်'
ထွေကို ချက်နှင့် ထိလိုက်ရသည်။ သို့သော် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ထောင်ထား
သော ထွေနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်အောင်ပစ်ရသည်။ မည်သည့် အခက်အခဲ
မျှမရှိသော ကစားကွက်ဖြစ်ငြား ကျင်မေ၏ထွေက အပြားလိုက်ကျပြီးမှ ထခုန်ပြီးထောင်
၏။ ထောင်ပြီးနောက် 'ဘုတ် ဘုတ်'ဟု ကျင်မေအော်နေသည့်ကြားက 'ထောင်စည်း'
ကျော်အောင် လိမ့်သွားရာ မမျှော်လင့်ဘဲ 'မိုးကျူး' လေ၏။

မိုးကျူးသော်ငြား **မြသွယ်**နှင့် မိခွေး မကျွတ်သေးပါ။ ကစားပွဲ မစမီကတည်းက
'ကလူ'ကြေးလား၊ 'မကလူ'ကြေးလား မေးသည်ကို 'ကလူကြေး'ဟု အများက သဘော
တူခဲ့ကြမဟုတ်လား၊ ကျင်မေ မိုးကျူး၍ သေသော်လည်း၊ တုတ်တုတ် မသေသေးပါ။
သူက ကျင်မေကိုယ်စား ဝင်လုပ်၊ ကလူသောအခါ ကျင်မေက ပြန်ပြီးရှင်သည်။

'ဒါလေးများ မိုးကျူးရတယ်လို့ အေ'
အစသာရှိသောကြောင့် တုတ်တုတ်အသံမှာ အေးဆေးဆဲ ရှိ၏။
'လဲသွားရာက ထထောင်ပြီး လိမ့်သွားတာ အေ၊ အံ့ရော'
ဖြေသူကလည်း ညင်ညင်ညောင်းညောင်း ကလေးပါ။

'ခြေဖျား'ပူးထားသော ခြေဖဝါး နှစ်ခုကြားတွင် ထွေကို ထားပြီး ခုန်သည်။ ကျရာ
နေရာက ထွေကို ကောက်ပြီးပစ်ရသည်။

ခြေခလယ်၊ ခြေဖဝါးစောင်း နှစ်ခုကြားတွင် ထွေကို ထားပြီး ခုန်ရသည်။
မခုန်မီကမူ သည်ထွေသည် မုချ ညှပ်လျက် ပါလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ခုန်၏။
ထွေသည် လှူနောက်သို့ မလိုက်။ ‘ရပ်စည်း’ မှာပင် အပြားလိုက် ကျန်ခဲ့သည်။

‘ကျင်မေရေ ငါတော့ ၊ အဲတော့’

ကျင်မေကို အားကိုးတကြီးဖြင့် လှမ်းပြောရာ တုတ်တုတ် လျှာထွက်၏။ ကျင်မေ၏
ထွေမှာလည်း နောက်စည်းတွင် ကျန်နေခဲ့ပါတကား။ ကျန်နေခဲ့ငြား တုတ်တုတ် အား
မငယ်ပါ။ ကျင်မေသည် သူ့ထက် လက်ဖြောင့်၏။ ရပ်စည်းမှ လှမ်းပြီး တုတ်တုတ် ပစ်
သည်။ စိတ်ဝင်စားနေပြီမို့ ရှူးတွေ ရှဲ့တွေ မြသွယ် မလုပ်။ လွဲသွားလျှင် မျက်စောင်းထိုး
ခံရမည်။ ညည်းက ညစ်တယ်၊ မကစားတော့ဘူး ကောက်သွားလျှင် အခက်။

ခွမ်းကနဲ့ ခွေးမ ထွေ၏ ခါးကို ကျင်မေ ထွေစောင်းက ဝင်ဆောင့်သံသည် တုတ်
တုတ် အတွက်မူ မင်္ဂလာပါပေ။ တုတ်တုတ် လွဲသည့်အတွက် တုတ်တုတ်ကို ကျင်မေက
ကလူရသည်။ သတိထားကာ တအားညစ်ပြီး တအားခုန်သည်။ ကံကောင်းသဖြင့် ထွေ
သည် ခြေဖဝါးစောင်းနှစ်ခုကြားတွင် ညှပ်လျက်ပါလာသည်။ ပါလာပြီး လိမ့်သွားသော
ထွေသည် ထောင်စည်း ဟိုဘက် တစ်တောင်ခန့်ရောက်အောင် လိမ့်သွားကာ မိုးကျူး
ပစ်ခြင်းမှာ ကံမကောင်း။

‘မပါမယ့် မပါတော့လဲ စည်းကကို မရွေ့ပါဘူး၊ ပါမည့်ပါတော့လည်း မိုးကျူးရ
သတဲ့ အရပ်ကတို့ရေ’

ကျင်မေသည် ဇာတ်မင်းသမီး အပူတိုက်ဟန်ဖြင့် ရင်ထူကာ အော်ရင်း ကျေနပ်စွာ
ထောင်စည်းသို့လာခဲ့သည်။ ကျင်မေတို့ စတုတ္ထကစားကွက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ငြား
မြသွယ်တို့မှာ ယခုမှ ပထမကွက် ကူလူ၊ မေးစေ့နားထားပြီးမှ ပစ်ရသည်။

နောက်မှ လိုက်ရသောကြောင့် မိခွေးနှင့် မြသွယ်တို့ ဂရုစိုက်သည်။ တခဏအတွင်း
မှာပင် ကျင်မေ၊ တုတ်တုတ် အတွဲကိုကျော်ကာ ‘နောက်ဆွဲ’ သို့ ရောက်သည်။ ဖနောင့်
နှစ်ခုဖြင့် ညှပ်ပြီး ခုန်ရသည်။ သူလည်း ခြေခလယ်နည်းတူ ကျန်ကျန်နေခဲ့တတ်သော
ကစားကွက်။ ထို့ကြောင့် မြသွယ် ဂရုစိုက်ပြီးခုန်သည်။

ထွေသည် လိမ့်သွား၏။ မိုးမကျူးစေရန် မြသွယ် လှမ်းဖမ်းသည်။ မှောက်လျက်
လဲကျပြီး မြကြီးနှင့် မေးစေ့ ဆောင့်မိသည်။ မနာပါဘူး။ ဖမ်းလို့ မိမှကိုး။

‘ပြန်’ ဟု တုတ်တုတ်က ဆိုသည်။ တစ်ထွာမျှသာ ကွာသောနေရာမှ ပစ်မည်ဖြစ်ရာ
အပင်ပန်းခံပြီး ထွေကို ထောင်မနေနိုင်။ သူ့ထွေလည်း မနာ၊ ကိုယ့်လက်လည်း မညောင်း
ရသဖြင့် မြသွယ် သွက်မြူးအလှမ်းဖြင့် ရပ်စည်းသို့ ပြန်လာ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘ဒူးခေါင်း’ဒူးနှစ်လုံးကြားမှာ ထွေကို ညှပ်ပြီးခုန်သည်။ ကျရာနေရာက ပစ်ရသည်။
‘လာပြီ၊ ပေါင်လိမ်’

ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ထွေကို ထားပြီး ခုန်ရသည့်အတွက် ခွေးမ ခိုးခိုးခိခိ ရယ်သည်။ ‘ကောင်မ ရယ်မနေနဲ့’ **မြသွယ်** သတိပေးထားပါလျက်က ခွေးမ၏ ထွေသည် လူနှင့်မပါ။ နောက်စည်းမှာ ကျန်နေခဲ့သည်။ အဲဒါကြောင့် ‘ငါမပြောဘူးလား’ **မြသွယ်** ထပ်မံ မာန်မဲငြား ကျင်မေ၏ ထွေတစ်လန်ကွာသို့ လွင့်သွားအောင် ခွေးမက လက်စွမ်းပြ၏။

‘ပုခက်လွဲ’

ထွေကို ခြေဖမိုးပေါ် တင်ရသည်။ ထွေတင်ထားသော ခြေထောက်သည် ပုခက်လွဲဘိသည်သို့ လွဲရမ်းရသည်။ ထိုခြေထောက်ကို မြှောက်ယမ်းပြီး ကျန်ခြေတစ်ချောင်းဖြင့် ထောင်စည်းသို့ အရောက်သွားကာ ထောင်ထားသော ထွေကို လဲအောင် ထွေကိုထွေချင်း ထိအောင်ခတ်ရသည်။

ရသည်။ ထွေမကျပါ။ ယမ်းနေအောင် လွဲသည်။

သို့သော် ပိုင်ပြီဆိုကာ ထွေလျှင် ထွေချင်းအဆောင့်တွင် ထောင်ထွေကို မထိဘဲ ခုန်ပျံ ထွက်သွားလေ၏။ မည်သူ့ ထွေနည်း၊ **မြသွယ်** ထွေ။

‘ရှင်မြသွယ်တို့ လုပ်လိုက်ရင် သည်လိုချည်းပဲ’

ကလူသူ မိခွေး၏ အသံတွင် ငြူစူသံ မပါချေ။ မပါငြား တုတ်တုတ် နှင့် ကျင်မေ မျက်နှာညှိုးစပြုနေပြီ။ သူတို့ထက် လေးကွက် ‘ကျော’ နေသဖြင့်ဖြစ်၏။ ‘ပါးတင်’သို့ ရောက်သောအခါ ‘ဟဲ့ ပါးပေါ်က ဘာနာကြီးလဲဟဲ့’ နောက်ပြောင်သံပင် ပေါ်မလာပြီ။ အဘယ်မှာ ပေါ်နိုင်ပါမည်နည်း။ နှုတ်ခမ်းစူထားရသဖြင့်ဖြစ်သည်။

ပါးပေါ် တင်ထားသော ထွေကို ထောင်ထားသော ထွေပေါ် သို့ ကျအောင်ချရခြင်း သည် လွယ်မယောင်ဖြင့် ခက်၏။ မျက်မှန်း အလွန်လိုသည်။ သည်နည်းတူ ခေါင်းပေါ် တင်ရသော ‘ခေါင်းတင်’သည်လည်း လွန်ပြီး ချလိုချ၊ လျော့ပြီး ချလိုချနှင့် လွဲတတ်သည်။ မျက်မှန်း တော်၊မတော် စမ်းသပ်သော ကစားကွက် သုံးကွက်အနက် ‘အကန်းတင်’ သည် အခက်ဆုံးဖြစ်၏။

မျက်လုံးနှစ်လုံးဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှား နေမြဲတွင် တစ်လုံးတည်း၏ အမြင်အားကို အသုံးပြုကာ မျက်လုံးပေါ် ဖုံးထားသော ထွေကို ပစ်ချရ၏။ သတိထားပါလျက်က မိခွေး လွဲသွားသည်။ **မြသွယ်**လည်း ကိုယ့်ထွေကို ကိုယ်ပစ်စဉ်က ထိပါလျက်၊ ကလူတော့ မှ လွဲရလေဟု ခုန်နေ၏။

(၃)

ခုန်ရသော်ငြား မြသွယ်တို့ အပြုံးမပျက်ပါ။ ရှေ့ရောက်ကာ နိုင်နေသူပေကိုး။
တုတ်တုတ်နှင့် ကျင်မေမှာ ခြေခလယ်မှ စလုပ်ရသည်။ တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက်
အဆင်ပြေသည်။ စူနေသော နှုတ်ခမ်းများ ပြေ၍ ပြေ၍လာ၏။ မြသွယ်တို့ အကန်း
တင်ကို ကျော်ချိန်တွင်ကား မျက်နှာမှာ ပွင့်သော ပန်းများလန်းချေပြီ။

‘တစ်ရှူးထိုး၊ နှစ်ရှူးထိုး’
စင်စစ် နှစ်ရှူးထိုးဖြစ်သည်။

ထွေကို ခြေဖျားဖြင့် ထိုးရသည်။ ထောင်ထားသော ထွေကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်
သွားထိ၍ မရပါ။ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ခုန်နေရသည်။ နှစ်ကြိမ်ထိုး၍ မထိလျှင်လည်း
အသေ။ သည်အကွက်တွင် ကျင်မေ မရငြား။ တုတ်တုတ် ကလူ၍ အောင်သည်။ သို့ဖြင့်
‘တစ်တို့ နှစ်တို့’ကို ဆက်ရလေ၏။

မြသွယ်၏ ကစားဖော် မိခွေးသည် ရွက်ကြွေတွေကို မှတ်ပစ်သည်။ မျက်နှာတွင်
ဖုန်ပေသည်ကို အမှုမထား။ ထွေထောင်သည့် နေရာတွင် ပြောင်နေအောင် မှတ်ထုတ်
ပြီးမှ သူ့ထွေစဉ် အိုးကွဲကို ထောင်သည်။ လေပြည်ကလေး သွေးလိုက်၊ ထွေ လဲသွား
လိုက်၊ ခွေးမက ပြန်ထောင်လိုက်။

ထွေသယ်လာသူများသည် ထွေကို ခြေညှိုးနှင့် ခြေမကြားတွင် ညှပ်ထားလျက် ခုန်ဆွခုန်ဆွ
လွဲယမ်းလာရသည်။ လာပြီ တုတ်တုတ်၊ မြသွယ်၏ ထွေကို ခြေမကြားက ထွေဖြင့် တို့ရသည်။
မြသွယ်က အသက်မရှူဘဲ ငိုကြည့်သည်။

‘တို့တို့၊ မထိသေးဘူး’
‘မြသွယ် မညစ်နဲ့အေ့၊ ထိပါတယ် ဟဲ့’
‘မထိဘူးဟဲ့၊ တို့တို့ ထိအောင်တို့’
တို့မိသည်နှင့် ထောင်ထားသော ထွေက ဖက်ကနဲ့ လဲတော့သည်။

‘ထိပြီးသားမှ နှစ်ခါ ထိပြီးသားကို ထပ်အတိုခိုင်းတော့ ဘယ်မှာ ထိန်းနိုင်တော့ မှာလဲ၊
နင်သိပ်ညစ်တာပဲ မကစားတော့ဘူး’

‘ငါမှားပါတယ်’ ကစားချင်သူ မြသွယ် ခမျာ မကစားတော့ဘူး၊ အညွှာကို အကိုင်ခံ
လိုက်ရသဖြင့် ‘အေးပါ အေးပါ’ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရငြား ရင်ထဲက မကျေချမ်း။
ဟော ‘ခြေထောက်နှစ်ချောင်း’ လာပြီ။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ထောက်ထားသော ခြေထောက်မှ ခြေချောင်းနှစ်ချောင်းကို ထွေနှုတ်ခမ်းပေါ် တင်ထားရသည်။ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးမပျက်။ ခြေချောင်းများ အနေအထား မပျက်စေဘဲ ထောင့်စည်းသို့ အရောက်သွားရသည်။ ခြေချောင်းနှစ်ချောင်း ဖြစ်စေကာမူ တုတ်တုတ်၏ ထွေက ကြီးမားသည်။ သို့သော် မြသွယ် အသေအချာ ငုံ့မကြည့်ပါ။ သူ့ထွေနှင့် တုတ်တုတ်၏ ထွေ တစ်ထွာခန့်အကွာသို့ ရောက်လာတော့မှ အပြန်ခိုင်းသည်။

‘ပြန်’ဆိုလျှင် ခြေထောက်ထဲကထွေကို ချွတ်ပစ်ရသည်။ ချွတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးထောက်ကာ ခြေချင်းလည်း ပြောင်းစမြဲ။ တုတ်တုတ်သည် ထို ထုံးစံအတိုင်း ထွေကို ချွတ်ပစ်ရာ မြသွယ်ထွေကို ဝှမ်းကနဲ့ ဆောင့်မိကာ သေလေ၏။

‘တော်ပြီ၊ မကစားတော့ဘူး’

နှုတ်ခမ်းစုကာ ထွေကောက်ကာ တုတ်တုတ်ဆိုသည်။ မြသွယ်မှာ ‘ဟောတော်’ ဆိုကာ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

‘ညည်းကို အပြန်ခိုင်းတာ စိတ်ဆိုးစရာလား’

‘အနားရောက်မှ အပြန်ခိုင်းတာဟာ ညစ်တာပေါ့’

‘ပြန်ဆိုရင် ဖနောင့်ကို ပွတ်လှည့်ပြီး ထွေကို ချွတ်ပစ်ကြတာပဲ၊ ညည်းကျမှ အဆန်း’

‘ငါမှ ခြေမခိုင်တဲ့ဟာကို သက်သက်ညစ်တာ၊ တော်ပြီ’

‘ဒါလောက် တော်ချင်တာ တော်ဟဲ့ တော်ဟဲ့၊ သွား ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့’

မြသွယ်သည် အံ့ကြိတ်ပြီး ပြော၏။ ပါးစပ်ဖြင့် ပြောရုံသာ မဟုတ်။ လက်ပါ ပါ သည်။ ထိုလက်ဖြင့် တုတ်တုတ်၏ နဖူးကို ထုသည်။ ထုသော် လက်ထဲတွင် စဉ်အိုးကဲ့ ‘ထွေ’ကြီး ပါနေသည့် အတွက် တုတ်တုတ်၏ အော်ငိုသံနှင့် အတူ သွေးပေါက်များ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

- ၄ -

‘ညည်းကလည်း မနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ညစ်ပြီ၊ ဟိုကောင်မကလဲ လက်က မြန်ပါတီ သနဲ့၊ အရီးမြကလည်း အရိုက်ကြမ်းပါတီသနဲ့’

ထိုပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သူ ကျင်မေ၏ စကားအဆုံးသတ်တွင် တုတ်တုတ်သည် နဖူးကို စမ်းရင်းနောက်ဆုတ်၏။ မြသွယ်က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ‘ငါလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဟယ်’ ပြောရာက လည်ပင်းဆန့်၏။ မျက်နှာထားလည်းပြောင်း၏။

မြသွယ် မျက်နှာထားပြင်ကတည်းက ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ယောက်ကို မြင်၍ဖြစ်ရမည် နားလည်ကြ၏။ နားလည်စေကာမူ မိန်းမသဘာဝအရ ဘယ်သူပါလိမ့် ကြည့်ချင်သည်။ လည်ပင်းတွေ ရှည်ကြ၊ မျက်တောင်တွေ ပင့်ကြသည်။

ဦးခေါင်းတစ်လုံးပေါ်လာသည်။ သည့်နောက် နှစ်လွန် မန်ကျည်းသီးနှယ် ညိုလည်း ညို၊ မည်းလည်းမည်းသော မျက်နှာပေါ်လာသည်။ **အေးဆောင်**။

ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျ၍ ညိုမှောင်နေသော မျက်နှာကြီးသည် ရှေ့သို့မတိုးပေ။ သည် လူအုပ်တွင် **မြသွယ်**ပါသလား ကြည့်သည်။ မျှော်သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအပြီးတွင် ဖျပ်ကနဲ့ ပျောက်သွား၏။ တစ်အောင့်လောက်ကြာမှ သွားကြီးတွေ ဖော်လျက် ညိုမှောင်နေသော ကိုယ်လုံးကြီး တအိအိတက်လာတော့သည်။

‘အမယ် လူစုံတက်စုံပါလားဟေ့’
‘လူတော့ စုံပါရဲ့၊ လှော်စရာ လှေမပါလို့ တက်တော့မစုံဘူးတော်ရေ’
‘ကိုအေးဆောင်တို့များ ချွင်နေတာပဲ’

အဖော်အားလုံးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုကြငြား **မြသွယ်**က မျက်လုံး လွှဲထား၏။ ခုနက **အေးဆောင်** ဖျပ်ကနဲ့ ပျောက်သွားခြင်းမှာ တစ်ခုခုခုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတစ်ခုခုမှာလည်း အကောင်ပလောင် တစ်ကောင်ကောင် ဖြစ်မည်မူချေ။ **မြသွယ်**ကလည်း အသတ်အဖြတ်ကို မနှစ်မြို့ဟူသည်ကို သိသည် မဟုတ်လား။

မြသွယ်က မျက်လုံးလွှဲထားငြား အေးအေးချစ်က လမ်းထွင်ပေး၏။

‘နာနတ်ပင် ခုတ်စရာရှိလို့ တော့ကို မျှော်နေတာ၊ ရန်လိုက အလျှင်ရောက်လာပြီး တော်က တော်တော်နဲ့ ရောက်မလာလို့ စိတ်ကောက်နေလေရဲ့’

အေးဆောင်သည် **မြသွယ်**နှင့် လက်တစ်ကမ်းတွင် ထိုင်၏။ ရင်ဘတ်မှ စီးကျနေသော ချွေးစီးကြောင်းကို လက်ဖြင့် သပ်ရင်း ‘စိတ်ကောက်နေပေမယ့် ပြန်မချော့ရဲဘူး ဟေ့၊ သူ့လက်က ယဉ်ကယဉ်ပါဘိသနဲ့၊ မတော်မဆ ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်မှဖြင့် ဟဲ ဟဲ’ပြော၍ ပြီးလျှင်ပြီးချင်း **မြသွယ်**လက်ထဲက နာနတ်သားစိမ်းများပေကျန်နေသော ဓားဖွေးဖွေးသည် လှစ်ကနဲ့ လေထဲမှာ ပျံဝဲ၏။

‘အမယ်လေး လေး၊ နင့်ဘာပြောလို့တုံး’
‘လုပ်ပြန်ပြီ ဒီကောင်မ’

အေးဆောင် ခုန်၍ ဆုတ်သည်။ ဓားနှောက်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျ၏။

‘ကြောက်တတ်လိုက်တာ လွန်ရော၊ ဓားနှောက်နဲ့ ထုတာပါတော်၊ ကဲပါတော် အဲသည် အပင်လေး ခုတ်ပေးစမ်းပါ၊ မောလွန်းလို့’

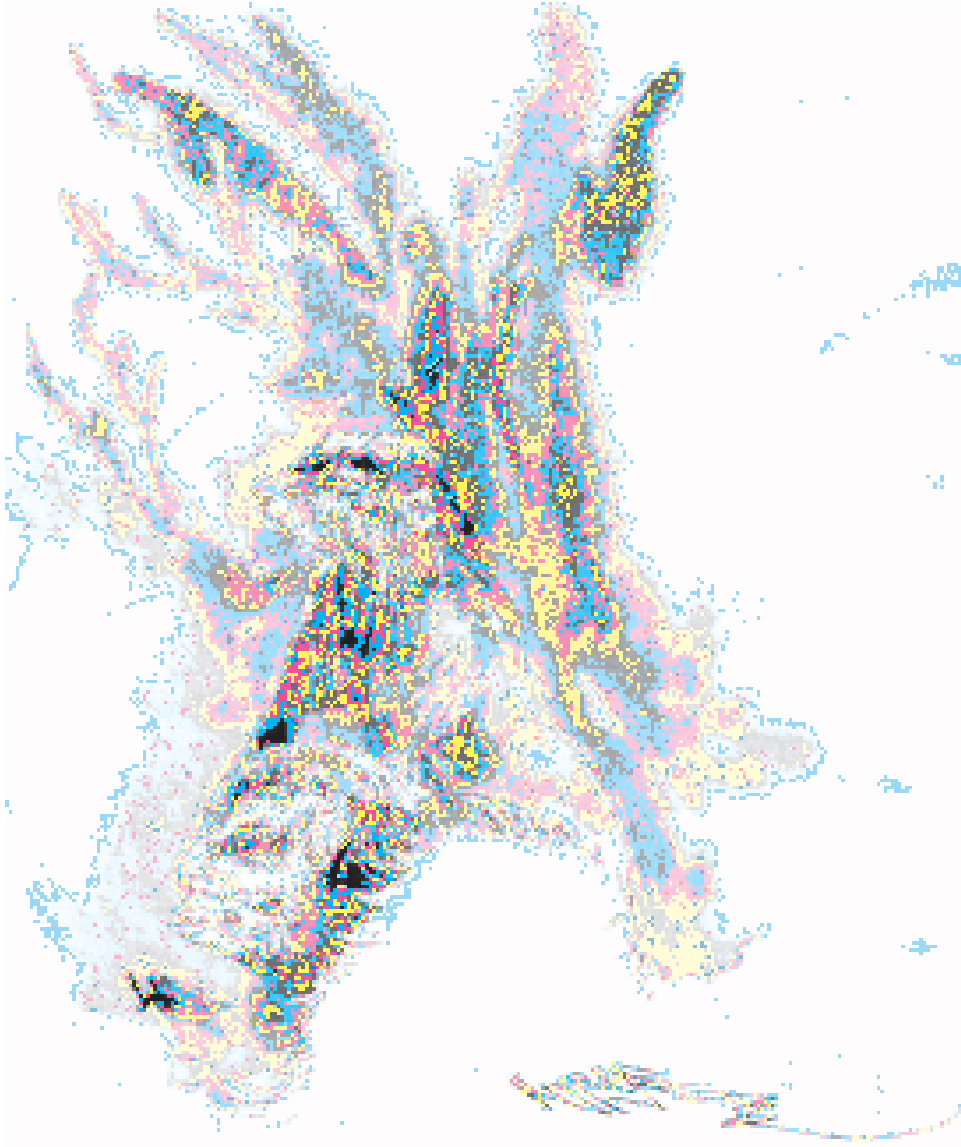
ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘ကောင်းပါပြီ မဖုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ခုတ်ပေးပါ့မယ်၊ ဓားနဲ့တော့ မခုတ်ပါနဲ့ နော်၊ ကြောက်လွန်းလို့ပါ’

အေးဆောင်သည် လက်နှစ်ဘက်ပူးယှက်လျက် နောက်ဆုတ်သွားရာက အရွက် ခြွေထားသော နာနတ်ပင်ဘေးအရောက်တွင် ခါးကြားမှ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်သည့် ခဏဝယ် မိန်းကလေးတို့၏ သံသေး၊ သံကြောင်၊ ရယ်မောသံများသည် ဆပ်ပြာကျင်း ချောင်းထိပ်၌ သောသောညံသွားတော့သည်။

နားမျက်စိတောင်မှ လည်ပါတယ်မောင်ရယ်

ချိုး

ရိုင်းသူတို့ မူးဝေ နောက်ကျိလောက်အောင် ရန်သင်း၏ ပြင်းထန်မှုကို ပေး
သော ‘ပဲကြီးခင်း’ အနံ့သည် လေသွေးတိုင်းပြေးနေ၏။ အပွင့်ဖြူများက
တိုင်ထူလျက် ပုလဲရည် လိမ်းထားကြ၏။ မြသီး မြတုံးများသည် တိုင်ဘေး တွင်
ဟီးလေးခိုကာသာ လေယူရာအတိုင်း ဆော့မြူးနေကြသည်။

အနှောင်းမိုးကလေး မစို့မပို့ရသည်။ သည်အပေါ်တွင် နှင်းအလိုက်ကလည်း မှန်
ပြန်သည်။ ထ,လာလိုက်သည့် ပဲခင်းကြီးမှာ အစိမ်းတွင် အမှောင်ဆင့်သည်။ အမွေးနု
ကလေးတွေ ရှိန်းရှိန်းထ,ထားသည့် ပြောင်းဖူးရွက်များကလည်း ရဲ့ရဲ့မြည်သည်။ သည်
အသံနှင့်အတူ ထိပ်ဆံများ ကြွေကာ၊ ဆံမြိတ်ဝေသည့် ပြောင်းဖူးများအတွင်းသို့ ပြေးဝင်
ကြသည်။

နဘူးချုံစပ်မှ ခါတွန်သံကြောင့် **မြသွယ်**၏လက် တုန်ကနဲ့ ရပ်သည်။ သူသည်
ဟိုနားနည်းနည်း ဒီနားနည်းနည်း ထ,ချင်ချင်ဖြစ်လာသော ပန်းတောင်းမြက်များကို
နုတ်ပစ်နေခြင်းဖြစ်၏။

လက်ထဲတွင် ‘ပန်းတော်နီ’ တစ်ဆုပ်ကို ဆုပ်လျက် လည်တံရှည်ကြည့်၏ ‘တော် တော့
ဟဲ့၊ မတွန်နဲ့’ စိတ်ထဲကတားမြစ်ရင်း တစ်ဖက်ယာသို့ ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်မိ ပြန်၏။

ဒူးဆစ်ရွယ် ထန်းပင်ငယ်ခြားထားသော မရိုး၏ ဟိုဖက်မှာ **အေးဆောင်**တို့ ယာ၊
သည် **အေးဆောင်**သည် အကောင်ပလောင်သံကြားလျှင် သွားရည်ယိုသူဖြစ်သည်။ ဖွတ်၊
ပုတတ်နှင့် မြွေကိုပင် မရှောင်၊ ငမ်းငမ်းတက် စားသူဖြစ်ရာ ဒုန်းဆိုင်း၍ လာတန်ရာ၏။
သို့ကြောင့် ‘မတွန်နဲ့ တော်တော့ဟဲ့’ **မြသွယ်** စိတ်ထဲက တားမြစ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ပကတိ အဖြူထည်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေရင်းက **မြသွယ်** မျက်မှောင်တွန့်၏။
ချက်ချင်း မျက်နှာပြန်တည်၏။ သူ့ဘာသာသူ သတ်ချင်သတ်၊ မသတ်ချင်နေ ငါနဲ့ ဘာ
ဆိုင်တာလိုက်လို့ အသံမထွက်ဘဲပြောသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် ကြည်လှ မျက်နှာ
သည် ညိုမှောင်လာသည်။ ပြေလှ နှုတ်ခမ်းသည် စူထော်လာသည်။

ထိုအခါ၊ တမြန်နေ့က ကြောင်းခြင်းတသည် ပြန်လည်တူးဆွမှု မပြုပါပဲလျက် ရှင်သန်နိုးထ၏။ ချိုးတွန်သံ ညံစည်နေသော ယာဘေးချောင်းကောသည် မှတ်မိ အာရုံ တွင် ငွေရောင်တလက်လက်ဖြင့် ပေါ်လာတော့သည်။

မိုးအားကြီးပါမှ စားပိုးနှင့်နေသော မြေတစ်ကောင်နှယ် ရေစီးရေကြောင်း စီးလာ တတ်သော သည်ချောင်းဘေးတွင် နာနတ်ရိုင်းများ၊ သစ်ညိုများ၊ နဘူးချိုများနှင့် ရှား စောင်းလက်ညှိုးများ ဝေ့မိုင်းဖြိုင်၏။ ခါတွေ လာကြ၊ ရေကြက်တွေ လာကြဟု ဖိတ်ကြား နေသည်သို့ရှိသည်။

သည်နေ့က နာနတ်ရိုင်းတွေ ‘ထွက်’ပြီလားဟု မြသွယ် ခြေရှည်သည်။ မမျှော်လင့် ဘဲ အချီအချတွန်နေသော ခါနှစ်ကောင်၊ တစ်ကောင်က ချုံထဲက၊ ခါတစ်ကောင်က ပထမ ချောင်းနှုတ်ခမ်း။ ထို့နောက် ချောင်းလယ်၊ ထို့နောက် ချောင်းနှုတ်ခမ်း၊ သစ်ညိုတော။ မြုန်း မြုန်း ဖြန်းဖြန်း ရုန်းကန်သံများ။ မြသွယ် ပြေးသွားသည်။ မရှေးမနှောင်း ပြေး လာသော အေးဆောင်။

‘မြသွယ် မလုပ်နဲ့၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်ထားရတာဟ’

အေးဆောင်သည် မြသွယ်၏ အကြောက်ကို သိသည်။ ချိုးထောင်၊ ခါထောင်သည် ကို မြသွယ် မကြိုက်။ တွေ့လျှင် လွတ်ပစ်လေ့ရှိသဖြင့် အမောတကော အော်ကာ ပြေး လာသည်။ ပြေးလာငြား တည်အိမ်ထဲမှ ခါတိန်ညင်ကို လွတ်ပစ်ပြီးပြီ။

လိမ္မာသော ခါသည် အရမ်းမတွန်။ ‘တည်’ အိမ်ကို ချထားပြီဆိုမှ တွန်လေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့လျှင် လေးငါးဆယ်ကောင်ရှိအောင် မြှူမြိုက်တတ်၏။ သည်အရည်အချင်းရှိ သော ခါတစ်ကောင်၏ ပေါက်ဈေးမှာ ရာချီပြီးရှိ၏။ သည်အကောင်ကိုမှ တည်အိမ်ဖွင့် ပြီး လွတ်ရက်သည်။

‘နင် ... နင်’

သည်မျှ အေးဆောင် ဒေါသထွက်သည်ကို မြသွယ်မကြုံစဖူးပါ။

‘ဒါ ... ဒါ၊ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ထားရတာ၊ ဟင် ... ပြောနေတဲ့ကြားထဲက’

‘ဒါတွေ ကျုပ် မကြိုက်တာ တော်အသိပဲ မဟုတ်လား’

‘သိတော့ ဘာဖြစ်တုံး၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်တုံး’

‘ဘာပြောတယ် တော့်’

ယာလုပ်ငန်းသိမ်းလျှင် လူကြီးစုံရာနှင့် လာရောက် တောင်းရမ်းရန် စည်းဝါးကိုက် ထားသူ။ ယခု သူက နင်နဲ့ဘာဆိုင်တုံး မေးလာသဖြင့်၊ မြသွယ် ခါးထောက်မိသည်။ ဒေါသ ဖြင့် အော်မိသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘မြန်မာစကားနားမလည်ဘူးလား’

သူ့စကားလွန်သွားပြီကို **အေးဆောင်**မသိ။ တောက်တက်ခတ်ကာ ညွတ်မှ ခါကို ဖြုတ်ယူပြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲဆိုကာ ကိုင်ပေါက်ပစ်သည်။ တောခါ သေသည် ရှင်သည် **မြသွယ်** မကြည့်ဖြစ်။ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲကာ မြေကြီးခွက်အောင် ဆောင့်နင်းပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

ပြန်ခဲ့ကာမှ နင့်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံးကို တွေးသည်။ တစ်မိမ့်နာသည်။ ပြောရက်လိုက် တာ ဘာဆိုင်လို့တုံးတဲ့။

- J -

ယမန်နေ့ကမူ အိမ်သို့ **အေးဆောင်** လိုက်လာသည်။ လူကြီးအလစ်တွင် မျက်နှာ လေးချိုချိုဖြင့် အနားကပ်လာသည်။ **မြသွယ်** စကားအပြောမခံ။ အိမ်ပေါ်တက်နေ လိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်တွင် အမေကြီးရှိသည်။ ‘ဟဲ့ နင်က ဘယ်သူတုံး၊ မြမောင်သား ဟုတ် လား’ စသည်ဖြင့် နားလေး ပါးလေးဖြင့် ခေါ်မည် မေးမည်ကို **အေးဆောင်** ကြောက် သည်။

‘နင့်နဲ့ ဘာဆိုင်တုံး’ ပြောသံသည် **မြသွယ်** နားထဲက မထွက်။

မထွက်သည့်အတွက် သူနဲ့ငါ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့၊ သူဘာသာသူ သတ်သတ်၊ မသတ် သတ် အနေသာကြီးပဲ၊ အတွေးဖြင့် နဘူးချို့ကို မျက်နှာလွဲသည်။ လက်ထဲမှ မြက်ဆုပ်ကို ပစ်ချပြီး ထ၊အရပ်တွင် ကြွက်ကျစ်စာပုံကို လှမ်းမြင်သည်။

‘ကြွက်ကျစ်စာပုံတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် ပွေးစုနဲ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

သည်အတွေး ဝင်သည့်ခဏ၌ **မြသွယ်** ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားသည်။ ပြန်ဝဲနေသော ပဲပင်အုပ်ကို စုသိမ်းဖယ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ နံနက်ပွေး ဖြစ်သည်။ အစို ဓာတ် အားကောင်းဆဲ ရှိသေး၏။ သည်နံနက်မှ ‘စုနဲ့’ သွားခြင်းဖြစ်မည်။

ယာခင်းတစ်ခင်းအတွင်းသို့ ပွေးတစ်ကောင် ဝင်လာလျှင် ကျိုင်းကောင်တစ်အုပ် ဝင်လာသည်နှင့် မခြားနား။ စည်ပင်သန့်ထွားသော ပြောင်းပင်၊ ပဲပင်နှင့် နှမ်းပင်များ သည် နံနက်မြင် နေလယ်ပျောက် ဖြစ်တော့သည်။

နေမရင့်မီက လန်းလန်းစွင့်စွင့် ရှိနေခဲ့သော အပင်များသည် နေရှိန်ရင့်လာသည် နှင့် ညှိုးကုန်တော့သည်။ ဘာကြောင့် ညှိုးပါလိမ့် ဆွဲနှုတ်ကြည့်လျှင် အသာကလေး ကျွတ်ထွက်လာ၏။ အမြစ်မရှိပြီ။

သို့အတွက် ယခု တွေ့ရသော ပွေးစုန်ရှင်ကို အမြန်ရှာရမည်။

ပဲပင်များကို တယုတယ ကိုင်တွယ်ခဲ့ရာက၊ မြသွယ် ဘီးလူးဆိုင်းတီးသည်။ လက်ရှိ ပွေးစုန်အပြင် နောက်ထပ် ပွေးစုန် မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသနည်း။ သွက်သွက်လျှောက် ကြမ်းကြမ်းနင်းကာ ပဲပင်၊ ပဲရွက်များကို ဆွဲလှန်သည်။ ပဲခင်းအလယ်သို့ ရောက်သည် အထိ မတွေ့။ နာရီဝက်ကျော်မှနောက်တစ်စုန် တွေ့သည်။ ဪ... ထနောင်းပင်ဘက် က လာတာပါကလား။

ထနောင်းပင်၏ ဖြန့်ကြက်ကိုင်များသည် မြသွယ်တို့ယာနှင့် အေးဆောင်တို့ ယာထောင့်များကို ဖုံးနေ၏။ သည်ထနောင်းပင်ရိပ် ရှားစောင်းပြာသန်ချုံသည် ကုန်းမြင့်ကျသည်။

ထိုနေရာကို လူဝင်ရခက် အလိုက်ရခက်ကြောင်းကို ‘ပွေး’ ကသိသည်။ သိသည့် အလျှောက် ထိုနေရာအောက်တွင် ခိုပုန်းလေ့ရှိသည်။

မြသွယ် မည့်သို့ လုပ်မည်နည်း။

တူးရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းမရှိ။ မြေအောက်၌ ကျင်လည်ကျက်စားသော မြေ အောက်ဘုရင်ကို သွားလမ်း လာလမ်း ဖြတ်တောက်ပြီး၊ လမ်းကုန် ကမ်းကုန် အမဲလိုက်မှ ဖြစ်မည်။ သို့အတွက် မြသွယ် တူရွင်းရှာသည်။

တူရွင်းကို အိမ်သို့ ပြန်မယူပါ။ ဤအရာကြီး တထမ်းထမ်း တဆွဲဆွဲဖြင့် အလုပ်ပို သည်ဆိုကာ ယာထဲတွင်ဝှက်ထားသည်။ ပထမ ဝါးပင်တန်းကြားတွင် အဖေ ထားနေကျမို့ ကြည့်သည်။ မရှိ။ နောက်မှ ယမန်နေ့က မောင်ကလေး ငွေအိုး သနပ်ခါးပင် စိုက်သည်ကို သတိရ၏။

ထန်းပင်ကလေးကြားတွင် သနပ်ပင်ကလေးတွေ ရေလောင်းပြီး စိုက်ထားသည်။ သည်နေရာမှာ အေးဆောင်သာစပ်မို့ မြသွယ် မသွားချင်။ မသွားချင်ငြား တူရွင်းလိုချင် သဖြင့် မျက်နှာကို တမင်ပုပ်လျက် မြသွယ် ခြေဆောင့်ပြီးလာသည်။ ကြက်ဆူရိုးနီပင် အခြောက်များကို ဆွဲလှန်ပြန်သည်။ မရှိ။ နောက်တစ်ပုံမှာ ဝါကိုင်းခြောက်နှင့် မြက် ခြောက် ရောနေသောအပုံ။

- ၃ -

‘ငါပြောတဲ့ဟာ လွန်များသွားသလား’

ပြောင်းဖူးပင်ကို ခုတ်ရန် ရွယ်ထားသော ဓားသည် လေထဲတွင်တို့ဆိုင်း၏။ ဝါးလျှော်စ၊ အချိုရည်ဆုတ်စ ပြောင်းဖူးပင်မှ ရွက်ခြောက်များသည် ရဲ့ရဲ့ ရှုန်းရှုန်း မြည်လျက် **အေးဆောင်** ကို သရော်၏။ **အေးဆောင်** မှာ နွားစာအတွက် ပြောင်းပင်ခုတ်ရာတွင် အာရုံမရှိဘဲ ဟိုဘက်ယာခင်းသို့ စိတ်ရောက်နေသောကြောင့်ပင်။

သူသည် တောင်းပန်ရကောင်းနိုး စဉ်းစား၏။ သို့ကြောင့် ငါပြောတဲ့ဟာ လွန်များ သွားသလား အတွေးဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး ဆိုတာဟာ၊ ငါဟာငါ ငရဲကြီးကြီး မကြီးကြီး နင်နဲ့ ဘာဆိုင်တုံး ပြောတာပဲ အို ... မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ- သက်သက် အနိုင်ကျင့်တာ၊ ငါ နှမ်းတစ်တင်းပေးပြီး လဲထားရတဲ့ခါ’ မြတ်နိုးသော ပစ္စည်းဆုံးရှုံးရပုံကို သတိရသောအခါ **အေးဆောင်** မျက်နှာထား တင်းမာလာသည်။

‘မရခင်ကတည်းက အခုလောက် နိုင်နေရင် ရများရလို့ကတော့ ငါ့ခေါင်းမွေးတွေ တစ်ပင်စီ ဆွဲနှုတ်မှာ သေချာတယ်’

ထိုအခါ ဓားလွယ်အိမ်က ငကြွက်နှင့် ဖျန်းကျင်းကိုပြေးမြင်သည်။ နေ့မအေ ညမအေ၊ မအေနှမ မိုးမွန်းအောင် ဆဲသည်။ တစ်ခါတရံတွင် အများသူငါ အိပ်ကောင်းဆဲ၊ သန်းခေါင်သန်းနွဲ့ပင် ထ၊ဆဲ၏။ ငကြွက်က နားမပါသူအလား ငုတ်တုတ်ခွဲ၏။

ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်မှနှင်ချသည်ကိုပင် လက်မပါသူနဲ့ ပေခံ၏။ တစ်ခါ သားမူ၊ မခံနိုင်လွန်းသဖြင့် ထ၊ရိုက်ရာ အိမ်နီးချင်းများ ဝိုင်းပြီး နှာနှပ်ပေးမှ ဖျန်းကျင် သတိရသည်။

သို့အတွက် ‘နင်တို့ ဥစ္စာကဟာ၊ ချစ်လို့ယူကြတာလား၊ ဆဲချင်လို့ ယူထားကြတာလား’ **အေးဆောင်** မေးဖူးသည်။ **မြသွယ်**ကို **အေးဆောင်** မည်မျှပင် ချစ်စေကာမူ ရပ်ကျော်ရွာကျော် မအေနှမ အဆဲမခံလို၊ ရှက်စရာကြီး။

ငကြွက်ကို ဖျန်းကျင်နိုင်ခြင်းမှာ သမီးရည်းစားဘဝကတည်းက ဆဲသမျှကို သွားတဖြီးဖြီးဖြင့် ငကြွက် ငုံခံပေလိမ့်မည်။ သည်ဆက်ဆံရေးက အိမ်ထောင်ဦးအထိ ပါလာသည်ကိုလည်း ငကြွက်နားတွင် ဆိမ့်ခွဲတန်ရာ၏။ ယခု ကလေးသုံးယောက် ရချိန်တွင် ကား ပြင်ရန်ခက်ချေပြီ။

သည်လင်မယား အကြောင်းတွေးမိသောအခါ **ဆေးဆောင်** အံ့ကြိတ်သည်။
'မချော့ဘူး၊ ရောင့်တက်တယ်' မာနဝင်သည်။ ဟိုဘက် နဖူးချုံစပ်က 'တက် တက် တူ'
ခါသံ ကြားရသည့်အခါတွင်ကား မာနသည် ဒေါသသို့ ပြောင်းလေ၏။

'ကြည့်စမ်း၊ သည်ခါဟာ သူလွတ်ပစ်သွဲ့ ငါ့ခါလား မသိဘူး'
နှမြောစိတ်က မီးသင့်ရာ လေပင့်သည်။ နှမ်းတစ်တင်းကြီးများတောင် ပေးထား
ရတာ အလားကားဖြစ်ပါပေါ့လား၊ ယူကျုံးမရ စိတ်ကလည်း နှမြောစိတ်ကို ရေလောင်း
ပေး၏။

'ဒါနဲ့များ သူကတစ်ပြန်စီး စိတ်ဆိုးရသေး၊ ငါ မှားလို့ ဟိုနေ့က သူအိမ်သွားမိ
တယ်၊ နေစမ်း ဘယ်လောက် ကောက်နိုင်မတုံး'

စိတ်ကသာ ခက်ထန်နေသည်။ မျက်လုံးများကမူ ပွင့်ဖြူ တထောင်ထောင် ပျား တဝဲဝဲ
ပဲခင်းကြီးဘက်ဝေ၏။ ပဲခင်းကြီးထဲ၌ ပေါင်းနှုတ်နေသော **မြသွယ်** မရှိတော့ပါ။
ဘယ်သွားပါလိမ့်၊ ပြန်များသွားပြီလား။

'အမယ်လေး လာကြပါအုံး'
ငယ်သံပါအောင် အော်သံ။ **မြသွယ်** တို့ဘက်မှဖြစ်သည်။
ဓားကိုဆုပ်လျက် **အေးဆောင်** ပြေးသည်။ ထန်းပင်ငယ်များဘက်သို့ လှည့်ပြန်
ကြည့်ရင်း ပြေးလာသော **မြသွယ်**။

'ဘာတုံး ... ဘာတုံး၊ ဘာဖြစ်တာတုံး ဟင်'
မြသွယ် တုန်ယင်စွာ ဖြေသည်။
'ဟို ... ဟို ... မြေ'
'မြေများ ... မြေကြီးခဲနဲ့ ကောက်ထုပါလားဟ'

မြသွယ် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ပြောပြောဆိုဆို လှမ်းသည်။ ဝါပင်ခြောက်နှင့် မြက်
ခြောက်များကို ဆွဲလှန်ထားသည်။ သည်အစုံပြန်နေသော နေရာတွင် တူရွင်းရှိသည်။
ရှိသော်ငြား **မြသွယ်** ယူခွင့်မရ၊ မြေရှိနေသည်။

မြေမှာ သန်သန်မာမာ မဟုတ်ပြီ။ **မြသွယ်** ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် မြေစိုင့်ခဲ
တစ်ခဲဖြင့် ကောက်ထုထားသောကြောင့် တွန့်လိမ်ခုန်ပေါက်နေ၏။

'ဟဲ့ ... ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ မြေကိုများဟာ'
မြသွယ် မျက်နှာလွဲထားသည်။ ကြောက်လန့်တကြား လုပ်စဉ်က လုပ်ခဲ့ငြား၊ မချို
မဆုံ ဖြစ်နေပုံကိုမူ သူမကြည့်ရဲ။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

‘အဲဒါကြီးကို ကြောက်တာတော့၊ ကျုပ်လဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ မြေကြီးခဲနဲ့
ကောက်ထုမိတာ၊ ထုတာကတော့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးအောင်ပေါ့၊ အဲဒါ ခဲက ခါးပေါ်
ကျသွားပြီး ပါးပျဉ်းကြီး ထ၊ထောင်တော့ ကျုပ်နောက်ကို လိုက်လာပြီထင်တာ’

မြေက မချိုသွားဖြဲ ထခုန်သည်။ ဤသည်ကို လူက လန့်ခြင်းဖြစ်သည်။

အေးဆောင်က ထိုအစုံပြန်မြေပေါ်တွင်ပင် တွင်းတူးပြီး မြေကိုမြှုပ်သည်။ အဆိပ်
ရှိသော မြေ၏ အရိုးစူးလျှင် မြေကိုက်သည်နှင့် မခြားဟု သူတို့ယုံသည်။ ထို့ကြောင့်
မြေမြှုပ်ပစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကဲ ... ပြီးပြီ ... ရော့’

တူးရွင်းကို လှမ်းပေးပြီးမှ မေးရန် သတိရသည်။

‘ဒါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့တုံး’

‘ပွေးတော့’

‘ဟေ့’ခနဲ အော်ရင်း **အေးဆောင်**၏ မျက်ဝန်းအစုံ ဝိုင်းဝိုင်းလည်၏။

‘ပွေး ... ဘယ်မှာလဲ ဟင်’

ရိုးချင်းစပ်နေသော ယာတွင် သူ့ယာထဲ ဝင်ခြင်းသည် ကိုယ်ယာထဲ ဝင်သည်နှင့်
အတူတူပင်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။ သည်ပွေးကို သည်ယာက ‘လိုက်’လျှင်
ဟိုယာတောထဲသို့ ရောက်လာတတ်သော အကျင့်လည်း ရှိရကား သည်ပွေးကို မရရ
အောင် သူပါ ကူညီမှဖြစ်မည်ဟု နားလည်သည်။

‘ပဲကြီးခင်းအလယ်မှာ’

အေးဆောင် စုတ်သတ်သည်။ ပွေးလိုက်ခေါင်းတစ်လျှောက် မြေပြင်ပေါ်ရှိ ပဲကြီး
ပင်တွေ သေတော့မည်။ အနည်းဆုံး တစ်စိတ်အောက် မယိုဟု တွက်မိသဖြင့်ဖြစ်၏။

‘ဘယ်ဘက်က လာတာလဲ’

‘တော့ ကစောင်းပြသန် ချုံဘက်က လာတာပေါ့’

‘ရော့ ... ရော့ နင် တူးနှင့်၊ ငါ နွားစာခုတ်တာ နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်၊ ပြီးပြီးချင်း
အရိပ်ထဲ သွင်းထားခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်’

တတိယ ပွေးစုန့် တွေ့လိုက်ခြင်းသည် ထိုပွေးလာရာ အရပ်ကို တပ်အပ်သိရေး အတွက် အထောက်အကူပြုသည်။ **မြသွယ်** မှာ **အေးဆောင်** ထွက်သွားမှ တတိယ ပွေးစုန့်ကို ဝါပင်တန်းအစွန် မြက်ခြောက်ပုံဘေး၌ တွေ့သည်။ သည်အစုန့်လည်း ညဉ့်ဦး ကမှ စုန့်ထားဟန်တူ၏။ မြေစာ ကျစ်စာများ စိုထိုင်းဆဲရှိသေး၏။

ဒုတိယ ပွေးစုန့်မှ သည်နေရာအထိ တူးရလျှင် ဝါးတစ်ပြန် ကျော်ဝေးသည်။ မြေကြီးအမာအခေါက် မဟုတ်ငြား၊ ဟိုက်နေအောင် မောမည်။ သည်နေရာက စတင်ရ မည်မို့ အပင်ပန်း သက်သာသွားပြီ။

မြသွယ် ထင်သည်က ပွေးသည် ရှားစောင်း ပြသားချုံ့ဘက်မှ **အေးဆောင်** မြေကို ဖြတ်ကာ လိုက်ခေါင်းဖောက်လာလိမ့်မည်။ လက်တွေ့တွင်မူ ပွေးလမ်းလိုက်ခေါင်းသည် **အေးဆောင်** တို့ ယာဘက်မှမလာ၊ လှည်းလမ်းဘက်မှ လာသည်။ သို့သော် ပွေးက ဉာဏ် ကောင်းသည်။ လှည်းလမ်းစပ် ယာခရီးအရောက်တွင် လမ်းကြောင်းပြောင်း၏။ ခရီး အတိုင်း **အေးဆောင်** ယာဘက်သို့ ကွေ့သွားလေပြီ။

ပွေးသည် လူအတူးရခက်စေရန် ခရီးအောက်မှ သွားသည်။ အခြားနေရာတွင် အစုန့်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မထိုးရဲသမျှ၊ ခရီးကြား၌ အစုန့် စိပ်စိပ်ထိုးသည်။ ပွေးပါး ပွေးနပ်၊ အလိုက်ရ ခက်လိမ့်မည်။ **မြသွယ်** တွေးသည်။

ယာခရီးတွင် ကြက်ဆူရိုးနီများ ရှားစောင်းမြင်းနား ရှားစောင်းလက်ညှိုး ရှား စောင်းပြာသားနှင့် ကန္တာရထနောင်းပင်များ စီနေစေ့နေ၏။ ယာမြေတွင် အတူးသွက် ခဲ့သမျှ **မြသွယ်** သည်မှာ အမောဆိုပြီ။ ထိုအခါ **အေးဆောင်** ကို တမ်းတသည်။ လာခဲ့ လိုက်တာနော်။

‘မောပြီလားဟေ့၊ ပွေးစုန့်များ ရောက်နေပြီလား ကြည့်နေတာနဲ့ ကြာသွားတာ’ ညိုမှောင်နေသော ရင်အုံကျယ်ကြီးသည် **မြသွယ်** မှီခိုချင်အောင် ကြားဝင့်ထည် ၏။ ရွှင်လန်းသော အပြုံးကလည်း သည်ပွေးလောက်တော့ အသာကလေး လိုက်ပြမည် အားပေးနေဟန် ရှိချေ၏။ **အေးဆောင်** က လှမ်းယူရင်း ရယ်သံပေး၏။

‘ဘာရယ်တာလဲ၊ သရော်တာလား ... ဟင်း’

အေးဆောင် သည် ပွေးလမ်းကြောင်း လိုက်ခေါင်းပေါ်အောင် မတူးချေ။ လမ်း ကြောင်းတစ်လျှောက် လျှောက်ထိုးဆွပြီးမှ ‘အခုတော့လဲ၊ တမြန်နေ့တုန်းက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြသလိုပဲနော်’ ဟု ဆိုသည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘တော်က ကျုပ်ကို စိမ်းစိမ်းကားကား ဆိုတာကိုးလို့’

သည်နေရာကို **အေးဆောင်** မသင်္ကာ၊ ထိုကြောင့် တူးဆွပြီး လမ်းကြောင်းဖော်သည်။ သူမသင်္ကာသည့်အတိုင်းပင် လိုက်ခေါင်းက နှစ်ခုခွဲထွက်သွားသည်။ တစ်ခုက ယာအပြင် လှည်းလမ်းဘက်သို့၊ တစ်ခုက တစ်ဖက်ယာရှိ ရှားစောင်းပြာသား ချိုးကုန်းသို့။

‘တွေ့လား၊ ဘယ်လောက် ဉာဏ်များတဲ့ပွေးလဲလို့’

သို့သော် **မြသွယ်** စိတ်မဝင်စား။ ‘တော်ပြောလိုက်တဲ့ စကား၊ တော် စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံးဆိုတဲ့ ဥစ္စာ’ ဟု သူ့စကားကိုဆက်၏။

‘နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာမှ မဟုတ်တာဟာ၊ နင်နဲ့ ဒီခါတွေနဲ့ ဘာမှ မတော်စပ်ဘူး ပြောတာ’

‘အားကြီး ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်’

လက်ခနဲထိုးသော မျက်စောင်းအကြည့်မှ အဝင်းအလဲသည် **အေးဆောင်** သမင်လည်ပြန် လှည့်ချိန်နှင့် ဆုံ၏။ **မြသွယ်**ကို ကြိုက်ရာတွင် သည်မျက်လုံးလည်းပါ၏။ ရင်ကို ချမ်းငြိမ်းစေသည်။ အေးလန်းစေသည်။

‘ဟုတ်ပါသဟာ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးပြောရင် အရူးမို့ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နောက်သုံးလေးလကြာရင် လင်မယား ဖြစ်ကြတော့မှာကို ...’

‘ကြည့်စမ်း ရှက်စရာကြီး၊ ကဲ့ ... ပြောဦး၊ ပြောဦး’

ကျောပြင် ကြွက်သားမြှောင်ကို **မြသွယ်** ထုသည်။ မနာပါ။ သို့ရာတွင် အရိုးပေါ်ကျသောအခါ ကျင်ကနဲ့ ... ကျင်ကနဲ့ နာ၏။

‘ဟ ... နာတယ်ဟ’

အေးဆောင်သည် ငါးမြွေထိုးတစ်ကောင်နှယ် လွန်လိန်ရာက **မြသွယ်** လက်ကို လက်ကောက်ဝတ်မှ ဖမ်းဆုပ်၏။

‘ဟေ့ လူကြီး၊ အဲဒါ ဘာလုပ်တာတုံး’

ငွေအိုး။

မြသွယ် မောင်ငယ်ဖြစ်၏။ ထမင်းထုပ် နှစ်ထုပ်နှင့် ရေဘူးနှစ်ဘူးကို ထန်းပလက် ထန်းပိုးဖြင့် လျှိုထမ်းလာသည်။ **အေးဆောင်**မှာ ယောက်ျားသားမို့ **မြသွယ်**၏လက်ကို လွတ်ပြီး ပွေးဆက်တူးနိုင်ငြား၊ **မြသွယ်**မှာ မျက်နှာထားစရာမရှိ။ ထနောင်းပင်ကို မော့ကြည့်နေရမလိုလို၊ ပဲခင်းကို ငေးနေရမည့် ယောင်ယောင်။ ထိုပြင် လက်နှစ်လုံးခန့် ထူအမ်းသွားသော မျက်နှာပြင်မှာလည်း အခံရခက်ပါဘိ။

‘မေကြီးက လူကြုံပေးလို့၊ ခင်ဗျာ့ ထမင်းထုပ်ပါ ယူလာတယ်ဗျ၊ ဒီရောက်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ် အစ်မလက်ကို ဆွဲနေတယ်၊ အဲဒါ ကောင်းသလား’

‘ဟဲ့ ကောင်လေး၊ အော်ကျယ် အော်ကျယ်နဲ့’

မြသွယ်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် သည်မျှသာ ဟန့်နိုင်၏။ သို့ကြောင့် **အေးဆောင်** မှာ တူးရွင်းကိုချပြီး ဖြေရှင်းရ၏။

‘မင်းအမက ငါ့ကျောကို ထုနေတာကွ၊ အဲဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ငါအဆုတ်ကွာပြီး သေမှာမောင်’

အေးဆောင်သည် **ငွေအိုး**က ‘ကုလားမခြေထောက်’ ပူဆာလျှင် ချက်ချင်း၊ ‘ခွလောက်လေး’ လိုချင်သည် ဆိုလျှင် မဆိုင်းမတွ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သူဖြစ်၏။

သည်မျက်နှာများကြောင့် **အေးဆောင်**စကားကို လွယ်လင့်တကူ လက်ခံသည်။ ‘ပေးဗျာ ကျုပ်တူးဦးမယ်၊ ခင်ဗျား မဆာသေးဘူးလား၊ စားတော့လေ’ ဆိုကာ တူးရွင်းကို ဆွဲသည်။

အေးဆောင်မှာ **ငွေအိုး**ကို ထိုင်ပြီး ရှိခိုးချင်၏။ **ငွေအိုး**၏ ကောင်းမှုကြောင့် ချစ်သူနှင့် ပြန်ပေါင်းထုပ် ထမင်းလက်ဆုံစားရသည်။ ဟင်းပါသည် ဖြစ်စေ၊ မပါသည် ဖြစ်စေ ‘စားလေ ထည့်လေ ရော့’ အသံရွှင်ကလေးကို နားထောင်ရသည်နှင့်ပင် မြိန်လှသည်။

‘ပွေးတွင်းက ရှားစောင်းပင်တွေ အောက်မှာ ဆုံးပါရောလားဗျ’

ငွေအိုး အော်သံကို **အေးဆောင်** လှည့်မကြည့်နိုင်။ ‘လှည်းလမ်းဘက်ကို တစ်လမ်း ရှိသေးတယ်ကွ၊ အဲဒါ ဆက်တူးကွာ’ သာ ပြောနိုင်၏။

သို့သော် ထမင်းစားပြီးနောက် **အေးဆောင်** ဆက်တူးသောအခါ ထနောင်းပင်ရင်း၌ ပွေးတွင်းဆိုးသည်။ ကျစ်စာခံနေလေမည်လား အတွေးဖြင့် အနှံ့တူးငြား၊ လမ်းစမတွေ့။

နေလည်း စောင်းပြီ။ **အေးဆောင်**လည်း ပက်လက်လန်ပြီ။ သို့ဖြစ်ငြား **မြသွယ်** မကျေနပ်။ ပွေးကို မတွေ့ခြင်းသည် လမ်းတွင် လမ်းခွဲတစ်ခုခုကို မမြင်မိဘဲ ချန်ထားသောကြောင့်ဖြစ်ရမည်။ ထိုအတွေးဖြင့် တူးခဲ့သော လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။ ခဏအကြာတွင် **ငွေအိုး**၏ အော်သံကြောင့် **အေးဆောင်** ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ၊ **မြသွယ်**တူးရွင်းကို ကိုင်လျက်ပြေးလာ၏။

‘အစ်မရေ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ၊ ပဲပင်ကြီး ...ပဲပင်ကြီး ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း တိုဝင်သွားသဗျ’

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

အေးဆောင် သည် မြသွယ်လက်ထဲက တူးရွင်းကို ဆွဲကာပြေးသည်။

‘ဒါဟာ ပွေးကလဲ့လို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နေခင်းကြောင်တောင် အတင့်ရဲတဲ့ပွေး
သေပေတော့ဟေ့’

ပြောလည်းပြော၊ တူးလက်စနေရာမှလည်း စတင်တူးဆွနေတော့၏။

ပွေးအတွက် နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးရန် လမ်းမရှိ။ လူကဖျက်ပြီးပြီ။ ရှေ့ဆက်
ကိုက်ဖောက်ပြီး ပြေးရန်မှာလည်း သူ၏ဖောက်ထွင်းအားထက် လူ၏ တူးအားက မြန်
ဆန်နေပေရာ၊ နာရီဝက်အတွင်းမှာ နှာခေါင်းသွေးနီနီဖြင့် ပက်လက်လန်နေလေပြီ။

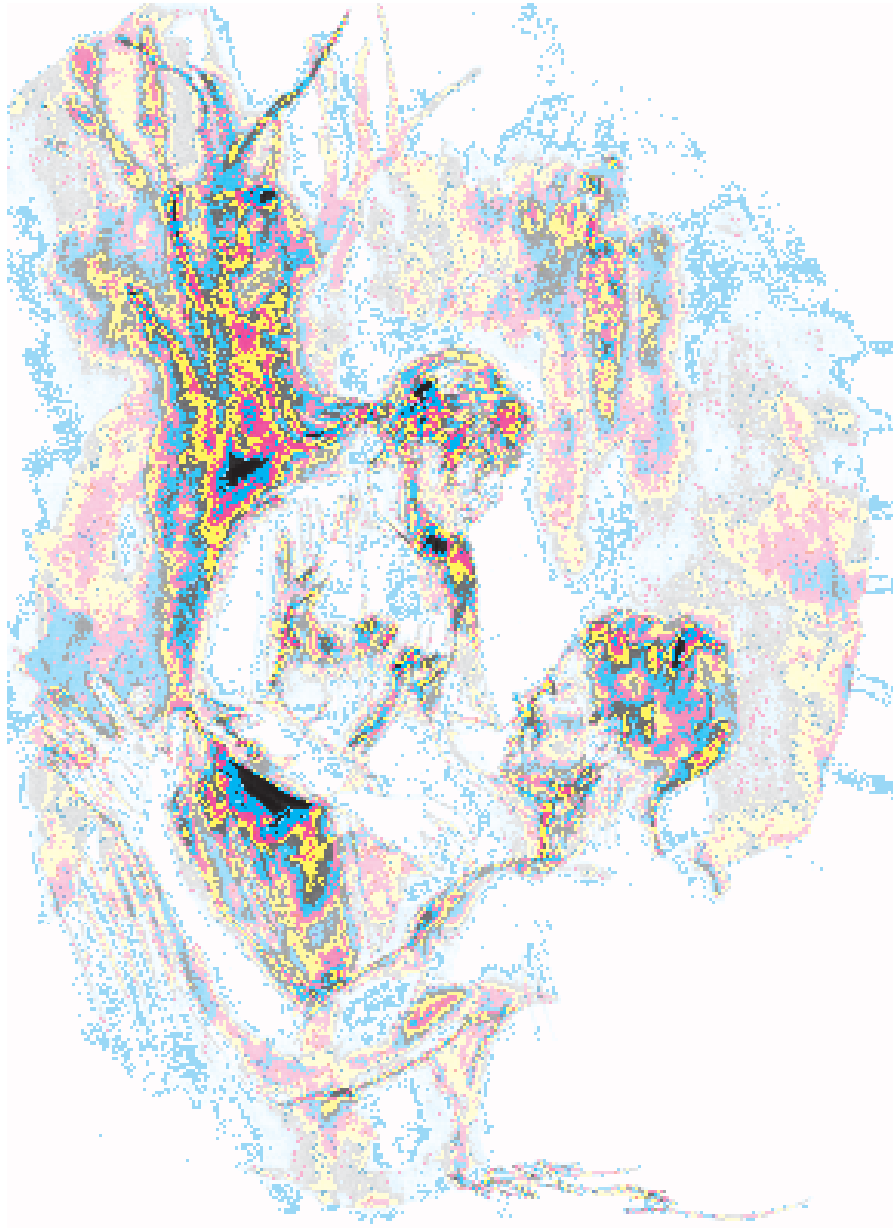
‘ကျုပ်က ဒီပွေး ပျောက်ပုံဆန်းနေတယ်ထင်နေတာတော့’

‘ကြားဖြတ်ပြီး တူးမိတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းဟေ့၊ သာဖြင့် မိချင်မှ မိမှာဟ’

ငွေအိုးသည် အချိုအချ ပြောနေသူနှစ်ယောက်အား သတိမထားနိုင်။ ပွေးကို ဂရု
တစိုက် နွယ်ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ ထမ်းပိုးတွင် ချိတ်နေ၏။ သူလှည့်ကြည့်မိလျှင်လည်း
အေးဆောင် ရင်ဘတ်နှင့် မျက်နှာမှ ချွေးများ တယုတယ သုတ်ပေးနေသော သူ့အစ်မကို
မြင်ရမည် မှချ။

လွန်ပျူတာမိုင်းရတ် ပိုးတစ်ကောင်အကြောင်း

‘ယောက်

ဖ ခွေးခေါ်၊ ယောက်ဖ ခွေးခေါ် ’
အတိအကျကြီး ပီပီသသကြီး မဟုတ်ငြား၊ **မြသွယ်**
နားထဲတွင်မူ ‘ယောက်ဖ ခွေးခေါ်’ ဟူ၍သာ ကြားလိုက်

နားလည်လိုက်သည်။

ဥဩသံ၏ သာယာမှုကို မမိပင်မယ့်၊ သူလည်း ချစ်စရာ သနားစရာ အသံရှင်
ဖြစ်၏။

ဘယ်အပင်ကပါလိမ့်။ အကြည့်ကို ဖြန့်ကြက် ဝေဝန်းရင်း သူ့ကိုမြင်ပြီး ငှက်ကလေး
ပျံပြေးမည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မန်ကျည်းပင်ခွဆုံတွင် ပုကပ်နေမိလေ၏။

ဟိုဘက် ထနောင်းပင်ကလော ထန်းပင်စုကလော **မြသွယ်** ကြည့်သည်။

ထနောင်းပွင့်တွေကြားမှ တညည်းညည်း ကူချဲနေသည့် ချိုးကလေးသာ မြင်ရ
သည်။

ယောက်ဖခွေးခေါ် ကို မမြင်ရ။ အသံလည်း နောက်ထပ်မကြားရတော့။

ကွမ်းတစ်ယာ ညက်နီးပါးမျှ ကြာသွားသည်။ မမြင်ရ မကြားရ။

မြသွယ် လက်လျှော့လိုက်ကာ၊ သူလျှောက်ရမည့် ကိုင်းကိုရှာဖွေသည်။ မန်းကျည်း
ပင်ကြီးမှာ အောက်မှ ကြည့်စဉ်တွင်သာ ရွဲနေအောင် နုသော်လည်း အပင်ပေါ်ရောက်
သောအခါ ခူးစရာကို မနည်းရှာရပြီ။

ရွက်နုသည် ကိုင်းဖျားမှာ ရှိ၏။ ကိုင်းဖျားသို့သွားရန်မှာ အောက်ကိုင်းကို နင်းပြီး
အပေါ်ကိုင်းကို ကိုင်ပြီး သွားစရာရှိမှသာ သွား၍ရသည်။

ကိုင်းဆုံမှ ကိုင်းဖျားသို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး တရွေ့ရွေ့သွားကြသည်ကို **မြသွယ်**
မြင်ဘူးငြား၊ **မြသွယ်** မသွားရဲပါ။ မတော်မဆ လည်ပြီးကျလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

ရင်ဘတ်နှင့် သစ်ကိုင်းနှင့် ကပ်ပြီး ဝမ်းလျားထိုးသွားရန်လည်း **မြသွယ်**မကြိုက်။

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပွန်းရုံပဲ့ရုံဖြင့် မပြီးသေး။ အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲနေမည်။ တစ်
ယောက်ယောက် မြင်သွားခဲ့သော် ဒုက္ခ။

ပင်စည်ကိုင်းဆုံမှ ဝဲယာရှေ့နောက် ခွဲဖြာနေသော မန်းကျည်းကိုင်းကြီးတွေမှာ
မြသွယ်ကိုယ်လုံးခန့် တုပ်သည်။ သည်အပေါ်မှာ နင်းလျှောက်စဉ်၊ အပေါ်တွင် ကိုင်စရာ
မှေးစရာ ထိန်းစရာ အကိုင်းများကား နည်းပါးသည်။

တွန်ပြုတာ ဝိုင်းရပ်ဝိုင်းတစ်ကောင်အကြောင်း

သို့သော် တောင်ဘက်သို့ သွားသော် ဘယ်ဘက်က၊ကိုင်းမှု လျှောက်၍ ရနိုင်
လောက်၏။

ခေါင်းပေါ်တွင် လက်မောင်း လက်ရုံးအရွယ်ကိုင်းတွေ လက်သန်းရွယ် အလက်
တွေရှိသည်။

‘သမီးရေ၊ တစ်ခါချက် နှစ်ခါချက် ရရင် တော်ပြီဟေ့’

မြသွယ် အသံထွက်အောင် ရယ်မောသည်။

‘အမေက အတော်ခိုင်းနေ၊ သည်မှာဖြင့် တစ်ရွက်မှ မခူးရသေးဘူး’

ဒေါ်မြကလည်း တုံ့ပြန်ရယ်မောကာ ‘မသိပါဘူးအေ၊ အများကြီးခူးလာရင် နွမ်း
ကုန်ပြီး အလကား ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါဖြင့်လဲ အမေ ချုံတန်းရွက်ကလေးတွေ ရှာ
လိုက်အုံးမယ်’ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားချိန်တွင်၊ **မြသွယ်**လည်း ကိုင်းဖျားသို့ ရောက်
လာလေပြီ။

အစိမ်းနုကလေးများသည် ဝဲဝဲကလေး အိပ်ပြီနေသည်။

သည်အပေါ်တွင် ကားကားကြီး ခြေကုတ်ယူပြီး ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိခြင်း **မြသွယ်**မှာ
မန်းကျည်းရွက် မခူးနိုင်သေး။

မြင်ရခဲသော အပေါ်စီးမြင်ကွင်းကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ငေးလိုက်မိသည်။

ဟောဟိုက ဘရွေတို့ယာ၊ ဟိုဘက်က ဒေါ်ဦး၊ ဟောဟို ထနောင်းပင်ကြီးနဲ့ဟာက
ငါတို့ယာ၊ ထန်းပင်ပေါက်ကလေးတွေရဲ့ ဟိုဘက်က **ကိုအေးဆောင်**တို့။

သိမှတ်ခြင်းသည်ပင် မပြီးစီး။ နင့်ကနဲ့ ခံစားရခြင်းက သိခံစားမှုကို မနာလိုစိတ်
ဖြင့် ချေဖျက်လိုက်သည်။

သို့သော်၊ အကြည့်ကို **မြသွယ်** မရုပ်သိမ်းနိုင်။

ပဲရိုးပုံ မည်းမည်းကြီးတွေနှင့် ညှိုးလျော်နေသော ဝါတန်းကြီးများ မင်းမူနေသည့်
ယာခြောက် ယာသွေ့ကြီးထဲတွင် ချစ်သူ**အေးဆောင်**ကို မြင်ရလေမည်လား ရှာဖွေမိ
သည်။

အေးဆောင် ကျောက် မည်းမည်းပြောင်ပြောင်မို့ ပဲရိုးပုံမည်းမည်းဘေးက နွား
ချေးချပ်ကိုပင် **အေးဆောင်**ပေလော အကြည့်အားစိုက်သည်။

ဝါပင်ကြီးတွေ ညှိုးခွေနေငြား၊ ဝါပေါက်ဖြူတွေ မစင်သေး။

သည်အဖြူလေးက ဝါရွက်ခြောက်မည်းမည်းကိုပင် **အေးဆောင်**ဟုထင်မိ၏။

သုံးနှစ်သုံးမိုး တွယ်တာ ငြမ်းထူခဲ့ရသော ချစ်သူ ခင်သူ ကြင်သူ။ **မြသွယ်**ကို
အကြောင်း ပြုပြီး **မြသွယ်**မောင် **ငွေအိုး**ကိုပါ အလိုလိုက်သူ။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

တစ်နှစ်သော် တင့်တောင့် တင့်တယ် မင်္ဂလာဆောင်နိုင်နိုး၊ နောက် တစ်နှစ်သော်
ယာသီးယာနှံ အောင်မြင်ဖွံ့ဖြိုးနိုးဖြင့် တွယ်တာနှစ်ရှည်ခွဲရသူ။

သည်နှစ် သည်စတုတ္ထနှစ်။ နှမ်းတစ်တင်း လေးရာ၊ မြေပဲတစ်တင်း တစ်ရာ လေး
ငါးဆယ် နှစ်ရာ။

ထိုအခါ **အေးဆောင်** ပြုံးရယ်နိုင်ပြီ။

ဘယ်နေ့ကို ‘အတောင်းအရမ်း လွတ်ရရင်ကောင်းမလဲ မြသွယ်၊ တီးခေါက်ကြည့်
ပါအုံး’ ဆိုနိုင်ချေပြီ။

အေးဆောင် ဝမ်းသာသည့်နည်းတူ **မြသွယ်** ဝမ်းသာပုံမှာ **အေးဆောင်**ကိုပင်
စေ့စေ့ မကြည့်ရဲသည်အထိ။

သို့သော် အမေထံမှာ တီးခေါက်ကြည့်ရန်မူ သူမဝံပေ။

တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံး သာမက၊ သူနှင့်**အေးဆောင်**အကြောင်းကို တစ်ဆွေလုံး
တစ်မျိုးလုံး သိထားပြီး အကြောင်းတွေပဲ။

ဤအခါတွင် **မြသွယ်** မယုံနိုင်စဖွယ် ရက်စက်မှုကို ကြုံရလေ၏။

‘သူမှာ ရိုးသားတယ် ဆိုတာကလွဲလို့ ဘာများမက်စရာ ရှိသတန်း’

ထနောင်းနှစ်ခွ ရွာသူရွာသားတို့ တန်ဖိုးအထားဆုံးအရာမှာ ရိုးသားတည်ကြည်မှု
ဖြစ်၏။

အမေတို့လည်း၊ သည်ထဲတွင် ပါဝင်သည်ဟု **မြသွယ်**ယုံ၏။ ဒေါ်မြပါးစပ်မှ
သည်စကားထွက်လာတော့မှ **မြသွယ်**အံ့ဩရသည်။

‘မိုးမကောင်းလဲ တစ်စလောင်း၊ မိုးကောင်းလဲ တစ်စလောင်း၊ ဘာလုပ်မှာတုန်း၊
သည်ထဲမှာ နံလိုက် အလိုက်တာကလဲ ယာလုပ် တောလည်ဖို့က လွဲလို့ ဘာသိတုန်း’

မြသွယ် အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရ၏။

သည်ရွာသူ ရွာသားများမှာ ယာချိန်တွင် ယာလုပ်ပြီး၊ အားလပ်ချိန်တွင် အခြောက်
တော၌ တောလိုက်ခြင်းပဲရှိသည်။

သည့်ပြင် မည်သည်ကို လုပ်ရအုံးမည်နည်း။

‘အဲဒါ မလုပ်လို့ ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ အမေ’

‘ကျော်မောင်လွင်ကို ကြည့်စမ်း၊ ပဲပေါ်ချိန် ငရုတ် နှမ်းပေါ်ချိန်ဆိုရင် ရွာကို ဗွီဒီယို
ငှားလာပြီး တစ်ယောက်တစ်ကျပ်နဲ့ ပြတယ်၊ မြို့နဲ့ ရွာနဲ့ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်နေတာ၊
အမေတို့က သည်လို လည်လည်ဝယ်ဝယ်လူမျိုးမှ သဘောကျတယ်’

ကျော်မောင်လွင်၏ အမည်ပါလာတော့မှသာ **မြသွယ်** သဘောပေါက်တော့သည်။

ဒါကြောင့် ကိုအေးဆောင်နဲ့ သဘောမတူတော့တာကိုးဟု နားလည်တော့သည်။
သို့တစေ မြသွယ် သွေးမနည်းပါ။

‘ကိုအေးဆောင်နဲ့က ရပ်ကျော်ရွာကျော် ဖြစ်ပြီးမှ၊ နောက်တစ်မျက်နှာ ပြောင်းရ
ရင် အမေပဲ စဉ်းစားပါအုံး’

‘ချီးမွမ်း ခုနှစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ ခုနှစ်ရက်ပါအေ’

ဒေါ်မြသည် မည်သူ့ကိုမျှ အမှုမထားသော စိတ်မွေးလေပြီ။ သည်အထိ ရေကုန်
ပြောလာသောအခါ မြသွယ်အတွက် ဆက်ပြောစရာ စကားကုန်ခန်းပြီ။

ထို ကျော်မောင်လွင်သည် မြသွယ် ယာထဲသို့ သွားစဉ် တစ်ကြိမ်၊ ထင်းခွေ ထွက်
စဉ်တွင် နှစ်ကြိမ် လိုက်လာဖူးသည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်မူ မြသွယ်သည် ခေါင်းဖုံးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် ရွက်လာ
သော ဓားမတိုကို လက်ထဲသို့ ပြောင်းကိုင်ကာ မြှောက်ပြခဲ့လေသည်။

‘သည်စကားမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် လာပြောရင် သည်ဓားနဲ့ အခုတ်ပဲ’

မြသွယ်ကို ကျော်မောင်လွင် ကြောက်ရွံ့ပါသည်။

နောက်ထပ် မလိုက်သောငြား၊ အိမ်သို့ မကြာခဏ လာသည်။

မြသွယ် အမှုမဲ့ နေခဲ့သည်။ ကိုအေးဆောင်ကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲစိတ်မွေးခဲ့သည်။

ရပ်ကျော် ရွာကျော်ဖြစ်ပြီးမှ ဖျက်ကြလိမ့်မည် မဟုတ် ဟူ၍လည်း ယုံမှတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်မြသည် သူ့သဘောထားကို သမီးအား အသိပေးချိန်မှစ၍ အချိုးပြောင်း
သည်။ သမီးရေခပ်ထွက်လျှင် ထင်းခွေ ဟင်းရွက်ခူးလျှင် ယာထဲသွားလျှင် သူလိုက်သည်။

သူမလိုက်နိုင်လျှင် ဦးသက်ဖြစ်စေ၊ ငွေအိုးဖြစ်စေ အတင်းထည့်သည်။ အိမ်သို့
အေးဆောင် ရောက်လာလျှင်လည်း ရှေးကနွယ် ဘာသိဘာသာ မနေတော့။ မျက်နှာ

ကြောတင်းတင်းဖြင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဖျာခင်းပေးသည်။

ဖျာခင်းပေးကတည်းက ဧည့်သည်သည် ဧည့်သည်နေရာမှာသာ နေရပေတော့
မည်။

အေးဆောင်သည် မြသွယ်ကို ချစ်ရုံသာမက ကြင်လည်း ကြင်နာသည်။ သည်း
လည်းခံသည်။

သူထောင်ထားသော ချိုးကို မြသွယ်လွတ်ပစ်သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းများပြီ။
တစ်ကြိမ်တွင်မူ ‘တိန်ညင်ခါ’ ကိုပင် ။

‘သမီးရေ၊ ဆင်းတော့ဟေ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ဟုတ်ကဲ့’

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ဟုတ်ကဲ့ ဆိုရငြား၊ **မြသွယ်** ယခုမှ စတင်ပြီး မန်းကျည်းရွက် စတင်ခူးရသည်။
ပရစ်နုကလေးတွေကို အလျင်စလို သပ်ချသည်။ နုလွန်းသောကြောင့် မန်းကျည်းခက်နှင့်
လက်ကြားတွင် ဖိညှပ်ခံရပြီး ကြေကုန်သည်။

သို့သော် အညှာရင်းမှ တစ်ခုချင်း ခြေရ ဆိတ်ဖဲ့ရသည်။

‘ဟဲ့ မြသွယ်၊ သမီး’

‘ခဏလေး အမေ၊ ခဏလေး’

မန်ကျည်းရွက်နု ထည့်စရာမှာ လွယ်အိတ်မဟုတ်။

အဖေ့ ပုဆိုးကို ထိပ်ထောင့်စွန်းချင်း ပူးချည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မန်ကျည်းရွက်
ဆန့်လှလျှင် သုံးလေးဆုပ်မျှသာ ရှိမည်။

မြသွယ်မှာ သည်မျှပင် မရသေးသည့်အတွက် အလောတကြီးခူးရသည်။ ခူးပြီး
သမျှကို လက်ဖြင့်ဆကြည့်သည်။ လေးငါးဆုပ်ရပြီ။

ထိုအခါကျမှ မန်ကျည်းရွက်နုထုပ်ကို ပစ်ချပြီး အေးဆေးစွာဆင်းလာသည်။

ဆင်းလာငြား၊ ခွဆုံအရောက်တွင် မအေးဆေးတော့ပါ။ ခွဆုံနှင့် မြေကြီးမှာ
လူ့လက်ခုတ်တစ်ပေါင်ကျော် ကွာသည်။

မြေမျက်နှာပြင်သည် ညီညွတ်မနေပေ။ ကုန်းစောင်း ဖြစ်နေသည်။ နွားခြေရာခွက်
သုံးလေးခုလည်း ရှိနေသည်။ ခုန်ချရန်လည်းမဖြစ်။

တက်စဉ်ကမူ မြေကြီးမှ ခြေတစ်လှမ်းစာအကွာတွင် အဖုရှိသည်။ လက်က ပင်စည်
ကို မှေးထားသည်။

ထိုအဖုမှ နောက်တစ်လှမ်းစာမှာ အဖုမဟုတ်၊ အခွက်ဖြစ်သည်။ နွားကျောင်းသား တို့၏
ဓားထစ်ရာသည် အပွေးတက်သဖြင့် အိုင်းအမာကြီးသဖွယ် ခွက်နေသည်။

သည်အခွက်တွင် နောက်တစ်လှမ်းနင်းပြီး လက်ကို အထက်က အခွက်တွင် ကုပ်
တွယ်တက်ခဲ့သည်။

ဒုတိယအခွက်မှာ သစ်ကိုင်းကျိုး ရှိခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်သည်။ နှစ်ကာလ ကြာ
ညောင်းလာသည့်အခါ အမြစ်ကျွတ်သော အနာနယ် ပင်စည်မှာ အပေါက်ထင် ကျန်ခဲ့ သည်။
ထို့နောက်တွင်ကား ခွဆုံကို လှမ်းကိုင်နိုင်ပြီ။ အပွေးတွေ အခေါက်တွေကို ကုတ်ပြီး
တက်ခဲ့သည်။

ယခုဆင်းပြီ။

ခွဆုံကို ကိုင်ထားသောလက်ကို **မြသွယ်** အားပြုပြီး သစ်ကိုင်းပေါက် အခေါင်း
ဆွေးထဲသို့ ခြေဖျားသွင်းသည်။

သို့သော် နောက်တစ်ထစ်ဆင်းစရာ မရှိ။ ခြေမမြဲလျှင် လက်မြဲရမည်။

အဘယ်မှာနည်း လက်ကိုင် အားပြုစရာ။

ပင်စည်သည် ဖက်၍မရ။ ပုဆိုး သုံးပတ်စာ ကျော်ချင်ကျော်မည်။ မလျော့။

‘ဟဲ့ ဒီမှာ အဖု ရှိတယ်လေ။ အဲဒီပေါ်ကို နင်း’

ဒေါ်မြက ညာဘက်ခြေထောက်ချရမည့် နေရာကို ခုန်ပြီး လက်ဖြင့်ပုတ်ပြ၏။

‘အဲဒါ တွေ့တယ် အမေရဲ့။ ကိုင်စရာ ရှာနေတာ’

‘ညာဘက်လက်ကို အောက်လျှောလိုက်၊ ဟုတ်ပြီ အဲ ညာဘက် တိုး တိုးဦး’

ဒေါ်မြ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း **မြသွယ်၏** လက်ရွေ့သည်။ တစ်ထွာသာဝေးသေးသည်။ ဒူးကွေးပြီး လှမ်းသည်။ မစမ်းမိ။ တစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်ပြီး လှမ်းနှိုက်ပါမူ မိမည်၊ ထိမည်။ မိသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ကျသွားမည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ’

ညည်းရာက **ဒေါ်မြ** ဟိုသည် ကြည့်သည်။

ထောက်မှေးစရာ တိုင်စသည့် တွေ့လိုတွေ့ငြား ခုတ်ယူအသုံးပြုနိုင်မည့် သစ်ပင် ရှိလိုရှိငြား။

‘အရေးထဲတော်၊ တိုင်များ သစ်ကိုင်းများကလည်း လိုချင်ခါမှရှားလိုက်တာ’

မြည်တွန် ရေရွတ်ဆဲတွင် လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ကြံရာမရ မျက်နှာမှာ ဝင်းကြည်သွားရာက တောက်ပပြုံးရွှင်ချေ၏။

‘အတော်ပဲ မောင်ကျော်မောင်ရေ’

ဒေါ်မြ အသံပြုလိုက်သူမှာ **ဒေါ်မြ** နှစ်သက်နေသော ကျော်မောင်လွင်။ **မြသွယ်**မူ သည်အသံကြားလျှင် ကြားချင်း ကိုယ်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်သည်။

အထူးသဖြင့် မှိုင်းဝနေသော မီးပုံးပျံအလား ဝေပွနေသည့် ထဘီကို ချပ်ရပ်အောင် လုပ်သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ် ဘာလုပ်နေတာလဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ အာရုံပြောင်း အာရုံလွဲဖြစ်အောင် ငှက်ကလေး ရှဉ့်ကလေး ပစ်ဖို့ ထွက်လာတာပါ ခင်ဗျာ’

မြသွယ်က **အေးဆောင်၏** ညွတ်ထဲက ချိုးတွေကို လွှတ်ပစ်သည်အထိ၊ အကောင်ငယ်ကလေးများကို သနားသူ။ ကျော်မောင်လွင်က စိတ်ပြေလက်ပျောက် အပျော်တမ်း လိုက်လံသတ်ဖြတ်သူ။ သို့ကြောင့် ရွံ့မှန်းခြင်း၊ ခဲလိပ်လျက် **မြသွယ်** မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

‘အတော်ပဲ မောင်ကျော်မောင်ရယ်၊ ဟောဒီမှာ မင်းနှမ မဆင်းတတ်လို့’

ထိုအခါကျမှ ကျော်မောင်လွင် မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ၊ ရင်းထောင်း ငှားပေးရမလား’
 ‘ရင်းထောင်းရလာတော့ကော မင်းနိုင်မလားကွယ်’
 ‘ပိုက်ဆံပေးရင် ထန်းသမားက လိုက်ပို့ပါတယ်’
 ‘ပြီးတော့ နည်းတဲ့ ခရီးလားကွယ်၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ထန်းသမားတွေက ထန်းတော
 မှာ ဘယ်ရှိပါ့မတုန်း’
 ပြောရင်း ပြောရင်းဖြင့် **ဒေါ်မြ၏** အသံသည် မာထန်စပြု၏။
 ‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော်’
 ‘မင်းလက်မောင်းကို ပင်စည်မှာ ထောက်ပြီး ထမ်းပေးစမ်းပါကွယ်၊ ဒီတစ်ဆင့်
 နင်းစရာရရင်ဆင်းလို့ လွယ်ပါပြီ’
 ကျော်မောင်လွင်သည် တုန်ကနဲ ဖြစ်ကာနောက်ဆုတ်၏။ မော့ကြည့်၏။
 ‘ယောက်ျားလေးရဲ့ လက်မောင်းဆိုတာ ဘုန်းရှိတယ်ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ မိန်းကလေး ခြေ
 ထောက်နဲ့ တက်နင်းရင် ဘုန်းနိမ့်မှာပေါ့’
ဒေါ်မြ၏ မျက်နှာက လေပြည်မှ လေပြင်းသို့ ပြောင်း၏။
 ‘ဟဲ့ နင်က အဲဒါတွေ အယူရှိသလားဟဲ့၊ သုံးထပ်တိုက် အောက်ဆုံးထပ်မှာ နေတဲ့
 လူတွေ မင်းလိုသာဆို ဘုန်းနိမ့်ကုန်ပြီ’
 ‘ဒါတော့ သည်းခံပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျန်တာ ဘာခိုင်းခိုင်း’
 ‘လေကုန်ခံပြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ အမေရာ၊ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြဲကိုများ အမေမို့
 အထင်ကြီးနေပလေ၊ ကျုပ်တော့ အထင်မကြီးတဲ့အပြင် ရွံတောင်ရွံသေး’
 အစွမ်းထက်သော စကားကို **မြသွယ်** ဆိုမိဟန်တူ၏။
 ကျော်မောင်လွင် ဆတ်ကနဲ မော့ကြည့်သည်။ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
မြသွယ် ဝမ်းသာသည်။ ပျော်များပင် ပျော်ရွှင်မိသေးသည်။
 သည်ကဲ့သို့သော လူမျိုးနှင့် မပတ်သက်ရလေ ကောင်းလေ။
 ပျော်သည် ဝမ်းသာသည်နှင့် အမျှ အကြောက်လျော့ပါးသည်။
 ‘ဘာမှရှာမနေနဲ့ အမေရေ၊ ခုန်ချလိုက်မယ် ကံဆိုးကံကောင်းပေါ့’
 ပြောသည်တွင် **ဒေါ်မြ** ခြေကားရား လက်ကားရားဖြင့် ပင်ခြေသို့ပြေးကပ်လာ၏။
 ‘အမယ်လေး မယ်မင်းကြီးမရယ် ... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်မ ရင်ကျိုးရချည်
 ရဲ့၊ မြေက မညီရတဲ့အထဲ နွားခြေရာခွက်တွေက အချွန်အတက် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့’
 ‘အပေါ် ပြန်တက်ပြီး ကိုင်းဖျားက တွဲလွဲခိုပြီး ဆင်းမယ်အမေ’
ဒေါ်မြ မျက်လုံးတွေ အလုပ်များရပြီ။

ထွန်ပြုတာ ဝိုင်းရပ်ဝိုင်းတစ်ထောင်အကြောင်း

‘ညည်းတွဲလွဲခိုလို့ ညွတ်လာတော့ကော ဘယ်လောက် နိမ့်မှာတုန်း၊ ညည်းခုရောက်
နေတာထက် မြင့်မှာချည်းပဲ၊ အလျင်မလိုစမ်းပါနဲ့အေ၊ နေပါအုံး’

လှည်းလမ်း ဟိုဘက် ထန်းပင်ပေါက်များဘေးမှ လူတစ်ယောက်ဖြတ်သွားသည်။

‘ဟဲ့ ဟိုဟာဘယ်သူတုန်း၊ ငါ့သမီး မန်ကျည်းပင်ပေါ်က မဆင်းတတ်လို့ဟယ်၊
တဆိတ်ကူညီပါဦး’

ထိုသူသည် ပေါက်ပင်တောထဲမှ ဘွားကနဲ့ ပေါ်လာ၏။

ဒေါ်မြမှာ ပြောပြီးသား စကားကို ပြင်နှုတ်၍ မရတော့ပေ။

မရငြား၊ သူ့စိတ်က သူ့ကိုချောက်နေသဖြင့် ဆက်ပြောရန် အာမသွက်။ သို့သော်

မြသွယ် သွက်၏။

‘ကိုအေးဆောင်ရေ၊ နင်းစရာ မတွေ့လို့ မဆင်းတတ်တော့ဘူး၊ တော့လက်မောင်း
လေး မရိုမသေ တဆိတ်လောက် တန်းပေးပါလား၊ တစ်ချက်နင်းစရာရရင် တော်ပါပြီ’

အေးဆောင်သည် နဘူးကိုင်းဖြင့် သီလာသော ပုတတ်တွဲ၊ ခမောက်နှင့် ဓားကိုချ
ပြီး အပင်ရင်းကို ကပ်လာ၏။ တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ သူ့လက်မောင်းကို သူ့ငုံကြည့် ၏။
ဆီသုတ်ထားသော မုန့်ဖက်ထုပ်အနီနယ် ချွေးဖြင့် ပြောင်လက်နေသည့် လက်မောင်း
လက်ဖျံ။

‘လက်မောင်းက သေးသေးလေးရယ်ဟ၊ ချွေးတွေနဲ့ ရွဲနေတာ၊ မတော်မဆ
ချော်ကျနေပါ့မယ်၊ ပခုံးနင်းဆင်း ပခုံးနင်း’

‘တော်မှာ ဘုန်းနိမ့်နေမှာပေါ့’

‘ဘုန်းနိမ့်မှာစိုးပြီး တစ်နေ့လုံး ဒီအတိုင်းပဲ နေတော့မှာလား၊ ဆင်းစမ်းပါဟာ က’
သူသည် မန်ကျည်းပင်ရင်း တောင်ဆုပ်ကွာသို့ ဝင်ရပ်ပေး၏။

ခြေနင်းစရာ ရှာနေခဲ့သော ခြေထောက်သည် ကျွဲပခုံးထနေသော ပခုံးပေါ်သို့
လှမ်းနင်းသည်။ လက်ကလည်း စောစောက မိလုမိခင်ဖြစ်ခဲ့သော နေရာတွင် ကုတ်မိ
သည်။

‘ခြေထောက် တစ်ဘက် ကျန်သေးတယ်ဟ၊ နင်းလေ လက်က ပင်စည်ကို မှေးထား၊
ငါထိုင်ပေးမယ်’

‘နေဦး၊ ခဏ နေဦး’

မြသွယ်၏ ဘယ်ခြေ နင်းရန်အတွက် ညာခြေက နေရာရွှေ့ပေးရသည်။ ရွှေ့နင်း
သော ခြေထောက်က ချွန်ထက်သော ပခုံးရိုး ချော်ချော်ချွတ်ကြီးပေါ် ရောက်သွားသည်။

‘အမေ’ ဟူသော **မြသွယ်** အသံ။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

‘အမယ်လေး သေပါပြီ’

ဒေါ်မြ အသံအဆုံးတွင် မြသွယ်မှာ လျှောက်နဲ့ အေးဆောင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျလာလေ၏။

ဒေါ်မြ မမြင်ချင်သော်လည်း မြင်နေရပါသည်။

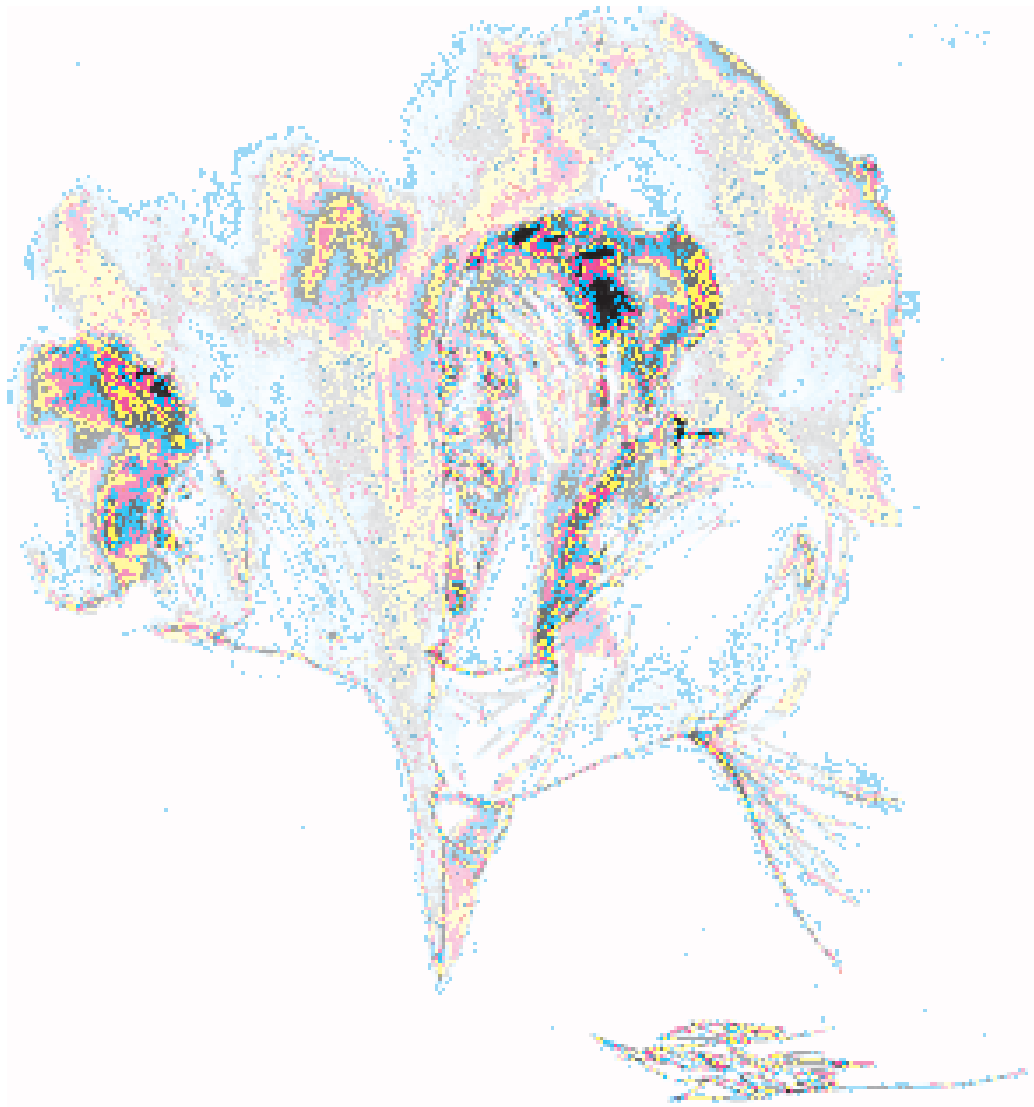
ဒေါ်မြ မတွေ့ချင်သော်လည်း တွေ့နေရပါသည်။

မြသွယ် ခြေချော်အကျတွင် ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် သစ်ပင်အဖုကို ဆွဲကိုင်မိ သဖြင့် လည်ထွက်သွားရာက မြေပေါ် အရောက်တွင် အေးဆောင်နှင့် ရင်ချင်း အပ်မိ ပါသည်။

သည်မျှမက အေးဆောင်၏ လည်ပင်းကိုပါ ဖက်ထားလျက်သား ဖြစ်နေပါ တကား။

အမေပြောမှ လျော့တော့သည်

နားတစ်ကွက် သည်နားတစ်ကွက်ဖြင့် ပြဒါးကွာနေသော မှန်ကလေးသည် မကြီးလှ။ သည်မှန်ကို ဘောင်ခတ်ထားသော သစ်သားများမှာလည်း

မလေးလံလှ၊ သည်မှန်ကို ပစ်ချလိုက်သံကလည်း မကျယ်လောင်။ သို့သော် **ဒေါ်သော့၏** နားထဲတွင်မူ ကျယ်လောင်လွန်းသည်။ နောက်မှဆက်ပါလာသော သက်မချသံမှာမူ **ဒေါ်သော့** တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ရသည်အထိ အင်အားကြီးမားသည်။

ဒေါ်သော့သည် သူ့သားကို လှည့်မကြည့်ဘဲသိသည်။ သူ့သား**အေးဆောင်**သည် မှန်ထဲတွင်ထင်ဟပ်လာသည့် ပါးပေါ်မှအစင်းကြီးကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်ပြီးနောက် မှန်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပစ်ချလိုက်သည်။ ဒူးနှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းပိုက်လျက် သက်ပျင်းကြီးချသည်။

ယခု လှည့်ကြည့်လျှင် စိတ်ပျက်ညှိုးငယ်နေသော မရွှင်မျက်နှာကို **ဒေါ်သော့**မြင်ရမည်။ သားကလေး ပျော်မြူးတက်ကြွနေသည်ကို အမေမြင်လိုသည်။ ညှိုးငိုင်နေသည်ကို မမြင်လို။ မမြင်လိုငြား လှည့်ကြည့်ရပြီ။

ထင်သည့်အတိုင်း ငိုမည့်ယောင်မျက်လုံးဖြင့် ငေးနေသောသား။ သား၏ပါးပေါ်မှ အစင်းကြီးသည် အညိုရောင်ပေါ်တွင် ဖြူဖွေးဆဲရှိသေးသည်။ ညိုစပြုပြီဖြစ်ငြား ထင်ရှားဆဲသာ ရှိသေးသည်။

‘ငါသားကလေး သည်လိုဖြစ်ရတာ ငါကြောင့် ... ငါကြောင့်။ သည်ပါးစပ်က ကင်မွန်းသီး စားချင်လို့ဖြစ်ရတာ’

ကိုယ့်ကို ကိုယ်အပြစ်တင်မိသည်။ ဝမ်းနည်းစွာ တွေငေးနေမိသည်။

အမေသည် အသက်ငါးဆယ်ဘက်သို့ နီးလေလေ ချူချာလေလေ။ စား၍ ကောင်းလှသည် မရှိ။ အိမ်၍ပျော်သည်မရှိ။ သို့အတွက် ‘ပုတက်ကင်’ကို အမေ့ထံအရောက် **အေးဆောင်** သယ်ဆောင်ခဲ့သည်။

အေးဆောင်သည် တောလည်ရင်း ပုတတ်ငါးကောင်ရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘူးနွယ်နှင့် သီလာလျှင် အိမ်ရောက်ချိန်၌ အနံ့တထောင်းထောင်း ထနေရော့မည်။ သို့အတွက် တောထဲမှာပင် ကလီစာတွေထုတ်ပြီး မီးကင်ယူခဲ့သည်။ ရွာထဲသို့ ဝင်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဟိုက ရောင်းပါ။ သည်က ရောင်းပါဖြစ်၏။ **အေးဆောင်** ရောင်း ကားရောင်း၏။ သို့သော် လေးကောင်သာ။

အကြီးဆုံးအကင်ကို မရောင်းပါ။ ထမင်းစား၍မကောင်းဟု အမေညည်းညည်း နေသည်။ ပုတတ်အစိမ်းထက် မီးကင်ပုတတ်သားကလေး စားလိုက်ရလျှင် အမေထမင်း မြိန်တန်ရာ၏။

‘အမေရေ ... ကျုပ်တောထဲမှာကတည်းက ကင်ခဲ့သဗျာ။ သင်းနေတာပဲ’

သားက ဝမ်းသာအယ်လဲ ကမ်းပေးသည့်နည်းတူ မအေကလည်း စုံရေမက်ရေ မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းယူသည်။နမ်းကြည့်သည်။

‘ကင်းမုံဖူးကလေးနဲ့များ ဆီလည် ရေလည် ချက်စားရရင် ကောင်းလိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း’

အေးဆောင်သည် နေကိုမော့ကြည့်သည်။ နေသည် အနောက်ဘက်တောစပ်သို့ ရောက်ရန် ဝါးတစ်ရိုက်သာသာ လိုသေးသည်။ နွားစာကို ညကျမှ လရောင်ဖြင့်စဉ်းမည်။ ရေကိုလည်း နံနက်စောစောထခပ်မည်။ **အေးဆောင်** ထမင်းမစားရသေး။

‘အို ... ထမင်းပဲ၊ မစားဘူးတာကျနေပဲ’

အေးဆောင် အိမ်ပေါ်သို့ပင် မတက်။ အိမ်ဝိုင်းအပြင်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်သည်။

‘ဟဲ ... ဘယ်လိုတုန်း ဒါက’

အမေက လှမ်းမေးသည်။ အမှန်ကိုဖြေလျှင် တားဆီးမည်။ ထမင်းအစားခိုင်း မည်။ သို့ဆိုပါက အမေစားချင်သော ကင်မွန်ဖူး ယနေ့စားနိုင်ခြေမရှိ။

‘သည်နားလေးတင်ပါ အမေရ’

‘ဟဲ့ ... ထမင်းစားသွားဦး’

‘ပြန်လာမှ ... ပြန်လာမှ’

အေးဆောင် သုတ်သုတ်လှမ်းကာ ရွာအနောက်တံခါးမှ ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်ခေါ်ခန့် သွားမိလျှင် တန့်ရပ်စဉ်းစားသည်။ မြောက်ကုန်းသို့ သွားမည်လော။ မိမိတို့ယာဘက်သို့ သွားမည်လော့။

မိမိတို့ယာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကင်မွန်ချုံမှာ ပါးလျားသည်။ မြောက်ဘက်ကုန်းရှိ ကင်မွန်းတောမှာမူ ဆင်နေ ကျားအောင်းမို့ လိုသလောက်ရနိုင်သည်။ သို့အတွက်

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အေးဆောင် လမ်းပြောင်းသည်။ ခြေလှမ်း စလျှင်စချင်း ခါးတွင်ထိုးထားသည့် ဓားမတိုက ပြုတ်ကျ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ခွေးတစ်ကောင်၏ လန့်ဖျန်အော်သံပါ ကြားရ၏။

‘ဟာ ... သည်ကောင် ဘာပြုလို့လိုက်လာပြန်တာတုန်း’

လက်စွဲတော်ကြီး ရန်လုံ။ လျှာ အလျှားသားဖြင့် အမြီးနန်းပြနေ၏။ **အေးဆောင်** သည် ဓားကို ကောက်ယူရာက ‘သွား ... သွား အိမ်ပြန်’ ဟု ငေါက်သံဖြင့်ဆို၏။ ရန်လုံကား အမြီးလှုပ်ပြပြီး ရှေ့ကသွားနှင့်ပြီ။

ဒေါ်သော့မှာလည်း သားတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အိမ်တွင်တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရချိန်တွင် ရန်လုံမှာ အားကိုးရသည်။ အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ လူသူလေးပါး ကျွဲနွား ဝင်လာ သည်ကို ရန်လုံက အသံမျိုးစုံဖြင့် အသိပေး၏။ သို့ကြောင့် အိမ်အပြန်ခိုင်းငြား၊ မပြန် ရုံမက ရှေ့ကပင် ပြေးနှင့်ပြီ။

ကင်းမွန်းချုံတန်းသည် ပတ္တမြားစီလျက်ကြို၏။

အေးဆောင် အချိန်မဖြုန်း၊ ချုံစပ်ရောက်သည်နှင့် စတင်ခူးတော့သည်။ အလွန် လက်ဝင်သောအလုပ် အရွက်ခူးသည်တို့ မလျင်သွက်။ အညှာပါ ပါအောင် ဆွတ်နိုင်မှ။ အညှာမပါ၍ ကြေမွသွားလျှင် အဟောသိကံ။ သို့ကြောင့် ချုံစပ်တွင် အဖူးတွေ့လျှင် တွေ့ချင်းဆွတ်ခူးခြင်းဖြစ်သည်။

လက်တွင်းတစ်ဆုပ်ရချိန်ဝယ် **အေးဆောင်**မှာ ချုံတွင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိရောက် နေပြီ။ သည်အခါကျမှ ခါးပိုက်ထောင် ပိုက်ရန် **အေးဆောင်** သတိရသည်။ ရွေးကလေး စေ့ရွယ် ကင်းမွန်းဖူးတစ်ဖူးရမည့် အရေး အကိုင်းနှင့်ခြစ်မိသည်။ အဖူးဘေးတွင် ရဲနေ သည့် ကင်မွန်းဖူးနှင့် ထိုးမိ၏။

နောက်ထပ် တစ်ဆုပ်ရပြန်ပြီ။

ပုတတ်အရွယ်အစားနှင့် ကင်မွန်းဖူးကို ချင့်ချိန်သည်။ သည်မျှဖြင့်ကား ပုတတ်၏ အချို့ဓာတ်မပျောက်နိုင်သေး။ ကင်မွန်းဖူးမှာ ချဉ်ပေါင်နှင့် မန်ကျည်းအောက်များစွာ လျှော့သည်။ ပျော့သည်။ တစ်ပင်တည်းမှ ဖြစ်ပါလျက် ကင်မွန်းရွက်အောက်ပင် လျှော့ သေး ပြေသေးသည်။ မဖြစ်သေး။ လေးငါးဆုပ်ရအောင် ခူးဦးမှ။

‘ကိုအေးဆောင်’ မည်သည့်အရပ်၊ မည်သည့်အချိန်တွင် ခေါ်သည်ဖြစ်စေ။

အေးဆောင် နှလုံးသားက ကျက်မှတ်ထားသောအသံ။ သို့သော် **အေးဆောင်** သတိရှိ သည်။ သူ့မျက်နှာရှေ့တွင် ကိုင်းခြောက်ငုတ်တစ်ခု ရှိနေသည်။ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့် လျှင် နဖူးတစ်ပြင်လုံး ရဲကနဲဖြစ်သွားမည်။

‘တော်နှယ်တော်။ ကျုပ်မှာ တော်လာနီးနီးနဲ့ စောင့်လိုက်ရတာ။ တော်ကတော့ စိမ်ပြေနပြေ သည်မှာလာပြီး ...’

ဘုန်းကနဲ့ ပစ်ချသံကြားရ၏။ **အေးဆောင်**သည် နောက်ကကိုင်ကို လက်ဖြင့် သိမ်းပြီး ဒူးကွေးရ၏။ လွတ်သလောက်ရှိမှ ဒူးဆန့်ရဲ မျက်နှာလှည့်ရဲသည်။ ချွေးတွေသန် တွေကြားမှ ချစ်သူ၏ နီပြေပြေ မျက်နှာကလေး။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် နံနက်စောစောက ရေတွင်းတွင် **မြသွယ်**မှာသွားသည်ကို သတိရ၏။ ကြိတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်ရသည်။

‘တော် ... တောလည်ရာက ပြန်လာရင် မြောက်ကုန်းကို လိုက်ခဲ့နော်၊ ကျုပ်တို့ နာနတ်ပင်သွားခတ်မလို့’

အေးဆောင် အကြိုက်ကျသွား၏။

မခေါ်မီက လိုက်ချင်နေသူမှာ ခေါင်းညိမ့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

မြသွယ်တို့ သွားရောက်ရှာဖွေခတ်ယူရမည့် နာနတ်မှာ တောနာနတ်ဖြစ်သည်။ လျှော်ကိုကြိုးကျစ်ရန်နှင့် အူတိုင်ကို ယိုထိုးရန်ဖြစ်သည်။ ယာထဲ၌ ထွန်ကိုင်နေသော **မြသွယ်**အဖို့ နာနတ်ခတ်ရေးမှာ မပင်ပန်း၊ မပင်ပန်းစေကာမူ ချစ်သူနှင့် စကားတပြော ပြော သွားချင်သည်။ နှုတ်ထွက်တိမ်ပါးလျှင် ကောက်ချင်သည်။ ‘နေ နေ ငါလုပ်မယ်’ ဆိုကာ ယုယသည်ကို ခံချင်သည်။ မထိခလုတ် ထိခလုတ် စချင်သည်။

မြသွယ်တောင့်တသမျှကို **အေးဆောင်**ကလည်း ခြွင်းချက်မရှိ ဖြည့်ဆည်းချင် သည်။ ဖြည့်ချင်သောကြောင့် သွက်လက်စွာ ပေးခဲ့သောကတိ၊ အမေ့ကြီး မေ့လျော့မိ သည်ကို အသံကြားကာမှသိသည်။

မြသွယ်က ခေါင်းဖု(ခေါင်းခု)ဖြေကာ ချွေးသုတ်နေရာမှ မကျေချမ်းသောအကြည့် ဖြင့် ကြိုလင့်၏။

‘ကျုပ်သိပါတယ်တော်။ အသစ်တွေလို့ ကျုပ်ကို မေ့ချင်ပြီမဟုတ်လား’

‘ဟောသည်ချုံ့ထဲက မြေစိမ်းမီးခြောက်ကိုက်ရဲပါစေရဲ့ဟာ။ အမေက’

‘လိမ်ပါ ... လိမ်ပါ၊ ယုတ္တိရှိအောင် လိမ်။ အမေက ဘာဖြစ်သတုန်း’

ရန်တွေ့သံတွင် ပျော့ပြောင်းမှု မပါသေးငြား၊ မျက်နှာ အတင်းလျော့သည်။ မတော်ရသေးသော ယောက္ခမလောင်းဖြစ်စေကာမူ **ဒေါ်သော့**နှင့် **မြသွယ်**မှာ သားအမိ နီးပါး သံယောဇဉ်ရှိကြသည်။

‘ပုတတ်ကင် သွားပေးမိတာဟာ၊ တစ်ခါတည်း ကင်မွန်ဖူးကလေးနဲ့ စပ်စပ်ချက်စား ချင်တယ် ဖြစ်တော့တာပဲဟေ့’

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

‘မယုံဘူး’

‘မယုံရင်သွားမေး’

‘မေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ပင့်ပေးဦး’

မြသွယ်၏ နောက်ကျကျန်ခဲ့သည့် အဖော်များ မိလာသည်နှင့် အလောတော်ကျ သွားသည် နာနတ်တုံးနှင့် အရွက်များပါသော အစည်းကြီးကို **အေးဆောင်** ပင့်ပေးပြီးမှ မလွတ်ဘဲကိုင်ထား၏။

‘ထားခဲ့ဟာ ... ငါလာမှ ထမ်းလာခဲ့ပါမယ်’

‘လောကွတ်တော်တွေ ပိုမနေနဲ့၊ သည်က ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သွားမေးမှာ’

ခြေဆောင့်ပြီး **မြသွယ်** ထွက်သွားပြီး။ ရန်လုံသည် ယောင်နနနှင့် လိုက်သွားပြီးမှ ပြန်ပြေးလာ၏။

‘လိမ်ဆွဲ မသွားဘူးလား’

‘ထိပ်ခေါက်သွားဟန် တူပါတယ်’

မြသွယ်၏ အဖော်များခနဲသွားသမျှသည် **အေးဆောင်** အတွက် အပြုံးဆေး ဖြစ်၏။ အတန်ကြာအောင် အပြုံးမိုင်းသင့်နေပြီမှ **အေးဆောင်** သည် ခါးပိုက်ထောင်ကို စမ်းကြည့်၏။

‘မရသေးဘူး။ အနည်းဆုံး သုံးဆုပ်လောက်ခူးဦးမှ’

ဆူးချုံတွင်းသို့ **အေးဆောင်** ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ လိမ်တွန့်နေသည့် ဆူးနွယ် ကြားတွင် ဝင်ရပ်ရ၏။ သည်နေရာတွင် ကင်မွန်ဖူးကလေးတွေ အူနေ၏။ တစ်ဖူးစီကို စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားကာ ခူးဆွတ်သည်။

နေချိုစပြုလာပြီ။

ရန်လုံသည် သခင်ထံ ပြေးလာလိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက် သုံးလေးခါလုပ်အပြီးတွင် ဟောင်သံစတင်ပေးတော့သည်။ နေချိုသဖြင့် ထွက်လာသော ပုတက်များဖြစ်သည်။ **အေးဆောင်** ခြေထောက်အောက်တွင် မြေပြင်ကို သစ်ရွက်ဖုံးနေသည်။ သည်သစ်ရွက် ခြောက်များကြားမှလည်း ရွတ်ကနဲ့ ရွတ်ကနဲ့ ဖြတ်ပြေး၊ လူကိုတိုးဝင်သွားသော အရာ များမှာ ငုံ့မကြည့်ဘဲနှင့် **အေးဆောင်** သိသည်။ ပုတတ်နီကလေးတွေ။

စီရီနေသည်။ ကင်မွန်ဖူးများကို ကင်းမွန်းရွက်ခူးသောနှယ် သပ်ချချင်စိတ် ပေါ် လာ၏ **အေးဆောင်** သည် စိတ်ကိုခိုင်အောင် ထိန်းထားသည်။

‘အရွက်ခူးသလို သပ်ချရင် ကင်မွန်ဖူးအကျေတွေပဲ ရမယ်။ လက်ငါးချောင်းလုံး လည်း သွေးချင်းချင်းနီမယ်’

နောက်ထပ် တစ်ဆုပ်ရသည်။ ခါးပိုက်ထောင်ထဲထည့်သည်။ အေးဆောင်၏ ရင်မှာ ငါးဆုတ်ပြည့်ရန် နီးပြီဟူသော အသိကြောင့် ပေါ့ပါးလာ၏။ အခူးအဆွတ်လဲ သွက်လက်၏။ သွက်သည်နှင့်အမျှ အကျိုးအကျေလည်း များလာ၏။

ရန်လုံ၏ ဟောင်သံ အသံပြောင်းသွားသည်။

ပုတတ်ကိုတွေ့သောကြောင့် ဟောင်သောအသံသည် ကစားကျည်စယ်စရာတွေ့ သော အသံမျိုးဖြစ်သဖြင့် မြူးတူး ချွင်ပျဟန်ပါသည်။ ယခုပြောင်းလွဲသော အသံမှာ ရန်လုံသော သို့သော် သူလည်းမနိုင်သောအသံ။ ‘ဖွတ်ကြီးကြီးတွေ့နေသလား၊ မြေပဲတွေ့ သလား’ ဖွတ်ကြီးလျှင် ရန်လုံမကပ်ရဲ။ ခြောက်ခြောက် ထုံထိုင်းထိုင်းအကောင်သည် အမြီးဖြင့်ရိုက်ရာတွင်ကား သွက်လက်လွန်းသည်။ ခွေးရော လူပါ စုတ်ပြတ်သွားအောင် အမြီးက ရှု၍ ရိုက်အားက ပြင်းထန်သည်။

ထိုကဲ့သို့သော ဖွတ်ကို ဝေးဝေးခွာပြီး ရန်လုံဟောင်သည့်နည်းတူ မြေကိုလည်း အနားမကပ်ပေ။ မြေဟောက်မှာမူ အဆိပ်အားကိုးဖြင့် တဖျိုးဖျိုးပင် အသံပေးကာ မာန်ဖီ၏။ အဆိပ်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ရန်လုံ မကပ်ပါ။ တစ်ကြိမ် လင်းမြေ အပတ် ခံရပြီးကတည်းက ရန်လုံ နပ်သွားသည်။ ဦးထက်သို့ဝင်ပြီး ခဲနိုင်မည့်အချိန်အခါကို စောင့် ရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဟောင်သည်။

‘မြေများလား ... ဖွတ်များလား၊ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်’

အေးဆောင်မှာ တရွေရွေဖြင့် မျက်နှာသာပေါ်သော ကိုင်းကြိုကိုင်းကြားသို့ ရောက်လာပြီ။ ပိုပြီး သတိထားကာ လက်ကိုမြန်အောင် ကြိုးစားရ၏။ ပြည့်တော့မည်။ နောက်ဆုံးတစ်ဆုပ်ပြည့်ရန် အဖူးသုံးဆယ်ခန့် ခူးလိုက်လျှင် ပြည့်တော့မည်။ သို့ကြောင့် အသာအယာတိမ်းငဲ့ကာ အကြိုအကြားမှထွက်သည်။ လိုသမျှကို ချုံစပ်မှသာ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ဘေးကင်း ရန်ကင်းခူးတော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့်။

ရန်လုံဟောင်သံ နီးကပ်လာသည်။ မာန်ဖီသံလည်း လုံးထွေးပါဝင်၏။

အေးဆောင်၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ ရန်လုံ ဝင်လာပြီ။ ဖွတ်တစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။ အမြီးဖြင့် ရိုက်လိုက် ပြေးလိုက်၊ ရန်လုံကလည်း ရှောင်ပေးလိုက်၊ ပြေးကိုက်လိုက်။

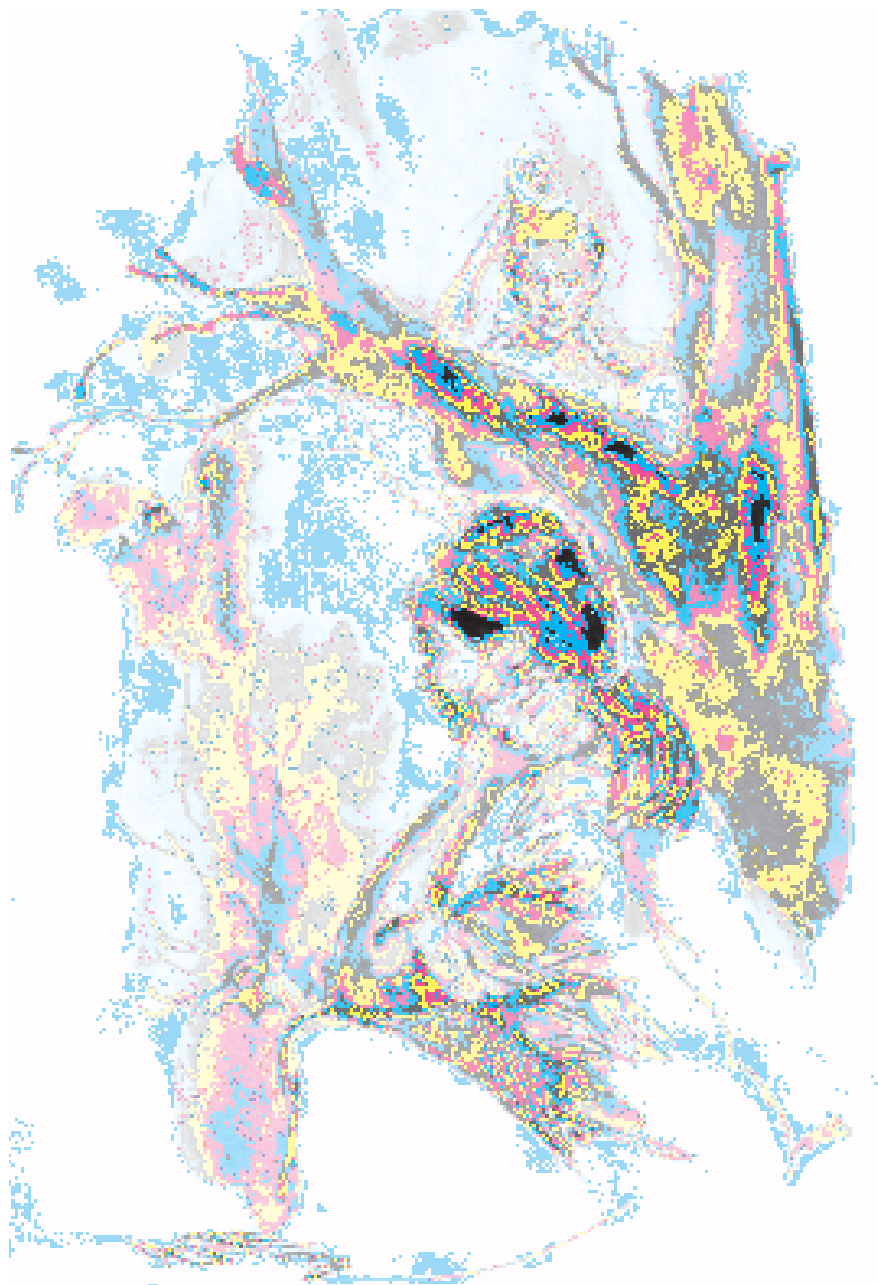
ဖွတ်သည် အေးဆောင်ထံ တန်းတန်းကြီး ပြေးလာ၏။ ခါးမှ ဓားမတိုကို အေးဆောင် ဖြုတ်သည်။ လှမ်းမပစ်သာ။ ကင်းမွန်နွယ်ခံနေသည်။ အနားရောက်တော့ မှ အားရပါးရ ကုန်းခုတ်လိုက်ရာ ပါးပေါ်က ရှုကနဲ့အသံနှင့်အတူ ပူကနဲ့ ခံစားလိုက်ရ လေ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

‘သားရဲ့ အပျိုက သည်အစင်းကလေးလောက်နဲ့ ပစ်မသွားပါဘူးသားရယ်’
ဒေါ်သော့သည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်ဖြင့် သားဘေးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရင်း ကျည်စယ်စကားဖြင့် စိတ်သက်သာရာရအောင်ပြော၏။ **အေးဆောင်** မျက်နှာရှက်သွေး ဖြန်းလျက်ငုံသွားသည်။ ‘အမေကလည်း မဆီမဆိုင်တာတွေ’ ဟု ဆိုသေးသည်။
ဒေါ်သော့သည် မျက်နှာရှုံ့လျက် သားပါးကို ကပ်ကြည့်သည်။
‘တစ်လလောက်ကြာရင် အသားကောင်းနဲ့ တစ်သားတည်း ကျသွားမှာပါဟယ်။ နင့်မှာလည်း တဟင်းဟင်းနဲ့’
‘တစ်လကြီးတောင် ကြာဦးမှာအမေရဲ့’ **ဒေါ်သော့**သည် ဆူးခြစ်ရာ အစင်းကြီးကို လက်ဖျားဖြင့် ပွတ်ကြည့်ပြီးမှ ရယ်မော၏။
‘အပေါ်ယံရှုပ်ပြီး ခြစ်မိတာပါ။ သေရာပါအနာရွတ်(အမာရွတ်) မဖြစ်ပါဘူး။ ဖြစ်တော့ကော ဘာပြုသေးတုံး။ အမေ့သားဟာ အမေ့ကိုလုပ်ကျွေးတဲ့သားမို့ ပိုပြီး တောင် လှလာသေး’
‘အမေသားကိုဗျ၊ အမေကတော့ ပြောမှာပေါ့’
‘ဟဲ့ ... စိတ်လှနေမှတော့ အကျည်းမတန်တော့ဘူး လူလေးရဲ့။ အမေ့ဖို့ ကင်းမွန်ဖူး ခူးရင်းခြစ်မိတဲ့ အစင်းရာကြီးလို့ သိတဲ့လူတိုင်းရဲ့ မျက်စိထဲမှာ အစင်းရာကြီးမရှိတော့ ဘူး။ လူချော လူလှလေးလို့ပဲ ဖြစ်နေကြတော့မှာ သေချာတယ်’
အေးဆောင် ရယ်မောလိုက်ကာ မအေ့ရင်ခွင်ကို ခေါင်းဖြင့် ဝှေ့နေလေသည်။

၂၀၁၈

ချိုး ကူသံစဲလျှင် ရေတွင်းမှ စက်သီးသံ တက္ခီကျီကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။
ချိုးကူသံ ပြန်ပေါ်လာလျှင် စက်သီးလည်ပတ်သံ ပျောက်သွားပြန်၏။

အေးဆောင်သည် ရွာဦးကျောင်းဘက်သို့ လည်ပင်းရှည်ကြည့်၏။ ဖုန်
စောင်ခြုံထားသည့် နဘူးချုံတန်း၏ ဟိုဘက်၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းပရိဝုဏ်။ ဖုန်ဖွေးဖွေး
နှင့် ကွမ်းသီးပင်များ၊ ငှက်ပျောပင်များ။ သို့သော် အုတ်ရေတွင်းဝန်းကျင်ရှိ ငှက်ပျောပင်
များမူ မြရောင်တွင် ပတ္တမြားရောင်တောက်နေသည်။

ရွှေနီ ငှက်ပျောလက်များသည် လေအဆောင့် နေ့နွဲ့နေကြသည်။ သည်ငှက်ပျော
ပင်များကြားမှ ပေါ်လာသည်များမှာ လှလှရည်၊ ခွေးမ၊ အေးအေးချစ်၊ မိစိုး၊ ကျင်မေ၊
တုပ်တုပ်။ သည်အထဲ၌ **မြသွယ်**မပါ။

‘သူပဲ ချိန်းပြီး၊ သူပဲနောက်ကျတယ်၊ တယ်လေ ငါပြန်လိုက်ရ၊ မကောင်းဘဲရှိရော’
အေးဆောင် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သည်။

ခေါင်းပေါ်မှ ရှောရှောရှဲ့ရှဲ့ အသံများ ပေါ်လာသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင်
မန်ကျည်းပွေးများ၊ မန်ကျည်းခက်အခြောက်များ ကျလာသည်။ ပုတ်သင်နှစ်ကောင်
ပင်စည်ကို ပတ်ပြေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ပုတ်သင်နှစ်ကောင်စလုံး မွဲခြောက်နေ၏။ အပြာရောင်တစ်စက်ကလေးမျှ မနှော
သေး။ ပုတ်သင်များကို မြင်ရသောအခါ **အေးဆောင်၏** အကြည့်သည် မန်ကျည်းတော
အစပ်ရှိ ယာခရိုးသို့ရောက်သွား၏။ မိုးကိုမျှော်နေသော ယာပြင်ကြီး။ မျက်စိတစ်ဆုံး၏
ဟိုဘက်ရောက်သည့်အထိ မဆုံးသေး။ မဆုံးသေးကြောင်းကို ပဲရိုးပုံ မည်းမည်းကြီးများ
က အဝေးမှ ကိုယ်ထင်ပြနေကြ၏။

စက်သီးသံ ကြားရပြန်ပြီ။ **အေးဆောင်၏** အာရုံ ကျောင်းဘက်သို့ရောက်၏။
ရေအိုးကို ခေါင်းမှာမရွက်။ တန်းလန်းဆွဲထားသည့် အေးအေးလှိုင်။ ခေါင်းဖုကို ခေါင်း
ပေါ်မှာ အခွေလိုက် တင်ထား။ ပခုံးပေါ်မှာ ဖြေဖြန့်ပြီး တင်ထားသည်။

အေးဆောင် မန်ကျည်းပင် ပင်စည်ကို ကျောပြင်နှင့်ကပ်သည်။ ပင်စည်၏ ‘ဇောင်း’နှစ်ခုကြားထဲသို့ ကိုယ်ကိုသွင်းထားသည်။ အေးအေးလှိုင်လာလျှင် မကြာမီ **မြသွယ်** ရောက်လာတော့မည် သိသဖြင့် ငြိမ်နေရန်စိတ်ကူးသည်။ သူ့အသားက ညိုမှောင်မှောင်၊ မန်ကျည်းပွေးက ညိုမဲ့မဲ့ မျက်စိလျှမ်းသွားနိုင်သည်။

ထိုသို့ **အေးဆောင်** ငြိမ်နေကာမှ မန်ကျည်းခက်တစ်ခက်က ချက်ပေါ်တက်လာ၏။ ယားကျိကျိဝေဒနာကို **အေးဆောင်** အောင့်ခံ၏။ မန်ကျည်းခက်သည် ချက်မှ တစ်ဆင့် ရင်ဘတ်ပေါ်ရောက်လာ၏။ **အေးဆောင်**လက်ကို အသာလှုပ်ခါ မန်ကျည်းခက်ကို တွန်းချ၏။

စစ်စစ်အားဖြင့် မန်ကျည်းခက်အစစ် မဟုတ်ချေ။ မန်ကျည်းခက်တစ်ခက်နှင့် အသွင်တူသည့် ပိုးကောင်သာဖြစ်၏။ မန်ကျည်းရွက် အညှာနှင့်ခွဲမရအောင် အဆစ်ကလေးတွေပါသည်ကအစ တူညီသည့် ပိုးကောင်သာဖြစ်၏။

မြေပြင်ပေါ်တွင် တွင်းကလေးတွေ ပွနေသည်။ မန်ကျည်းရွက်ညှာနှင့် မန်ကျည်းရွက်ကလေးတွေကလည်း ပြန့်ကြဲနေသည်သာ။ တွင်းအဝတွင် ဘောင်တင်ပြီး ဖွဲ့ယှက်ထားသည့် ပိုးမျှင်တွေကအစ မန်ကျည်းရွက်ခြောက်နှင့် တစ်ရောင်တည်း။

အေးဆောင် တွန်းချသောအကောင်သည် အမှတ်မဲ့ဖြစ်သွားဟန်တူ၏။ ရွေ့သွားသည်။ ထပ်ဆင့်ပြီး **အေးဆောင်**တွန်းသောအခါ မရွေ့တော့ပေ။ ကုတ်ကပ်နေသည်။ သို့ကြောင့် ‘ကဲ ... ဒါလောက်ရှိလှတာ’ဆိုကာ ကောက်ယူသည်။ တွင်းထဲသို့ ဇောက်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်သေးပါဘူး၊ အေးအေးလှိုင်တောင် ရောက်နေမှဟာကို’
အေးဆောင် တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ‘ကဲ’ ကြည့်၏။ အေးအေးလှိုင်ဘေးတွင် **မြသွယ်** ရောက်နေသည်။ သူလည်း ခေါင်းဖုကိုဖြေပြီး ပခုံးပေါ်တင်ထားသည်။ ခေါင်းဖုမှာ သူ့အဖေ **ဦးသက်** ပုဆိုးလော။ သူ့မောင် **ငွေအိုး**၏ ပုဆိုးလော။ မသဲကွဲ။ နဘူးချုံတွင် နွယ်တက်နေသော ကျီးအာပင်ရှိသည့်အတွက် ပုဆိုးထိပ်စနစ်စကိုပူးပြီး အိတ်လုပ်ထားသည်မှာကား သေချာသည်။

ဟင်းရွက်ခူးထွက်လျှင် လွယ်အိတ်မဆောင်။ တောင်းပလုံးမယူ။ သည်နယ် ပုဆိုးထိပ်စနစ်စကိုပူးပြီး အိတ်ထောင်သဖွယ်လုပ်ကြသည်မှာ သည်ထနောင်းနှစ်ခွ ရွာသူတို့ အလေ့ပေတည်း။ **မြသွယ်**သည် အေးအေးလှိုင်နှင့် စကားတပြောပြောနှင့် အတန်ကြာအောင် ဟင်းရွက်ခူးနေပြီးမှ လှစ်ကနဲ့ ပျောက်သွား၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အေးဆောင်သည် မျက်နှာကိုစူပုပ်ထားလိုက်သည်။ ချိန်းဆိုသူက နောက်ကျပြီး ရောက်လာသည့်အတွက် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် မန်ကျည်းပင်ဘေးသို့ **မြသွယ်**ရောက် လာချိန်ဝယ် သူ့မျက်နှာစူမနေနိုင်၊ ပုပ်မနေနိုင်တော့ပေ။

‘ပင်စည်အမျှောင်းထဲဝင်နေတော့ သည်က ကောင်မက မမြင်တော့ဘူးပေါ့လေ’

ကြည်မှန်းမသိ ကြည်၊ လန်းမှန်းမသိ လှန်းခွဲသော မျက်နှာဖြဲကြီးမှာ သည်အသံ ပေါ်လာသည့် ခဏ၌ သွားကြီးတွေ ဖော်လျက် ပြီးမိပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘တခြားလူတွေမြင်မှာစိုးလို့’

‘အေးခြံ မြင်မှာစိုး ... စိုးတယ်ပေါ့’

‘ဘာ’ဆိုကာ **အေးဆောင်၏** ကိုယ်လုံးသည် ပင်စည်အမျှောင်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

‘ဘာတွေ ပြောနေတာတုံး’ အသံထွက်ငြား မျက်လုံးပြူးများက မေးနေ၏။

‘ဘာတွေ ဘက်တွေလုပ်မနေနဲ့။ အေးခြံကို ဘယ်မှာတွေ့ပြီး ဘာတွေပြောသတုံး’

အေးဆောင် စဉ်းစားသည်။

‘အေးခြံနဲ့ တွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင်တွေ့တာဆိုလို့’

မြသွယ် မန်ကျည်းကိုင်းတစ်ကိုင်းဖြင့် မြေပြင်ကို ပွတ်သပ်နေရာက **အေးဆောင်** ၏ ဒူးကိုတို့လိုက်ပြီး ‘စိန်လှမောင်တို့ အလှူမှာတော်’ဟု စိတ်မရှည်သံဖြင့် ‘ထောက်’ပေး သည်။

ခေါင်းပေါ်မှ ဖလပ်လပ်ဟူသည့် အတောင်ခတ်သံကြားသဖြင့် **အေးဆောင်** မော့ ကြည့်သည်။ ချိုးနှစ်ကောင်။ အဖိုအမ ပေလော။ နယ်လုချိုးပေလော။

‘ဝါသနာ ပါတာကို မော့ကြည့်မနေနဲ့၊ ကျုပ်မေးတာဖြေ’

‘အင်း ... အဲသည်တုန်းက ငါက ထမင်းရုံဘေးမှာ ပန်းကန်ဆေးနေတယ်၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တာမြင်တော့ သူ့ခဏ ဝင်ဆေးတယ်၊ ဒါပဲ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့တာရှိပါကလား ရှင်မရဲ့’

‘ရွတ်တွတ်တွတ်တွေ မပြောနဲ့’

မြသွယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို မန်ကျည်းကိုင်းဖြင့် **အေးဆောင်** ဒူးခေါင်းကို ဆောင့်ထိုးလိုက်ရင်းက ‘အဲသည်မှာ တော် ဘာတွေပြောသတုံး၊ ကိုင်း-ပြော’ဟု စကား ဆက်၏။ မန်ကျည်းကိုင်းဖြင့် လှမ်းပြီးထိုးသည့်အတွက် **မြသွယ်၏** နောက်တွဲဆံထိုးမှ ဆံမြိတ်သည် ပခုံးပေါ် သို့လွင့်ဝဲတက်၏။

သည်ဆံမြိတ်ကိုမြင်မှ **အေးဆောင်** အားတက်သရော ပြောနိုင်၏။

‘မှတ်မိပြီ ... မှတ်မိပြီဟ။ သည်ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေ ဗွီဒီယိုကြည့်ပြီး ဆံပင် ဖြတ်လိုက်ကြတာအားလုံး ‘ဆံပင် ဆံတို လင်ပြန်ငို’တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ နင်နဲ့ မြသွယ်ပဲ ဆံထိုးထိုးလို့ရတဲ့ အပျိုတွေ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး’

‘မကပါဘူး၊ စဉ်းစားပါဦး’

‘ဒါပါပဲဟာ၊ အဲ ... အဲ ... ဒါကြောင့် နင်လဲ မြသွယ်လှသလို လှနေတာပဲလို့ ပြောမိ သေးတယ် ထင်ပါရဲ့’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သည်လို ဖြောင့်ကွယ် မကွယ်နဲ့၊ သည်ရွာထဲမှာ ငါအကြိုက်ဆုံး အပျို နှစ်ယောက်ကိုပြုပါဆိုရင် နင်နဲ့မြသွယ်ပဲတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဟိုက “တော် ကျုပ်ကို ရည်းစား စကား ပြောတာလား” မေးတော့ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟာ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ နာတာရှည် ရောဂါလား မေးနေရသေးသလား၊ ဟုတ်တယ်ဟေ့” လို့ တော်မပြောဘူးလား’

အေးဆောင် အံ့သြ၏။

သည်စကားကို သူမမှတ်မိ။ သို့ရာတွင် မပြောမိပါ ဟူ၍လည်း၊ ငြင်းဆန်ရန် ခက်ခဲ ၏။ အလှူတွင် ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်နေကြရာ ဗလွတ်ရွတ်တ ပြောမိကြ ၏။ သို့ကြောင့် ပြောကောင်း ပြောမိမည်။

‘နေပါဦး၊ ဘယ်သူက တို့လို့ ဒါတွေလာပြီး တရားခံစစ်စစ်နေရတာတုန်း’

မြသွယ် မဖြေ။

တုတ်တစ်ချောင်းယူကာ လက်ဖဝါးပေါ်ရှိ အရေးအကြောင်းများကို ‘ပရွက် ကြောင်း’ လိုက်နေသည်။

‘ပြောဟာ ... ဘယ်သူပြောသတုံး’

ဒူးကို လှမ်းတွန်းမှ မပွင့်တပွင့်ဖြေ၏။

‘ဘယ်သူပြောရမတုံး။ ကာယကံရှင်က ပြန်ပြောတာပေါ့’

မြသွယ် မပွင့်တပွင့်ပြောလျှင် ကောက်တော့မည်ဟု သိပေရော့။ သို့ရာတွင် **အေးဆောင်**မှာ ခံပြင်းစိတ်ဖြစ်ပေါ် သည်ကိုကား **မြသွယ်** မရိပ်မိ။

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ နင်ပြောသလိုပဲ ငါပြောမိတယ်ပဲ ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ပဲ အခုလို တကူး တကချိန်းပြီး မေးရသလား၊ ယာထဲမှာ မနေ့က တွေ့တုန်းက ဘာပြုလို့ မမေးသတုံး’

‘မမေးချင်လို့ပေါ့’

အေးဆောင် သွားစေ့ပြီး ရယ်သံပြု၏။ **မြသွယ်** မျက်မှောင်ချိုပြီး မော့ကြည့်၏။

‘ငါတို့ရဲ့ သမီးရည်းစားသက်ဟာ လေးနှစ်ထဲရောက်နေတာ တစ်ရွာလုံးသိတယ်’

‘မသိဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောလို့တုံး’

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

‘တစ်နှစ်လလဲ ယာကမရ၊ တစ်နှစ်လလဲ ယာကမရနဲ့ ကြာလာလို့ မစောင့်ချင် တော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘တော် ကျုပ်ကို သည်လို မစွပ်စွဲနဲ့’

‘စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ သည်ကောင်က မြို့တက်ပြီး အကြံ အဖန်လဲ မလုပ်တတ်တဲ့ ငန့်ငအ၊ လူလည်တွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် အလကားကောင်လို့ နင့် အမေ မြင်သလို နင်လဲ မြင်လာပြီ မဟုတ်လား၊ သည်တော့ ဘာမဟုတ်တာလေးကို အကျယ်ချဲ့ အပြစ်ရှာပြီပေါ့ ... ဟင်း ... ဟင်း’

‘မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကစပြီး သစ္စာဖောက်သွားရင်တောင် ကျုပ်အပျိုကြီးလုပ်မယ်လို့ ပြောပြောနေတာ မေ့နေပြီလား’

အေးဆောင် အော်ပြီးရယ်သည်။

‘ဟေ့ တိုးတိုးပြောကြ၊ ရေတွင်းမှာ လူတွေကျနေတယ်’

ကျီးအာရွက် တစ်ဆုပ်စာရနေပြီဖြစ်သော အေးအေးလှိုင်က လှမ်းသတိပေး၏။ အမှန်အားဖြင့် ‘မြသွယ်နှင့်အေးဆောင်တို့ မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ချိန်းတွေ့နေသတဲ့’ ဟူ၍သတင်းပြန့်သွားစေဦး၊ ထနောင်းနှစ်ခွရွာသူရွာသားများအတွက် ထူးဆန်းမည် မဟုတ်ချေ။ **ဦးသက်၊ ဒေါ်မြ**တို့ကလည်း ယာထဲသို့ ဝေလီဝေလင်းတွင် ထသွား၊ မိုးမိုး မှောင်မှောင်ကျမှ ပြန်တတ်သော သူတို့သမီးအပေါ်တွင် ယာခရီးချင်းစပ်နေသည့် **အေးဆောင်** မည်မျှသစ္စာရှိ၊ မည်မျှကူညီစောင့်ရှောက်ကြောင်းကို ကောင်းစွာသိထားကြ သည့်အတွက် ခေါင်းသော်မျှ ထောင့်ကြည့်ကြလိမ့်မည်မထင်။

သို့သော် ယဉ်ကျေးမှု မခန်းသေးသည့် ထနောင်းနှစ်ခွ၏ စရိုက်မှာ သိသာသိစေ မမြင်စေနှင့်ဟူ၍ဖြစ်၏။ သို့အတွက် **အေးဆောင်**မှာ ခေါင်းပုသွား၏။ အသံသော် နိမ့် သွား၏။ နိမ့်သော်ငြား ဒေါသသံမပျောက်။

‘ဟင်း ... ဟင်း၊ ရပါတယ် မြသွယ် ရပါတယ်။ အပြစ်မရှိ အပြစ်မရှာဘဲ သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားလဲဖြစ်ပါတယ် ဟင်း ... ဟင်း၊ ရင်စည်းပြီးခံဖို့ အသင့်ပါပဲ ... ဟင်း’

သွားစေ့ပြီးပြောသံက နာကျည်းမှုကို အတိုင်းအတာဖြင့် ဖော်ပြ၏။

‘တော် ... ကျုပ်ကို သည်လို...’

ရိုက်သံကြောင့် စကားပြတ်သွားရာက ငယ်သံပါအောင်အော်လျက် တုတ်ကို **အေးဆောင်**ဘက် လွင့်ပစ်သည်။ **အေးဆောင်** လည်ပင်းကို ပြေးဖက်သည်။

‘ဟာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်’

အေးဆောင် အထိတ်တလန့်ကြည့်၏။ မန်ကျည်းခက်ကလေး။ သို့သော် မန်ကျည်းခက်အစစ် မဟုတ်။ **အေးဆောင်** ဒူးပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ်သွားနေသည်။

မန်ကျည်းခက်များကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ကောက်ယူပြီး မြေကြီးကိုခြစ်၊ လက်ဖဝါးပေါ်မှာရေး၊ **အေးဆောင်**ကိုထိုးခဲ့သည်။ မန်ကျည်းခက်အစစ်ကို ကောက်မိစဉ်က ဘာမျှမဖြစ်ငြား။ ‘တုတ်ခနောင်းကောင်’ကို ကောက်ကိုင်မိသော ခဏတွင်ကား ပျော့စိစိ အတွေ့အထိကြောင့် အော်ဟစ် လွင့်ပစ်မိတော့သည်။

အေးဆောင် အသံအုပ်ပြီး ရယ်မောမိ၏။

‘ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ငရဲကြီးတာ၊ သူတော်ကောင်းကို မကောင်းပြောလို့ ငရဲကြီးတာ မှတ်ပလား’

ဆက်လက်ရယ်မောဆဲတွင် **အေးဆောင်** ရင်ထဲက ဒေါသသည် ပြေစင်၏။ ‘သူဟာ ငါ့ကို စိမ်းကားချင်လို့ အပြစ်ရှာချင်လို့ ရမယ်ရှာပြီး စွပ်စွဲတာဆိုရင် ထပြေးမှာပေါ့၊ အခုတော့ သူဟာ ငါ့ကို ကြင်နာရှာပါကလား၊ တွယ်တာရှာပါကလား’ ဟူသည့် အတွေးကြောင့် ရင်တွင်း၌ အေးမြသည်။

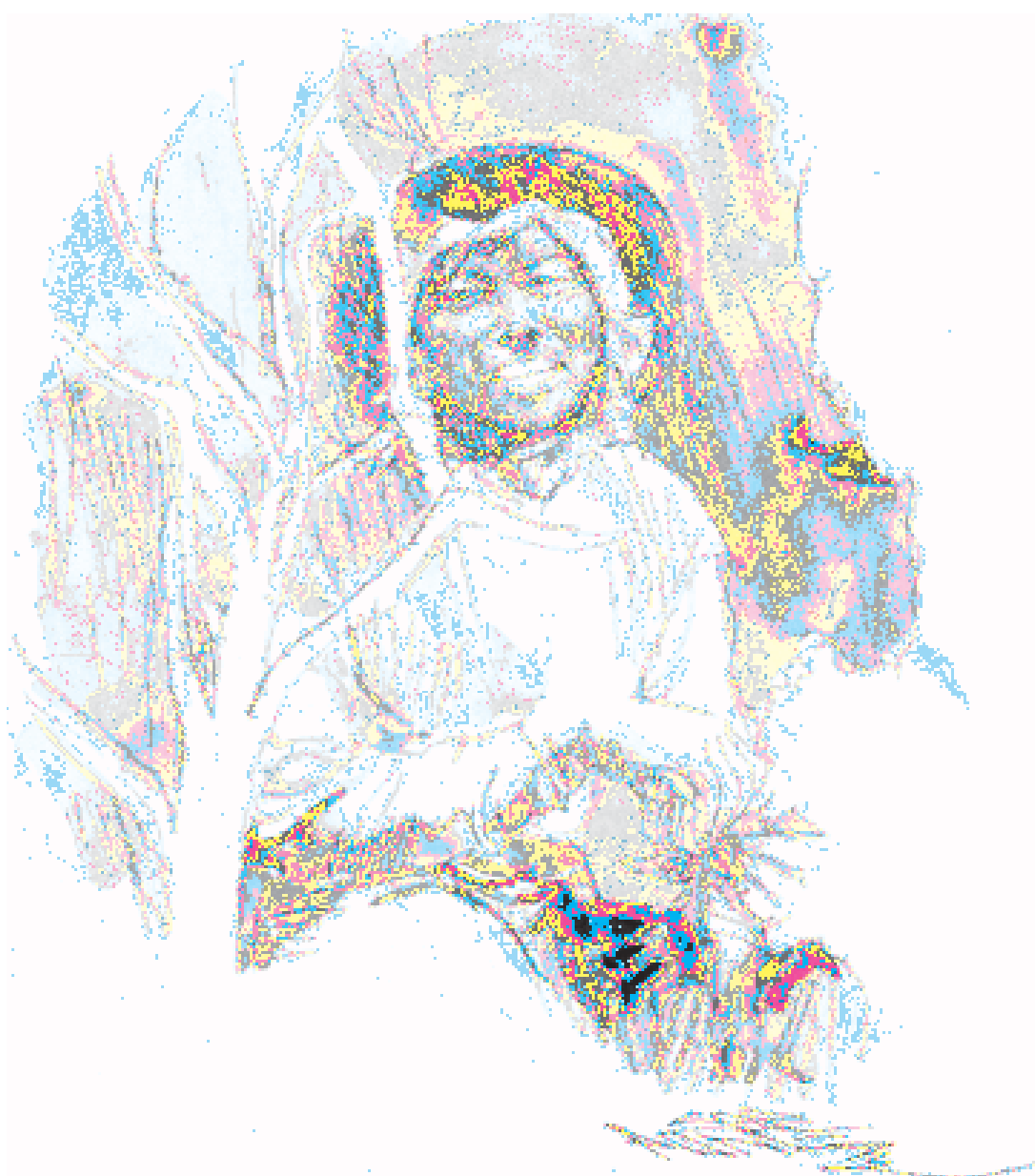
‘ဟင်း ဉာဏ်ချည်းပဲ၊ သူများကြောက်တတ်မှန်းသိလို့ ဖမ်းပြီးကြဲထားတာ မဟုတ်လား၊ ဟင်း ...’

မျက်စောင်းခဲရုံသာ မဟုတ်၊ ရန်တွေ့ရုံသာမဟုတ်၊ အဆီပြန်နေသော ရင်ဘတ်ကို လိမ်ဆွဲပြီးမှ ထရပ်သည်။ တဆက်တည်း ‘မခေါ်တော့ဘူး’ဆိုကာ ခြေဆောင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

‘သည်လိုပဲ တစ်သက်လုံး ဆိုးနွဲ့သွားတော့မှာ ထင်ပါရဲ့ မြသွယ်ရယ်’

အေးဆောင် မှာ ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ လက်သည်းရာကို ငုံ့ကြည့်လျက် ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ ကြည်ကြည်နူးနူး ရေရွတ်ရင်းကျန်ခဲ့ချေ၏။

အိုလေ၊ ကြင်နာတတ်လေသူ

ချိုး

ကူသံသည် ဝါပင်များကြားရှိ လူကို အလုပ်ပျက်အောင် ဖြားယောင်းနေ၏။
အေးဆောင်မှာ အသံကြားရုံဖြင့် ဤချိုးကူသံသည် **မြသွယ်**တို့ ယာစပ်ရှိ
ထနောင်းပင်ပေါ်မှဟု သိ၏။ သိသောအခါ လက်က ယားလာ၏။ ခါးတွင်
အသင့်ထိုးထားသော ခွလောက်လေး (သာရေခွ)နှင့် ခါးပိုက်ထောင်တွင် အသင့်ထည့်
ထားသော လောက်စာလုံးများမှာ ချိုးပစ်ရန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့လျှင်ဖြစ်ငြား ဝါပင်တွေကို
ခုတ်ဖို့က ပိုပြီး အရေကြီးနေသည်။

အေးဆောင်၏ ဝါတွေမှာ ဝါကြီးဖြစ်သည်။ ယာခင်းကြီးကို ကန့်လန့်ဖြတ်လျက်
ဝါတန်းခြောက်တန်းချထားသည်။ တစ်တန်းနှင့်တစ်တန်း ဝါးနှစ်ရိုက်ခွဲ သုံးရိုက်ကွာ
သည်။ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ခါးဖြတ်ပစ်နေကျ။ ယခုထိ မဖြတ်ရသေး။

သည်ဝါတန်းကို နှိမ်မည် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အိမ်မှ **အေးဆောင်** ထွက်ထွက်လာခဲ့
သည်မှာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ တမြန်နေက ဓားကို ကျကျနန သွေးပြီး ထမင်းထုပ်နှင့်၊ ရေဘူးနှင့်
စောစောထွက်လာသည်။ ဝကြီးနှင့် ကျော်လွန်တို့ သစ်ခေါင်းပျားဖွတ်နေသည်နှင့် တိုး
သောအခါ ယာကို **အေးဆောင်** မေ့တော့သည်။

တစ်နေ့ကလည်း စောစောပင်ထွက်ခဲ့သည်။ ‘ကနေ့တော့ စိတ်ချပါ အမေရာ’
ဟူ၍ပင် ပြောခဲ့သေးသည်။ ယာသို့လည်း ရောက်လာပါ၏။ မိမိယာနှင့် **မြသွယ်**တို့ယာ
ကြားရှိ ထန်းပင်ပေါက်ကလေးတွေ ဘေးသို့အရောက်တွင် **မြသွယ်**တို့ မောင်နှမကို တွေ့
ရ၏။ ‘ပွေးစုန်’ တွေ့သောကြောင့် ပွေးလိုက်ရန် တူးဆွနေကြ၏။

‘ပွေးဆိုရင်တော့ မရဘူးဟေ့၊ ငွေအိုး-တူးဟေ့တူးတူး’

ငွေအိုးမှာ **မြသွယ်**၏ မောင်အငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။

ထန်းပင်ပေါက် ‘ခရီး’ကို လွန်လျှင် သူ့ယာထဲသို့ရောက်ပြီ။ သို့ဖြစ်ငြား**အေးဆောင်**
မသွားနိုင်။ ထမင်းထုပ်နှင့် ရေဘူးကို ထန်းပင်ပေါက်များတွင် ချိတ်ထားလိုက်သည်။
ပဲပုံကြားတွင် ဝှက်ထားသော ငန်းပြားကို ပြေးယူကာ အားကြိုးမာန်တက် ကူညီတူးဆွ
တော့သည်။ ယာကိုသာ ခရီးခြား၍ရ၏။ ပွေးကိုကား ခရီးခြား၍၊ စည်းတား၍ မရပါ။

ပွေးကိုတွေ့လျှင် တွေ့ချင်း တူးလျှင်တူး၊ မတူးလျှင် မောမည်။ စိုက်ခင်းထဲသို့
ရောက်လာမှသာ ‘လိုက်’တော့မည်ဟု မွေးထားမိပါမူ တစ်ခင်းလုံးပျက်ပြီမှတ်။ မြေ
အောက် ဘုရင်ပွေးသည် နေ့ရော၊ ညပါ အလုပ်လုပ်၏။ မြေပေါ်တွင် လူသွားလူလာ
နည်းသော ညအချိန်တွင် ပိုပြီး အလုပ်လုပ်သည်။ ဥမင်လိုက်ခေါင်း မနားတမ်းဖောက်
သည်။ ပွေးစုန် ကျစ်စာများကို အပင်ပေါက်ကလေးတွေ အပေါ် သို့ဖို့ပစ်သည်။ အောက်
တွင် လိုက်ခေါင်းရှိသော အပင်များမှာ အစိုဓာတ်ပျက်ပြီ။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

သို့ကြောင့် ပွေးကို တွေ့လျှင် သူ့ယာ၊ ငါ့ယာ ခွဲမနေနိုင်။ **အေးဆောင်** အားကြိုး
မာန်တက် တူးတော့သည်။

အေးဆောင်သည် လာရင်းကိစ္စကိုသာ မေ့သည်မဟုတ်။ **မြသွယ်** သူ့အနားတွင်ရှိ
နေသည်ကိုလည်း သတိမရတော့ပါ။ သူ့အာရုံတွင် ပွေးသာရှိသည်။ ပွေးတွင်းကို တူးဖြို
ပစ်ခဲ့သော မြောင်းသည် ရှည်သည်ထက် ရှည်လာ၏။ နေကလည်း ပူသည်ထက် ပူလာ
၏။

မြသွယ်သည် ယာခရီးများကို သွားရောက်ပြုပြင်သည်။ အတန်ကြာလျှင် ပွေး
လိုက်သူများထံ ပြန်လာသည်။ ပွေးလမ်းကြောင်းသည် ယာပြင်သို့ ထွက်သွားလေပြီ။

‘တော်ရောပေါ့၊ ဒီပွေး တော်တော်နဲ့ လာရဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ထိုအခါ **ငွေအိုးက အေးဆောင်** အား လှမ်းကြည့်သည်။ **အေးဆောင်က မြသွယ်**
အား လှည့်ကြည့်၏။

‘ပွေးကို တွေ့ရင် မမိမချင်း လိုက်ရတယ်ဟာ၊ အဲဒါမှ ပွေးမျိုးပြုန်းပြီး ယာတွေကို
မဖျက်ဘဲ ရှိတော့မပေါ့’

‘လှည်းလမ်းကို ဖြတ်ရင် မြေမာပြီ၊ တော်တို့ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပါ’

‘ယာလုပ်တာလဲ အိုပြီး သေတော့မယ်’

အေးဆောင် ပြောလိုသည်မှာ ပွေး၏ မာယာဖြစ်သည်။ ယခုတွင် တောင်အရပ်သို့
ဦးလှည့်ထား၏။ နောက်ထပ် တစ်တောင်မျှ တူးမိချိန်ဝယ် ပွေးလမ်းကြောင်း ဥမင်လိုက်
ခေါင်းသည် မြောက်အရပ်သို့ ပြန်လည် ဦးလှည့်သွားတတ်၏။ သည်မျှ ယာလုပ်သက်
ကြာညောင်းပါလျက် ပွေးသဘာဝကို မသိရသလော။

သို့သော် ဤသဘောပေါ်လွင်လာအောင် **အေးဆောင်** ပြောခွင့်မရ။

‘တော်သာ အိုပြီး သေမှာ’

အေးဆောင် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

စူထားသော နှုတ်ခမ်း၊ ထိုးထားသော မျက်စောင်းများမှာ တစ်မျိုးလှ၍ တစ်နည်း
တင့်တယ်သည်။ သို့ကြောင့် **အေးဆောင်**မှာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည်။

‘ဘာရယ်တာတုံး၊ ဒါရယ်စရာလား’

‘မရယ်ပါဘူးဗျာ၊ ပြုံးတာပါ’

‘ကဲ ... ပြုံးအုံး’

‘ဟာ ... ဟေ့ မြသွယ်၊ မလုပ်နဲ့ဟာ’

မြသွယ်သည် မြေကြီးခဲ တစ်ခဲဖြင့် ကောက်ပေါက်သည်။ အေးဆောင် ဟန့်တား ချိန်တွင် မြေကြီးခဲက မြသွယ်၏ လက်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီ။ မြသွယ်က သာမာန် မြေကြီးခဲ ထင်သောငှား မြေကြီးပေနေသော ကျောက်ခဲဖြစ်သည်။ သို့အတွက် မလုပ်ရန် အေးဆောင် ဟန့်တားသည်။ မရ။ မရသောကြောင့် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်လည်းကာ၊ ခေါင်းကိုလည်း ငုံ့ငဲ့ တိမ်းရှောင်သည်။

ဒေါင်ကနဲ့ ငွေအိုး၏ ချိုစောင်းကို ထိသံ၊ အားကနဲ့ အော်သံသည် တဆက်တည်း ပေါ်လာသည်။ အစ်မဖြစ်သူ သူ့ကို ချစ်မှန်းသိသောကြောင့် ဟန့်လုပ်သည်ဟု အေးဆောင် ထင်သည်။ ဟင်ကနဲ့ အော်သံနှင့်အတူ မြသွယ် ပြေးလာတော့မှ ငွေအိုး အား အေးဆောင် စောင်းငဲ့ကြည့်မိသည်။ သူလည်း ဟင်ကနဲ့ အော်မိသည်။

ငွေအိုး၏ ခေါင်းနှင့် လက်ဝါးတွင် သွေးတွေ့ရဲနေသည်။ မြသွယ်မှာ လက်ဝါးပူ တိုက်လို့တိုက်၊ ကြပ်ထုပ် ထိုးလို့ထိုးဖြင့် ပျာယာခတ်နေပြီ။

‘နေကလဲ ပူ၊ ချိုစောင်းကိုလဲ ထိလို့ပါဟာ မများပါဘူး’

မြသွယ် စိတ်မဆင်းရဲစေရန် နှစ်သိမ့်သော စကားဖြစ်သည်။ ပစ်သူနှင့် အပစ်ခံရသူ တို့၏ အကွာအဝေး။ ခဲ၏ အရွယ်အစားကို ထောက်ချင့်လျှင်လည်း မပြောပလောက် သည်သာ ဖြစ်၏။

‘ဘာ မများတာတုံး၊ တော်တော် ကိုယ်ချင်းစာတရား နည်းတဲ့လူ’

စေတနာဖြင့် နှစ်သိမ့်မိသဖြင့် ရန်အထောင်ခံရသည်။ အေးဆောင်မှာ ‘ဟောဗျာ’ ဟု တအံ့တဩအော်မိသည်။

‘ကျုပ် မောင်လေးမှာတော့ သူ့ကို ခင်လိုက်ရတာ၊ သူကတော့ ခေါင်းကွဲသွားတာ တောင် မများပါဘူးတဲ့ ခင်အုံးဟဲ့၊ အရောဝင်အုံးဟဲ့’

အေးဆောင်နှာခေါင်းထဲ စူးကနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါသဖြစ်လျှင် သည်နှယ် ခံစား ရလေ့ရှိသည်။ ထိုဒေါသကို လွတ်ပေးလိုက်လျှင် မြသွယ်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် လိမ့်နေ အောင် အကန်ခံရလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် အေးဆောင် တောက်ခေါက်သည်။ အံ့ကြိတ် သည်။ လဒပါးပျဉ်းရွက်တွေ ပြေးခူးသည်။

ငွေအိုး၏ ချိုစောင်းမှသွေးကို ထိုအရွက်ဖြင့်ပင် သုတ်သည်။ ထိုအရွက်ကို ချေပြီး ဒဏ်ရာတွင် ကပ်ပေးလိုက်သည်။ သွေးအထွက် ရပ်သွားသောအခါ ဒဏ်ရာမှာ လက် သည်းခွံမျှသာရှိကြောင်း ပေါ်လာသည်။

‘ဒါ ခေါင်းကွဲတာလားဟင်၊ ကြည့်ပါအုံး’

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အေးဆောင်မှာ ယခုမှ ဒေါသကို ထုတ်ဖော်ရဲ၏။ သူ့စကားလွန်မှန်း သိသဖြင့် **မြသွယ်** ငဲ့၍သော်မှ မကြည့်။ ထိုအခါတွင် **အေးဆောင်**မှာ ပိုပြီး ဒေါသ ဖြစ်လာသည်။ ထမင်းထုပ်နှင့် ရေဘူး၊ ငန်းပြား၊ ဓားစသည်တို့ကို ဖရိုဖရဲ သယ်ဆောင် ထွက်ခွာလာခဲ့ တော့သည်။

ထိုနေ့က အချိန်လင့်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဝါပင်များ မခုတ်ဖြစ်ငြား ယမန်နေ့ကမူ ခုတ်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းသည်။ သို့သော် မခုတ်နိုင်။ **မြသွယ်**နှင့် စိတ်ကောက်နေရသဖြင့် တစ်နေ့တာ အချိန်ကောင်းများ အလဟဿ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကြည့်လေ။ သူက စတင်စကားလွန်ခဲ့ပါလျက် သူကပင် မခေါ်၊ မပြော စိတ်ကောက် နေသည်။ **အေးဆောင်** ခံပြင်းသည်။ ထမင်းထုပ်နှင့် ရေဘူးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး **မြသွယ်**နှင့် ရန်ဖြစ်ရန် လိုက်လံရှာဖွေသည်။ ယာထဲတွင် မတွေ့သောကြောင့် အိမ်သို့ လိုက်သည်။ အိမ်သို့ မရောက်သေး။ ယာထဲသို့ ပြန်လာရပြန်သည်။ ယာထဲတွင်လည်း **မြသွယ်**ကို မတွေ့။ မည်သို့ဆိုစေ၊ တစ်နေ့တာ အချိန်များ ပုပ်ခဲ့ရပြီ။

ယနေ့မူ **မြသွယ်**ကို အာရုံထဲမှ ဖယ်လိုက်သည်။ ချိုးကူသံကို ပြိုင်လျက် ရွှေပြည်စိုး တွန်ချိုသံ ရောလှောက်လာပြန်သည်။ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် နေပူမည့် နေ့ဟု **အေးဆောင်** နားလည်လိုက်သည်။ တောင်ဖျားမှ ဝါတန်းကို စတင်ပိုင်းသည်။

သည်ဝါပင်များကို တစ်နှင့်တစ်ကြိမ် နှိမ်ပေးမြဲဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် တစ်နှစ် သားအကိုင်းများက မာကျောလှသည်။ ကျကျနန သွေးထားသော ဓားဖြစ်ပါလျက် မတိုးချင်။ သို့ဖြစ်၍ အားစိုက်ပြီး ယမ်းရသည်။ သို့မှသာ တစ်ချက်ဖြင့်ရသည်။

အားစိုက်ပြီး ခုတ်ရကတည်းက **အေးဆောင်** သတိထားသည်။ ဝါပင်တန်းခြောက် တန်း၏ အလျားမှာ မိုင်ဝက်ရှည်မည်ကား သေချာ၏။ သည်အပင်များကို နေကုန်သည် အထိ တအိအိ၊ တနဲ့နဲ့ ခုတ်နိုင်ဖို့လိုသည်။ သို့အတွက် ဘယ်ပြန်၊ ညာပြန် ဓားချက်များကို အေးဆေးစွာ တွက်သည်။ ယမ်းသည်။

သို့တစေ တစ်ရိုက်ခန့် ခုတ်ပြီးချိန်၌ **အေးဆောင်**မှာ လက်ပန်းကျလာသည်။ အမောခံနိုင်ငြား လက်ကျသည်ကိုကား **အေးဆောင်** ဖုံးမထားနိုင်။ နှစ်ပိဿာခွဲစီး ဓားမသည် လေးသည်ထက် လေးလံလာ၏။ သည်တစ်ချက်ယမ်းအပြီးတွင် နားဦးမှ စိတ်ကူးဆဲ၌ လက်က တုံသွားသည်။ ဝါးကိုင်းများကြား၌ လက်သီးဆုပ်ရွယ် ပုခက် ကလေးတစ်ခုကို ဖျတ်ကနဲ့ မြင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ပုခက်ကလေးမှာ ဘွတ်ချဲ့သိုက်လော၊ သပိတ်လွယ်သိုက်လော **အေးဆောင်** မသိ ပါ။ သိသည်မှာ လှပသေသပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွယ်တူ သစ်ခက်ကလေးတွေဖြင့် ရက်လုပ်

ထားသည်။ ပုခက်ထဲတွင် နီတာရဲ ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်ရှိသည်။ အမွေးပြောင်အောင် နုတ်ထားသော ချိုးနှင့် မည်သို့မျှမခြား။ သို့သော် သည်အကောင်လေးတွေက ငယ်ငေါင် လွန်းသည်။ ပါးစပ်တဟဟဖြင့် အစာတောင်းနေသည်။

ကျီးကန်း တစ်လုပ်စာပဲ ရှိပါကလား။

ထိုသို့ တွေးရင်းက **အေးဆောင်** မော့ကြည့်သည်။ စွန်လော၊ လင်းတလော မသဲကွဲ သော အကောင်တွေ လေဟုန်စီးလျက် ဝဲပျံနေသည်။ သူတို့ မြင်သွားမှဖြင့်ဟူသည့် စိုးရိမ် စိတ်ဝင်လာသည်။ ခုတ်ပြီးသား အကိုင်းတွေဖြင့် အုပ်မိုးပေးသည်။

ငှက်မြင်လျှင် ပစ်ရ၊ ခတ်ရမှ နေသာ ထိုင်သာရှိသော **အေးဆောင်**။ သည် နီတာရဲ ကလေး နှစ်ကောင်ကျမှ အဘယ်ကြောင့် သူတော်ကောင်းစိတ်ဝင်ရသနည်း။ သူ့ဘာသာ သူလည်း မစဉ်းစားတတ်။

ခဏနားလိုက်ရသဖြင့် အားသစ် ဝင်လာသည်။ ဝါပင်တန်းကို ဓားဖြင့် ဘယ်ညာ တွက်သည်။ နှစ်ကောင်တွဲ ပိုးနီတွေ အခဲလိုက် လွင့်ကျသည်။ ပိုးစိမ်းကောင်တွေ၊ နှံ့ကောင် တွေ သဲခနဲ ပျံထွက်ကြသည်။

အေးဆောင်သည် ကျောဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။ ငှက်ပေါက်စ နီတာရဲကလေး တွေ၏ မိဘတွေရောက်လာပြီလော။ ရောက်လာလျှင် အစာခွံကြလိမ့်မည်။ နီတာရဲ ကလေးတွေ အသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်ဟနေခြင်းမှာ အစာတောင်းခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ယာခရီး ရှားစောင်းမြင်းနားပင်တွေကြားတွင် ငှက်တွေရှိသည်။ ဝင်ချည် ထွက် ချည်၊ တက်ချည် ဆင်းချည် ရှိနေကြသည်။ သည်ထဲ၌ နှံ့ပြည်စုတ်ပါသည်။ ဘွတ်ကလုံ၊ ဘွတ်ခွဲ၊ ဘွတ်ဖင်နီ ပါသည်။ သပိတ်လွယ်လည်းပါသည်။ သို့သော် **အေးဆောင်** အုပ် ဆိုင်းပစ်ခဲ့သည့် အပင်ဘက်သို့ မလာကြ။

အေးဆောင်က လာစေချင်သည်။ ငှက်ကလေးတွေ အစာ စားရစေချင်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အကောင်မျှ မလာ။ ခုတ်လက်စ အပင်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဝါတစ်ရိုက် ကျော်နေရာသို့ ရွေ့သည်။ လေးငါးချက်ယမ်းသည်။ လှမ်းကြည့်သည်။ ငှက် အဝင်၊ အထွက် မရှိ။ လူနှင့်သည်မျှ ဝေးနေလျှင် ငှက်ကလေးများ၏ မိဘတွေ လာဖို့ ကောင်းပြီ။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သည့်အတွက် မလာကြသနည်း။

‘ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့ အသိုက်ထဲကို ဝင်တာ၊ ထွက်တာ လူမြင်မခံချင်လို့ ဖြစ်ရမည်’

သို့အတွက် **အေးဆောင်** နေရာရွေ့သည်။ တောင်ဖျားအဆုံးရှိ ဝါပင်တန်းမှ မြောက်ဖျားအဆုံးရှိ ဝါပင်တန်းသို့ ပြောင်းသည်။ ကြားတွင် ဝါပင်တန်း လေးတန်းက ထူထပ် သိပ်သည်းစွာ ပိတ်ဆို့ထားပြီ။ သူတို့ မုချလာရမည်။ သူတို့လာလျှင် နီတာရဲ ကလေးတွေ မုချ အစာစားကြပေတော့မည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

အေးဆောင်သည် ဝါပင်တွေကို ဓားဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ယမ်းသည်။ တစ်မော
ယမ်အပြီးတွင် နီတာရဲကလေးတွေကို ချောင်းကြည့်သည်။ သူ့အထင် မှန်သဖြင့်
အေးဆောင် ဝမ်းသာသည်။ သပိတ်လွယ်ငှက် နှစ်ကောင် ရောက်နေသည်။

မောပန်းမှုကို ဝမ်းသာမှုက အနိုင်ရသွားသည်။ **အေးဆောင်** မနားတော့ပါ။
ဝါပင်များကို ဓားဖြင့် ဘယ်ပြန်၊ ညာပြန် တွက်သည်။ ဝါကိုင်းတွေ ကြားမှ တစ်စုံ တစ်
ယောက်သည် **အေးဆောင်** အား မီးကျိုးခဲတွေဖြင့် ပက်သည့်အလား ပဆုပ်ပနီ(ဆွတ်ပနီ)
တွေ အခဲလိုက် ပြေးထွက်ကာ တုပ်တော့သည်။ ဓားကို ပစ်ချသည်။ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်
ပုတ်ရင်းခါရင်း လေအောက်သို့ **အေးဆောင်**ပြေးသည်။ **မြသွယ်**တို့ ယာထဲသို့ ရောက်
သွားပြီး **မြသွယ်**ကို ဝင်တိုက် သည်။

‘ဘာဖြစ် ... ဘာဖြစ်လာတာတုံး’

‘ဆုပ်ပနီ၊ ပဆုပ်ပနီတွေ’

‘လိုက်မလာတော့ပါဘူး၊ ထိုင် ... ထိုင်၊ ဒီနားမှာ ရိပ်တယ်’

နှစ်ရက်တိတိ ဆက်ပြီး ကောက်ထားလိုက်ပါကလားဟု မည်သူမျှ အမှတ်မရ။
လက်ကို ဆွဲပို့သူက ပို့သည်။ လိုက်သူက လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြောသူက ပြောသေး၏။

‘ခဏနေအုံး၊ ချဉ်ပေါင်ရွက် သွားခူးလိုက်မယ်’

အမှတ်မဲ့မို့ **အေးဆောင်**မှာ မျက်နှာတွင် လေးငါးချက် အတုပ်ခံရသည်။ နီနီ အဖု
တွေ သီးနေသည်။ ကျော၊ လက်မောင်း၊ ရင်ဘတ်တို့တွင်လည်း အသီးတွေရှိသော်လည်း
မြသွယ် ဂရုမထားပေ။ ချဉ်ပေါင်ရွက်အကျေများဖြင့် မျက်နှာကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ပွတ်
ပေးသည်။

‘လက်မောင်း၊ ကျော၊ ရင်ဘတ်’

‘အဲဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူးတော်၊ မျက်နှာက အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါမှ
မျက်နှာဆိုးကြီးနဲ့ ဒေါသထွက်ပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နိုင်မှာ မဟုတ်လား’

အေးဆောင် တွေတွေကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်ချ
လိုက်ရာက ကြည်နူးစွာ ရေရွတ်၏။

‘ပဆုပ်ပနီသာ မတုပ်ရင် ငါတို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကောက်နေကြအုံးမယ်
မသိဘူးနော်’

ထင်းနှစ်စည်းနှင့် လူတစ်ယောက်

လေ

ပေ့ ငြိမ်သွားလျှင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးကို ဖုံးအုပ်ထားသော ဖုန်များ လည်း ပါး၍ပါး၍ သွားတော့သည်။ ပဲရိုးပုံ မည်းမည်းတွေကလည်း ဟိုနားတစ်ပုံ သည်နားတစ်ပုံ ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုနောက် ခွဲခွဲ

ပျစ်ပျစ် ရှိလှသော ချိုးကူသံ။

အေးဆောင်သည် သစ်ပင်ရိပ်မှ ထွက်လာသည်။ တစ်ဖက်ယာကို လှမ်းမျှော်ကြည့် သည်။ ထန်းပင်ပေါက်ကလေးတွေ ခရီးအဖြစ် ခြားထားသော တစ်ဖက်ယာမှာ ချစ်သော **မြသွယ်**တို့ယာ ဖြစ်သည်။

‘ဗျို့... အရိုးသက်’

‘ဟေလကွာ’

မြသွယ်၏ အဖေ **ဦးသက်**သည် ဝါပင်တန်းများကြားမှ ထွက်လာ၏။ သူ့နောက် တွင် မည်သူမျှမပါ။

‘ဘာတွေ ပါသွားသေးတုံး’

အေးဆောင်တို့ ထနောင်းပင်နှစ်ခွဲအရပ်တွင် ဆောင်းရာသီမကုန်မီကပင် လေပေ့ ထလေ့ရှိသည်။ ထမင်းစားပန်းကန်အရွယ်၊ ဆန်ကောအရွယ်လေပေ့များသည် ပျော်စရာ ပင်ကောင်းသေးသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ၊ တုတ်တို တုတ်စတွေ၊ အမှိုက်သရိုက်များကို စုပ်မျိုလျက် ရွေ့လာသောလေပေ့။ သစ်ရွက်ခြောက်မြည်သံ တည်ညံ့ဖြင့် ဝါတန်းပေါ် ခင်တန်းပေါ် အရောက်၌ ပျောက်ပြယ်သွားတတ်၏။

ခုနစ်က ဖြတ်သန်းမေ့နှောက်သွားသော လေပေ့ကား ရယ်စရာမဟုတ်၊ ပြုံးစရာ မဟုတ်။ လေပြင်းနှင့် မိုးပြင်း ရောနှောလျက် ပြေးလွှားလာသည် ထင်ရ၏။ ထန်းပင်ပေါ် တွင် တန်းလန်းဆွဲနေသော ထန်းလက်တွေ ပင်ခြေက ထန်းဖုံးဖက်တွေ၊ ထန်းဆစ်တွေ၊ မခိုင်တခိုင် ယာခရီးတွေ၊ မြက်ခြောက်တွေကို ဖုန်နှင့်ရောပြီး သယ်ပိုးလာ၏။ လေပေ့ လမ်းကြောင်းရှိ ပဲရိုးပုံကြီးတွေ တစ်မျှင်စီ ဖြစ်လျက်ပါလာ၏။

သည်လေပေ့ကို မြင်ကတည်းက **အေးဆောင်**သည် ခမောက်၊ ပုဆိုး၊ ခက်ရင်း၊ ဓားတို့ကို သိမ်းယူပြီး မန်ကျည်းပင် ပင်ခြေသို့ကပ်နေခဲ့သည်။

‘အရီးသက်ရေ၊ မြသွယ်ရေ လေပေ၊ လေပေ’ ဟူ၍လည်း သံကုန်ဟစ်၍ သတိပေးခဲ့၏။ သည်နောက်တွင် အရပ်ကိုးမျက်နှာလုံး ဖုန်ပိုက်ကွန်ကြီး ပစ်ကြဲသွားသောကြောင့် ပုဆိုးစုတ်ဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံထားခဲ့ရသည်။ သို့အတွက် ‘ဘာတွေပါသွားသေးတုံး’ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

လေပေက သုံးတင်းဝင် ဆန်အိတ်ကို မြောက်ချီယူဆောင်သွားနိုင်တယ်။ အရှိန် ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်း ပြေးလွှားနေသော လေးလံသည့် ရထားတွဲများကိုပင် မွေ့ယမ်း လွင့်မြောက်ပစ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးအခြေသို့ အေးဆောင် ပြေးကပ်သည်။ သံယောဇဉ်မကင်းသူများ အနာတရဖြစ်မှုမှ လွတ်၊မလွတ် မေးရသည်။

‘ဝါတန်းမှာချိတ်ထားတဲ့ ခမောက်တစ်လုံး ပါသွားသကဲ့’
ဝါတန်းဆိုသည်မှာ ယာကို ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး ခြောက်ပင်တန်း စိုက်ထားသော နှစ်ရှည်သုံးဝါခင်းကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်အော်တဲ့အချိန်မှာ လေပေက ဝေးပါသေးတယ် အရီးလေးရ’
‘မင်းမအော်ခင်ကတည်းက အသံကြားနေရလို့ ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေပါပြီကွာ။ ခမောက်ကတော့ ဖအေသိမ်းနီး၊ သမီးသိမ်းနီးနဲ့ ကျန်ခဲ့တာကွ’

အေးဆောင်သည် ဦးသက်၏ အဖြေကို နားစွင့်ရင်း မြသွယ်ကို ရှာသည်။ အရိပ်သော်မျှ မမြင်ရ။ သို့ကြောင့် မနေသာတော့။

‘ဒါဖြင့် အရီးသက် သမီးရော’
‘ဟာ ... နင်မေကလွှား မေ့နေလိုက်တာ။ ငါ့သမီးများ လေပေထဲပါသွားရောလား။ အင်း ... လူပါလောက်တဲ့ လေပေ မဟုတ်ပါဘူး’

ပူပန်စိတ်ဝင်လာသည့်ကြားက အေးဆောင် ရယ်မောရသည်။
‘လေပေထဲပါသွားရော့သလား’ ဟူ၍ လည်း မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပါလျက် တွေးမိသည်။
‘အရီးသက်ဥစ္စာ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ သမီးတစ်ယောက်လုံး ပျောက်နေတာတောင် အေးတိအေးစက်နဲ့’

‘အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေတဲ့သူကို ငါ အဘိုးကြီးက မင့်ဘကြီးမို့ ပူရမှာလား’
အဆဲကလေး အတိုင်းအတွာလေးမှ မပါရလျှင် စကားမပြောတတ်သော သည်လူကြီးနှင့် ဆက်မပြောလိုပါ။ ထန်းပင်ပေါက်ယာခရီးကို တိုးပြီး ဦးသက်တို့ ဝါတန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

ဝါတန်းထဲ၌ မြသွယ်မရှိမှန်း သေချာတော့မှ ယာမြောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ယာမြောက်ဘက် ခဲတစ်ပစ်အကွာတွင် ချောင်းပက်ကလေးရှိသည်။ မိုးအလွန်ကြီးပါမှ ရေအနည်းအကျဉ်း လာတတ်သောချောင်း ဖြစ်သည်။ သည်ဘက်သို့များ မြသွယ် ရောက်နေသလော။

ချောင်းမှာ တစ်လံမျှသာကျယ်သည်။ သည်ချောင်းလယ်တွင် ရပ်လျက် **အေးဆောင်**သည် ထက်အောက်စုန်ဆန် မျှော်ကြည့်၏။ အထက်ဘက်တွင် မှုန်ပျံပျံနှင့် လူလား၊ သစ်ငုတ်လေလား မကွဲမပြားမြင်ရ၏။ **အေးဆောင်** မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်လျက် တက်လာစဉ် မှုန်ပျံပျံအရာသည် လှုပ်ရှားလာ၏။ တစ်ခေါ်မျှ လျှောက်လာမိ ပြီးချိန်တွင် **အေးဆောင်** ဝမ်းသာနိုင်ပြီ **မြသွယ်**မှ **မြသွယ်**အစစ်ဟု သေချာသွားသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ စစ်စစ်မှု **မြသွယ်**သည် ထင်းခွေနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒိုက်ပုံတစ်ပုံထဲ တွင် ထင်းများကို ဆွဲထုတ်နေသည်။

‘ရှာလိုက်ရတာ မြသွယ်ရာ’
‘တော်ကို ဘယ်သူက အရှာခိုင်းတာ’

မခံချည့်စရာ အငေါ်အတူးစကား ဖြစ်သော်ငြား **အေးဆောင်**မှာ ပြန်လည်ချည် နှောင်စရာ စကားက အဆင်သင့်။

‘နင်အဖေက အရှာခိုင်းတာ’

မျက်စောင်းထိုးပြီးမှ ခေါင်းငဲ့ကာ မွဲသလော၊ ခေါင်းငဲ့ကာ မွဲပြီးမှ မျက်စောင်းထိုး သလော၊ **အေးဆောင်** သတိမထားနိုင်။ မျက်စောင်းအောက်တွင် ငေးနေမိသည်။

‘ဟုတ်ပဲနဲ့’

‘လေပွေကြီး ငြိမ်အသွားမှာ နင့်ကိုမမြင်လို့ မြသွယ်ရောလို့ မေးတော့ မင်းခေါ် သွားပြီး ဘယ်မှာထားခဲ့သတုံးတဲ့’

တုတ်တစ်ချောင်းဆွဲပြီး **မြသွယ်** ပြေးလာသည်။ သည်နှယ် မုချဖြစ်လိမ့်မည်ဟု **အေးဆောင်** ကြိုတင်သိသဖြင့် အသင့်ပြင်ထားသည်။

‘နင် နိုင်ထက်စီးနင်း မလုပ်နဲ့နော်။ မယုံရင် နင့်အဖေ သွားမေး’

‘မမေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးရမှာတုံး’

အေးဆောင် လှည့်ပတ်ပြေးရာသို့ **မြသွယ်** လိုက်ရိုက်သည်။ မောလာသောအခါ **မြသွယ်** ဆက်မလိုက်ဘဲ နွံချပ်တစ်ချပ် ကောက်ယူပြီး လှမ်းပစ်သည်။ နွံချပ်အကြေအမ့ တစ်ခဲသည် **အေးဆောင်**၏ ကျောပြင်ကို ထိသည်။

‘အမယ်လေးဗျာ၊ ရက်စက်လိုက်တာ မြသွယ်ရာ’

အေးဆောင်သည် နေရောင်ဖြင့် ပြောင်လက်နေသော ကျောပြင်ကို လက်ပြန်အုပ် လျက် ထိုင်ချသည်။

မြသွယ်သည် တုတ်ကိုမြှောက်လျက် ပြေးလာသည်။ တစ်လံအကွာအရောက်တွင် မရိုက်သေး။ တုတ်ဖြင့် မိုးထားပြီး ငုံကြည့်သည်။

‘ဒါလောက်လေးထိတာကို ချော့လိမ်မည်ထင်ပြီး မူရာမာယာ မများနဲ့’

‘မူရာမာယာများတာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ နံရိုးကျိုးပြီး အသည်းအက်သွားလား မသိ ဘူး’

မြသွယ် အားရပါးရရယ်ရင်းက ‘မဟုတ်တာ ပြောဦး၊ မဟုတ်တာ ပြောချင်ဦး’ ဆိုပြီး ရိုက်တော့သည်။ သို့သော် **မြသွယ်**မှာ များများရိုက်ခွင့်မရ။ သုံးချက်မျှရိုက်အပြီး၌ တုတ်မှာ **အေးဆောင်**လက်ထဲသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

‘လေပွေကျတော့ နင် ဘယ်မှာတုံးဟ’

‘ဝါတန်းထဲမှာ ပုနေတာပေါ့။ လေငြိမ်သွားလို့ အဖေကို တော်လှမ်းမေးမှ ကျုပ် ထွက်လာတာ။ ကျုပ်အထင်တော့ ဝါပေါက်တွေ သူခိုး အခိုးခံရတယ် ထင်တာပဲ’

ယခင်တစ်ကြိမ် ဝါကောက်စဉ်က ဝါသီးမည်မျှ ကျန်ခဲ့သည်ကို အခင်းရှင် အမှတ်မိ ဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဤသို့ ထင်မြင်ချက်ပေးနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကဲ ... ပြန်ကြရအောင်။ ထင်းတွေ ကူသယ်ပေးရဦးမလား’

‘ပေးရမှာပေါ့။ ထင်းက နည်းတာမှမဟုတ်တာ’

ကြည့်လေရာတွင် ဝါတန်းနှင့် ပဲရိုးပုံများသာကြီးစိုးနေသော ကွင်းကြီးထဲသို့ ပန်းထိမ်ငှက်မည်သံ ဝင်ရောက်လာသည်။ ချိုးကူသံကဲ့သို့ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့မရှိ။ အပူဘက်သို့ လှသော အလောသုံးဆယ်အသံ။

အေးဆောင်သည် လူးလဲထပြီးနောက် ထင်းစည်းရန် နွယ်ပင်ကို ဦးစွာရှာသည်။ **မြသွယ်**သည် နွယ်ပင်ဆွဲလျက် ချိုထဲကထွက်လာသော **အေးဆောင်**အား ခါးထောက်ပြီး မေးသည်။

‘ဘာလုပ်ဖို့တုံး’

‘ထင်းစည်းဖို့လေ။ နွယ်ကြိုးနဲ့ မစည်းလို့ ဘာနဲ့စည်းတာတုံး’

‘သမန်းပင်နဲ့ စည်းမယ်။ သမန်းကမှ ခိုင်တာ’

‘ဟ ... သမန်းကို တံစဉ်နဲ့ဖြတ်။ ဓားနဲ့ခုတ်မှရမှာပေါ့။ တံစဉ်ဘယ်မှာတုံး’

‘တုံးပါ့တော်၊ အပင်လိုက်ဖွဲ့ယူမှာပေါ့’

ဆင်ဖြူကျွန်းဆောင်သိန်း

သို့ကြောင့် အေးဆောင်မှာ နွယ်ပင်ကို ချထားခဲ့ပြီး သမန်းပင်၏ ခေါင်းပေါ်နေသော နေရာမှ ဆွဲဖဲ့ရသည်။ အဖျားချင်းဆက်ထိုးပြီး သဲပြင်တွင် ဆန့်ထားကာ ထင်းများကို စီထည့်သည်။

‘အဲသည်လို တစ်ချောင်းချင်း စီထည့်နေရင် ကြာမှာပေါ့တော်ရဲ့’
‘စီပြီးထည့်မှ ညီညီညာညာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ထမ်းလို့ကောင်းမှာ’
‘မရဘူး၊ ကျိုးထည့်’

အေးဆောင်မှာ မြသွယ်ပြောသည့်အတိုင်း တစ်ပွေ့စာစီ ပွေ့ယူပြီး ထည့်ရသည်။ ကြိုးဖြင့်ချည်သောအခါ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် မသေသပ်။ မသေသပ်သောကြောင့် ဒူးဖြင့်မှေးပြီး လှုပ်ပေးသည်။

‘အဲသလို မလုပ်ရဘူးလေ၊ ထင်စည်းကို မပြီးပစ်ချရတယ်’
‘ကျိုးကုန်မှာပေါ့ဟ’
‘စကားမများနဲ့ ကျုပ်ပြောသလိုလုပ်’

မြသွယ်ပြောသည့်အတိုင်း အေးဆောင်လုပ်သည်။ သေးသေးကိုင်းကိုင်းတွေ အပိုင်းပိုင်းကျိုးပြီး အစည်းထဲမှ ထွက်ကျကုန်သည်။ အရေးထဲမှာ သမန်မြက်ကြိုးက ပြတ်ထွက်သည်။

‘ခုန သပျစ်နွယ်ကော’
‘ထားပစ်ခဲ့တယ်လေ’
‘သွား ... ပြန်ယူချေ’
‘မရခင်က သည်လောက်နိုင်နေရင် အေးဆောင်ရေ စဉ်းစားဟ ... စဉ်းစား’
‘ကိုအေးဆောင်နော်’

အေးဆောင် ဆက်လက်ပြီး မမည်တမ်းရဲပါ။ သပျစ်နွယ်ကို ပြေးယူကာ ထင်းစည်းများကို စည်းနှောင်ရသည်။

‘နေပါအုံး၊ ဟိုမှာ တစ်ပွေ့စာ ကျန်နေပါလား’
‘စည်းပြီးမှ ထိုးထည့်မယ်ဟာ၊ ဒါမှကျပ်ပြီး ခိုင်မှာပေါ့’
‘မရဘူး၊ အခုပြန်ဖြေ၊ တော်ထမ်းမယ့်အစည်းထဲကိုထည့်’

အေးဆောင်သည် အငြင်းပွားမနေတော့ဘဲ မြသွယ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ရသည်။ ထိုအခါ ထင်းစည်းသည် မည်မျှပင် ဆောင့်ချပြီး စည်းနှောင်သော်ငြား ခနော်ခနဲ့ ဖြစ်နေသည်။ မြသွယ်ရွက်မည့် အစည်းမှာလည်း လျော့ရိလျော့ရဲသာ။

မြသွယ်ရွက်မည့် ထင်းစည်းသည် အေးဆောင်ထမ်းမည့် ထင်းစည်းလောက်မရှိ။
သို့ပါလျက်နှင့် အေးဆောင်က ပင့်ပေးရသည်။ ပင့်ပေးရာတွင်လည်း ရွက်မည့်သူက
ဒူးမထောက်၊ မထိုင်။ အေးဆောင်က ကိုင်မြှောက်ပြီး ခေါင်းပေါ် အရောက် တင်ပေးရ
သည်။

‘ဟူး ... တော်တော်မလွယ်ပါလား’

‘ဗျစ်တီး ဗျစ်တောက်နဲ့ ဘာပြောနေတာတုံး။ ကျုပ်ကိုပြောတာဆိုရင် ကျုပ်ကြား
အောင်ပြော’

‘လာဟာ၊ ငါ့ ကိုင်ပေးမှာပေါ့။ ငါ့ပခုံးပေါ် ရောက်အောင် ကူညီပါအုံး’

‘ထင်းစည်းကို ထောင်ထား၊ တော်ကထိုင်ပြီး ကျောနဲ့ကပ်လိုက် အလွယ်လေး’

အေးဆောင်မှာ မြသွယ် ပြောသည့်အတိုင်းလုပ်ပြီး ထင်းစည်းကို ပိုးလာရသည်။
ကျောပေါ်တွင် အလေးအပင်ပါသောကြောင့် လမ်းသာရာကို ရွေးသည်။ ဤသည်ကိုပင်
အပြောမလွတ်။ ‘မကြာကြာအောင် ခြေရှည်သည်’ ဟု အပြောခံရသည်။

ဆီးပင်တစ်ပင်တွေ့သည်။

‘အရိပ်အောက်က သွားရင် မအေးဘူးလား၊ တော်တော်တုံး’

‘နင်ခေါင်းပေါ်က ထင်းစည်းနဲ့ငြိမှာ စိုးလို့ဟ၊ နင်သာတုံး’

ပြောဆဲတွင်ပင် မြသွယ်၏ ထင်းစည်းနှင့် ဆီးကိုင်းငြိသဖြင့် အေးဆောင်ပင့်ကူပြီး
ဖြုတ်ပေးရသည်။ အပြောအဆိုကား သည်မျှနှင့်မပြီးသေး။ ချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကူး
ရာတွင်လည်း အေးဆောင်က အပြန်ညီရာကဖြတ်သည်။

‘သည်က ကူးရင် သေတတ်သလား’

‘ကမ်းပါးက ဆင်းတက်ရတော့ ပင်းပန်းတာပေါ့ဟာ။ ကဲ...ကဲ ... မရွေစာ ခင်ဗျား
ရှေ့ကသွား၊ ကျုပ် နောက်ကလိုက်မယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ မရဘူး’

ယာခြေသို့ကပ်လာပြီး၊ လမ်းသာသော်ငြား ကိုင်းဖုတ်အစပ်တွင် မြေတစ်ကောင်
ခွေနေသည်။ အေးဆောင် ကွင်းသွားသည်။

‘တော်တော်ကို ခြေရှည်တဲ့သူ၊ သည်ကသွားတော့’

စကားမဆုံးမီ မြသွယ်ခုန်ဆုတ်သည်။ ခေါင်းပေါ်က ထင်းစည်း လွတ်ကျပြီး၊ ကျရုံ
သာမက နွယ်ပြတ်ပြီး ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲကုန်တော့သည်။

‘ကိုအေးဆောင်သည်မှာ’

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

အေးဆောင်သည် လှည့်မ ကြည့်။ နောက်နှစ်ခါထပ်ခေါ်မှ လှည့်ကြည့်သည်။
ထင်းစည်းကိုချပြီး ထင်းစည်းပေါ်ထိုင်သည်။

‘ထင်းတွေ မြန်မြန်စုဟာ၊ ချည်လဟာ။ နေရာတကာ ငါသိ ငါတတ်လုပ်တော့ အခု ထိပြီမဟုတ်လား’

သို့သော် ရှေ့ကစကားပုဒ်ကိုသာ **မြသွယ်**ကြားအောင် ပြောရဲသည်။ ဒုတိယပိုဒ်ကို ဆီမန်းမန်သံဖြင့်သာ **အေးဆောင်**ပြောရဲသည်။

‘တော်လှုပ်တာကမှ သပ်သပ်ခတ်ခတ်ရှိတာတော့ရဲ့။ ကျုပ်လုပ်လို့ကတော့ ဟိုတစ်စသည်တစ်စနဲ့’

သည်စကားဖြင့် အနိုင်ယူလိုက်ချိန်တွင်ကား **အေးဆောင်** အမောဖြေမနေနိုင်ပါ။ **မြသွယ်**ရှိရာကို အပြေးကလေး ချဉ်းကပ်သွားရလေတော့သည်။

ဆစ်ဖြူကျွန်းငှက်
အောင်သိန်း
သမီးရည်းစားဝတ္ထုတိုများ
(ပွေးမှဆိုးသမီးရည်းစား)

